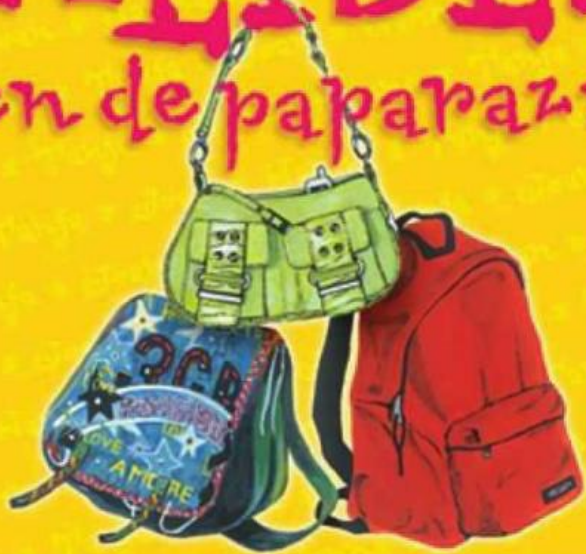

MZZI MEI*IDEN

en de paparazzi

Marion van de Coolwijk

mzzl meiden en de paparazzi

In deze serie zijn verschenen:

MZZL meiden (deel 1)

MZZL meiden en de paparazzi (deel 2) MZZL meiden on tour
(deel 3) MZZL meiden 4ever (minimzzl)

Marion van de Coolwijk

mzzl meiden en de paparazzi

De

Fontein

www.defonteinkinderboeken.nl www.marionvandecoolwijk.nl

© 2005 Marion van de Coolwijk Voor deze uitgave:

© 2005 Uitgeverij De Fontein, Baarn Omslagafbeelding:

Peter van Duuren Omslagontwerp: Edd, Amsterdam

Grafische verzorging: Text & Image Auteursfoto: Ruud
Koppenol

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag
worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd
gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op

enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door
fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

isbn 978 90 261 2643 7 nur 284

Voor Ed, Rimme en Jard.

Zonder jullie hulp zou ik nooit dit MZZLmeiden-avontuur
hebben geschreven!

Deze bladzijde is met opzet leeg gelaten

De naschok

‘Bedankt!’

Joan schoof haar creditcard in haar broekzak en slingerde het portier van de taxi dicht. Een windvlaag deed haar huiveren. De taxichauffeur stak zijn hand op en reed weg. Het geluid van de motor doorbrak de nachtelijke stilte in de Amsterdamse villawijk.

Enkele seconden bleef Joan onbeweeglijk op de stoep staan en keek de taxi na die de straat uit reed. Toen draaide ze zich om. De statige villa achter het gietijzeren hek werd zwak verlicht door de schijnwerpers die rondom in de tuin waren geplaatst.

Joan rilde. Ondanks het warme voorjaarsweer van vanmiddag zat er vannacht veel vocht in de lucht. Met beide handen hield ze de kraag van haar linnen jasje tegen haar hals gedrukt, maar de kille nachtlucht kroop dwars door de dunne stof heen. Ze voelde haar hart kloppen; haar ademhaling was snel en

gehaast. Nog nooit in haar leven had ze zich zo verward gevoeld. Alles, werkelijk alles in haar wereldje was de laatste weken op zijn kop gezet. Haar verleden, heden en toekomst... niets leek meer zeker! Zelfs haar eigen naam, Joan van den Meulendijck, leek haar nu een mislukte grap. Ze liep naar het hek dat toegang gaf tot de oprijlaan van haar huis.

‘Koud, hè?’ bromde ze tegen haar twee zussen, Tanja en Hanna, die al bij het hek op haar stonden te wachten. Ze verwachtte geen antwoord.

Joan dacht aan haar verjaardag, een paar weken geleden. Op haar zestiende verjaardag had ze een uitnodiging van een notaris gekregen om het testament van haar biologische moeder te openen. De ontdekking dat ze twee zussen had en dat ze samen zelfs een drieling waren, had haar veilige leventje danig veranderd.

Zestien jaar lang was ze gewoon de geadopteerde dochter geweest van Jennifer en Thomas van den Meulendijck, een rijk echtpaar dat van haar hield, haar vreselijk verwendde en haar alles gaf wat haar hartje begeerde. Joan had zich hier veilig gevoeld; dit was haar thuis.

‘Kom op met die sleutel, zus! Ik sta hier te blauwbekken.’ De stem van Tanja klonk snauwerig en rauw, iets waar Joan zich nog steeds vreselijk aan ergerde. Kon die griet nu nooit eens gewoon praten?

De eerste paar ontmoetingen had Joan fel gereageerd op Tanja’s gebrul. Die nieuwbakken zus van haar moest

maar eens leren dat ze mensen niet als een voetveeg kon toesnauwen. Maar tot Joans grote verbazing had Tanja zich niets aangetrokken van haar kritiek, integendeel! Hoe meer commentaar ze had geleverd op Tanja's gedrag, hoe minder rekening Tanja met haar hield. Joan had voor het eerst in haar leven een waardige tegenstander gevonden in haar

nieuwe zus. Dat had haar aan het denken gezet. Het gevolg was dat ze na enige tijd zelfs respect begon te krijgen voor het doorzettingsvermogen van Tanja; haar eerlijkheid en vastberadenheid hadden bij Joan uiteindelijk toch bewondering afgedwongen.

Bij Tanja wist je tenminste waar je aan toe was, dacht Joan. Dat was bij haar eigen klasgenootjes en vrienden wel anders. Daar werd heel wat gelogen en bedrogen, en ze moest eerlijkheidshalve toegeven dat ze daar zelf flink aan meedeed. De afgelopen week had Tanja bij Joan gelogeerd in de villa. In een opwelling had Joan haar vorige week uitgenodigd om te komen, en ze had er geen spijt van gekregen.

Tanja was een toffe meid. Weliswaar met een gebruiksaanwijzing, maar als je die eenmaal kende, was er niets aan de hand. Alleen dat toontje...

Joan opende haar schoudertas en rommelde gehaast tussen haar spullen. 'Rustig, zus! Ik moet ze hier ergens...' Ze boog zich voorover en probeerde in het schemerlicht haar sleutels te vinden.

'Prop dan ook niet zoveel troep in die veredelde brillenkoker

van je.' Tanja grijsde. 'Eén kleur lippenstift meesjouwen is toch meer dan genoeg. Jij zeult de hele dag met vier outfits in dat chique tasje. Daar zijn die dingen niet op gebouwd, hoor!' Ze draaide zich om naar Hanna. 'Snap jij dat nou? Waarom neemt ze geen rugzak, zoals jij? Daar past met gemak haar hele make-upwinkel in.'

Joan klemde haar kaken stevig op elkaar en besloot niet op het gestang van haar zus in te gaan. Ze waren allemaal moe. 'Ik heb ze!' riep ze terwijl ze haar key-card triomfantelijk omhooghield. Ze opende het hek. De zachte klik binnen in het slot was duidelijk hoorbaar. Joan duwde het hek open en gebaarde naar haar zussen dat ze naar binnen konden.

Zwijgend liepen Tanja en Hanna het grindpad op.

Joan sloot het hek en volgde hen. De stilte maakte haar gek. Ze wilde wat zeggen, schreeuwen, gillen... maar het leek wel of haar stem weigerde. Haar hoofd was leeg; er waren geen woorden meer. Alleen beelden. Beelden van een kleedkamer, een podium en gillende fans. Haar idool, Parrot, gitarist van The Jeans, die haar vader bleek te zijn.

Onze vader, dacht ze, en ze zag zijn gezicht haarscherp voor zich. Het liet haar niet los. John Tana, bijgenaamd Parrot, was een van de bekendste gitaristen ter wereld. Hij was de leadzanger van The Jeans.

De hele taxirit van de Arena naar huis hadden de drie meiden niets tegen elkaar gezegd, en ook nu overheerste de stilte. De kleine steentjes knerpten onder hun voeten. Joan versnelde haar pas en ging tussen Tanja en Hanna in lopen.

Ze haakte haar armen in de hunne en rechtte haar rug. Dit waren haar zussen. Met de beste wil van de wereld was er geen gelijkenis of overeenkomst te ontdekken, maar ze waren familie. Dat wist ze nu zeker. Christa Couperus was hun moeder geweest en John Tana was hun vader. Door de dood van hun moeder waren ze vijftien jaar geleden noodgedwongen alle drie ergens anders ondergebracht en opgevoed, maar nu hadden ze elkaar weer gevonden. De wetenschap dat ze toch nog een vader hadden, en wat voor eentje, deed Joan beseffen dat ze werkelijk mazzelmeiden waren. Deze avond kon niemand haar meer afpakken. In de verte kwamen twee grote dobermannpinchers aangerend.

‘O nee!’ Tanja kromp in elkaar. ‘Niet weer!’ Ze klampte zich aan Joan vast en spande al haar spieren. De honden schoten haar voorbij en duwden hun snuit in Joans buik. Tanja stond te trillen op haar benen. Ze had het niet op honden, en al helemaal niet op van die joekels.

‘Het is goed! Braaf! Terug naar de kooi!’ riep Joan.

De honden verdwenen net zo snel als ze gekomen waren.

‘Ik haat grote honden!’ siste Tanja, maar ze ontspande zich alweer.

Samen liepen ze over het grindpad naar de villa. ‘Er brandt geen licht,’ constateerde Joan toen ze de voordeur naderden.

‘Ik dacht dat Hilke op ons zou wachten?’

‘Het is twee uur,’ zei Hanna. ‘In neem toch niet aan dat je huishoudster zo lang op ons blijft wachten?’

‘Hilke doet altijd wat ze belooft,’ mompelde Joan. ‘Zou er wat gebeurd zijn?’

Ze opende de voordeur en liep de hal in. Na een blik op het kleine kastje achter de deur wist ze dat het alarm uit stond.

‘Hilke is dus thuis,’ mompelde ze zacht.

‘Ik denk dat ik geen oog dichtdoe vannacht,’ zei Hanna, die niets van Joans onrust merkte en haar jas in de garderobekast hing. ‘Mijn hart klopt in mijn keel, man!’

Het waren de eerste zinnige woorden, sinds de ontmoeting met haar vader, die over haar lippen kwamen. De gebeurtenissen van vanavond tolden door haar hoofd.

Hanna hijgde. Haar longen leken niet eens genoeg lucht te bevatten voor het uitspreken van die paar woorden.

‘Het is net of ik droom,’ zei Tanja, die achter haar naar binnen stapte. Ze drukte haar jack tegen haar gezicht en haalde diep adem. ‘Ik ruik ’m nog, weet je...’

Haar gezicht zag spierwit, maar haar ogen glinsterden. Ze was doodop; haar lichaam deed overal zeer, maar in haar hoofd zat energie voor tien. Ze voelde nog de afdrukken van haar vaders armen op haar schouders. Hij had haar omarmd en secondelang vast gehouden. Tanja had het bloed door haar lichaam voelen stromen. Deze man was haar vader! Geen twijfel mogelijk. Nog nooit had ze bij een omarming zoveel warmte gevoeld, zoveel vertrouwen en veiligheid. Niemand had ooit zoveel gevoelens losgemaakt bij haar. Zelfs Anneke, de leidster in het weeshuis die haar altijd had verzorgd en gesteund en haar als haar eigen dochter had behandeld, had

ze nooit zo diep toegelaten.

Al die jaren dat ze in het weeshuis woonde, naar school ging en op straat rondzwierf met haar vrienden, had ze iets gemist. Ze lachte, speelde, leefde, maar ergens diep vanbinnen voelde ze altijd een leegte. Alsof er een gat zat, een holle ruimte die wachtte op invulling. Zestien jaar lang had deze leegte haar denken en haar gedrag beïnvloed, maar vanavond was er iets met haar gebeurd. Haar vader had haar vastgehouden, op het podium in de Arena, en duizenden fans hadden toegekeken. Ze had zijn lichaamsgeur geroken, zijn vingers door haar korte zwarte haar voelen glijden en zijn stem voelen trillen in zijn keel. Haar sterke, stoere, beroemde vader!

Joan liep naar de keuken. Het was er donker. ‘Vreemd,’ fluisterde ze. ‘Hilke laat altijd het keukenlicht branden totdat ze naar bed gaat.’

Joan bedacht dat Hilke misschien zo moe was geworden dat ze naar bed was gegaan, maar tegelijkertijd wist ze dat Hilke nooit ging slapen voordat zij thuis was.

Behoedzaam liep ze door de keuken naar de woonkamer. Het maanlicht, dat door de grote glazen pui naar binnen kwam, verlichtte de ruimte.

Candy, haar kleine Maltezer hondje, lag in zijn bench te slapen.

‘Hilke?’

De fluisterende stem van Joan klonk aarzelend.

‘Hilke? Ben je hier?’

Er kwam geen antwoord. Omdat ze Candy niet wakker wilde maken, draaide Joan zich om en liep terug naar de hal.

‘Is er iets?’ vroeg Tanja.

‘Misschien,’ antwoordde Joan en ze verdween in de gang schuin tegenover haar. Tanja en Hanna volgden haar. De donkere, marmeren gang weerkaatste het geluid van hun schoenen.

‘Kan er geen lichtje aan?’ fluisterde Hanna zacht, die het gesluip door het donkere huis maar niks vond.

‘Wat doen we hier eigenlijk?’ vroeg Tanja geeuwend.

Joan stond stil voor een deur. ‘Wacht!’ Ze gebaarde dat Hanna en Tanja stil moesten blijven staan en klopte op de deur. ‘Hilke?’

Er kwam geen antwoord. Joan klopte nog een keer op de deur, maar nu harder. Het bleef stil achter de gesloten deur. Joan legde haar hand op de deurknop en duwde de klink naar beneden. De deur gaf mee.

‘Hilke?’

Joan opende de deur op een kier. Een lichtstraal viel in de donkere gang.

‘Hilke, ben je hier?’

De deur werd opengetrokken. Joan staarde naar het gezwollen gezicht van Hilke en wist even niet wat ze moest zeggen. Had Hilke gehuild? Of was ze net wakker geworden? Hilke had haar pyjama aan en slippers aan haar blote voeten. ‘Dag, Joan.’ Hilke forceerde een flauwe glimlach. ‘Sorry, ik was heel erg moe en ben maar vast naar bed gegaan. Was het

concert leuk?’

‘Eh... ja...’ stamelde Joan.

Tanja, die half in de gang stond en Hilke nog niet had gezien, maar wel haar stem hoorde, deed een stap naar voren.

‘Het was helemaal te gek, Hil. We hebben onze vader gevonden. Au!’

De por in haar zij kwam hard aan. Boos keek Tanja naar Joan, die net haar elleboog terugtrok.

‘Wat doe je nou? Ik...’

Joan gaf een tweede por. ‘Sorry Hilke, dat we je wakker maakten. We wilden alleen maar even weten of je thuis was. Het licht brandde niet en toen dachten we...’

‘Het spijt me, meiden,’ stamelde Hilke. ‘Maar ik... ik ben een beetje van slag. Ik was jullie helemaal vergeten. Sorry. Wacht, ik doe mijn badjas aan en zet een kopje thee.’

De deur ging dicht en even later stapte Hilke in een knalrode badjas naar buiten. Ze woelde met haar handen door haar haar en schudde haar hoofd. ‘Kom. We gaan naar de keuken,’ zei ze.

De drie zussen liepen achter Hilke aan door de donkere gang. Joan trok haar wenkbrauwen op. Hilke deed vreemd. Eerst zei ze dat ze moe was, maar nu zei ze dat ze wat ‘van slag’ was. Er was iets gebeurd! Maar wat?

‘Heeft er nog iemand gebeld, toen we weg waren?’ vroeg Joan. Ze merkte dat haar nieuwsgierigheid naar Hilkes stemming duidelijk doorklonk in haar stem.

‘Eh... nee. Had je een belletje van iemand verwacht, dan?’

Joan probeerde onverschillig te klinken. ‘Nee hoor! Zomaar.’ Hilke deed het licht in de keuken aan en pakte de theepot van het aanrecht. ‘Allemaal thee?’

Hanna en Tanja gingen aan de bar zitten en knikten.

‘Ja, lekker,’ zei Tanja en ze legde haar hoofd in haar handen.

‘Hmmm, zou pappie van thee houden?’

‘Hij is Engelsman,’ reageerde Hanna. ‘Engelsen drinken altijd thee, toch, Joan?’

Joan staarde naar de rug van Hilke. Ze hoorde het kokendhete water uit de waterkoker stromen. ‘Eh... wat?’

Tanja glimlachte. ‘Of je worst lust.’

‘Nee, thee!’ verbeterde Hanna haar.

Joan haalde haar schouders op ten teken dat ze de lol er niet van inzag en wees naar de rug van Hilke. Met haar lippen vormde ze de woorden: er is iets mis met hilke.

Hanna en Tanja keken naar Hilke, die zich zojuist omdraaide en de gevulde theepot op de bar zette. Er viel een stilte.

Hilke wees op de theeglazen die boven de bar op de plank stonden. ‘Geef mij er ook maar eentje, alsjeblieft.’

Tanja rekte zich uit en haalde vier glazen van de plank. ‘Wat voor thee is het?’ vroeg ze, terwijl ze de bezorgde blik van Joan in de gaten hield.

‘Engelse melange,’ antwoordde Hilke en ze ging op een barkruk zitten. Joan schonk de vier glazen vol, schoof ze iedereen toe en keek Hilke toen strak aan. Ze wilde weten wat er aan de hand was en ze was niet van plan om zich nog langer te laten afleiden van haar doel.

‘Vertel,’ zei ze op dwingende toon. ‘Waarom heb je gehuild?’ De verschrikte reactie van Hilke sterkte haar in haar vermoeden dat Hilke gehuild had.

‘Nou?’

Hilke keek de drie meisjes stuk voor stuk aan. Haar ogen gingen onrustig heen en weer.

‘Als er iets is, kun je het ons best vertellen, hoor,’ zei Tanja, die nu ook voelde dat er iets aan de hand was. De afgelopen week, toen ze bij Joan logeerde, had ze Hilke goed leren kennen. Het was een sterke vrouw, die zich niet zo snel liet afleiden en een vastberaden indruk maakte. Als Hilke inderdaad gehuild had, was er iets behoorlijk mis.

Hanna zei niets, maar knikte Hilke bemoedigend toe.

Hilke slikte. ‘Ik wil jullie daar na zo’n leuke avond niet mee lastigvallen. Ik...’ Ze stokte en er klonk een snik. Hanna gebaarde met haar hoofd naar Joan, die het dichtst bij Hilke zat, dat ze haar moest troosten. Wat onwennig sloeg Joan haar arm om de schouders van Hilke. Het voelde vreemd. Hilke die getroost werd. Haar hele leven had juist Joan de sterke armen van Hilke gevoeld als ze zich rot voelde. En nu waren de rollen omgedraaid.

‘Vertel,’ zei Joan zacht.

Hilke boog haar hoofd. ‘Mijn zuster gaat scheiden.’

De stilte was voelbaar. Niemand zei iets.

‘Dat was het?’ vroeg Joan toen en er klonk lichte teleurstelling in haar stem.

Hilke keek op. ‘Mijn zus heeft drie kinderen, die zijn

helemaal in de war. Mijn jongste neef, Elmar, stond vanavond huilend op de stoep. Hij had ruzie met zijn ouders, zei hij, en hij wou niet meer terug naar huis. Hij was nog dronken ook!’ Joan zag een traan op Hilkes wang. ‘Waar is die jongen nu?’ vroeg ze.

Hilke veegde de traan weg en deed of ze de vraag niet gehoord had. ‘We hebben tot middernacht gepraat. Over zijn ouders, zijn school... Ik heb hem volgegooid met sterke koffie.’ Ze glimlachte. ‘Ik kon hem toch niet stomdronken weer de straat op sturen? Toen hij op het toilet zat, heb ik mijn zus gebeld. Ze was vreselijk ongerust. Elmar is een lieve jongen, maar wel moeilijk hanteerbaar, als je begrijpt wat ik bedoel.’ Ze keek Joan aan. ‘Het spijt me.’

‘Wat spijt je?’ Joan snapte er niets van.

‘Hij is op mijn kamer.’ Hilke leek opgelucht toen ze dat had gezegd. ‘Elmar slaapt op een matras dat ik uit de logeerkamer heb gepakt. Echt, jullie zullen geen last van hem hebben.

Morgen gaat-ie terug naar huis. Ik weet dat het niet de bedoeling is dat ik ongevraagd mensen uitnodig, maar dit was een noodsituatie. Ik kon niemand bereiken. Je ouders zijn nog steeds op vakantie en jij nam ook al niet op. Ik heb het echt geprobeerd...’

‘Geeft niet,’ viel Joan haar in de rede. ‘Het is heel verstandig van je om die jongen hier te laten bijkomen.’

Ze haalde haar mobiel uit haar broekzak en zag dat er vier keer gebeld was vanuit huis. ‘Inderdaad, vergeten op trillen te zetten. Sorry!’

De spanning was gebroken.

Hilke haalde diep adem. 'En... hoe was jullie avond?' Ze was nog niet uitgesproken of er kwam een stortvloed van woorden op haar af.

Tanja: 'John Tana is onze vader!'

Hanna: 'Parrot, weet je wel, de zanger van The Jeans!' Joan: 'Ik heb jarenlang een poster van mijn vader boven mijn bed gehad.'

Tanja: 'Ik sprong het podium op...'

Hanna: '... ze heeft met hem gedanst.'

Tanja: 'De hele Arena stond te joelen.'

Joan: 'Hij is lief.'

Hanna: 'Ja, maar hij schrok wel toen hij hoorde dat wij zijn dochters waren.'

Hilke keek van de één naar de ander. Haar mond viel open van verbazing. 'Wat?'

Tanja: 'Ssst, we mogen het nog tegen niemand zeggen.'

Hanna: 'Nee, zelfs zijn eigen bodyguard weet het niet.'

Joan: 'Die spreekt trouwens Engels.'

Tanja: 'Onze vader spreekt Nederlands.'

Hanna: 'Nou ja... Nederlands... Je hoort echt wel dat het een Engelsman is, hoor.'

Joan: 'Toch vind ik het knap. Na zestien jaar?'

'Ho, stop!' riep Hilke. 'Ik snap er helemaal niets van. Jullie gingen toch naar het concert van The Jeans in de Arena, omdat jullie fans waren?'

De drie meiden knikten.

‘En nu zeggen jullie dat John Tana jullie vader is?’

Weer werd er geknikt.

‘Maar... hoe wisten jullie... ik bedoel...’ Hilke hief haar handen. ‘Ik snap er helemaal niets van.’

Pas toen beseften de drie meiden dat ze Hilke niets hadden verteld over hun vermoedens.

‘O, shit, ja!’ riep Joan. ‘Je wist nog niets.’ Ze keek haar twee zussen aan, die met een verschrikt gezicht naar Hilke staarden.

‘Ik geloof dat jullie mij heel wat hebben uit te leggen,’ zei Hilke. Haar ogen stonden helder en ze keek Joan vragend aan. ‘Ik heb jullie in vertrouwen genomen, nu kunnen jullie mij ook vertrouwen. Kom op, vertel!’

Terwijl Hilke haar thee opdronk, vertelden de drie zussen hun verhaal. Ze vertelden van hun bezoek aan de notaris en van de brief van hun overleden moeder, waarin duidelijke aanwijzingen stonden over hun vader. Ze vertelden van hun speurtocht en de ontdekking dat Parrot, de leadzanger van The Jeans, in werkelijkheid John Tana heette en dat hij dus dezelfde initialen had als hun vader: John T.

Tanja beschreef haar actie tijdens het concert, haar dans met Parrot, de gillende fans en de ontdekking dat Parrot een tatoeage van een papegaai op zijn schouder had, net als hun vader, volgens hun moeder.

‘We hebben hem geconfronteerd met de foto van onze moeder,’ zei Joan en ze liet de foto in het medaillon zien dat ze om haar nek had hangen. Hilke knikte. Ze wist dat Joan dat

medaillon in haar kaptafel bewaarde.

‘En toen mochten we na afloop in zijn kleedkamer komen,’ ging Hanna verder. ‘We hebben hem de brief van onze moeder laten lezen.’

‘Hij huilde,’ zei Tanja zacht, terwijl ze weer aan het moment dacht dat ze zijn schouders zag schokken en hij zijn betraande gezicht liet zien.

‘John Tana is onze vader, Hilke!’ riep Joan. ‘Is het niet geweldig? Die stoere rockzanger, waar alle meiden in de wereld verliefd op zijn... mijn vader!’

Hilke glimlachte. ‘Jij was toch ook verliefd?’

Joan was even van haar stuk gebracht. ‘Hoe bedoel je?’ Ze trok een onschuldig gezicht.

Tanja kwam niet meer bij. ‘Ha ha, die zit! Jij bent al die jaren smoorverliefd geweest op je eigen vader.’

Boos zette Joan haar theeglas op de bar. ‘Ja, lach maar! En jij dan? Jij vond hem toch ook leuk?’

‘Ja, maar ik was niet verliefd. Kom op, zeg! Wie valt er nou op een oude vent?’

‘Hmm, ik snap het wel,’ reageerde Hanna. ‘Oudere mannen zijn veel interessanter, veel wijzer en...’

‘Getver,’ riep Tanja. ‘Daar heb je haar weer met haar beleidsmedewerker uit Den Haag.’ Ze draaide zich om naar Hilke. ‘Hanna is verliefd op een of andere saaie pief van de regering die bij haar op school kwam.’

‘Jasper Damstra,’ zei Hanna wat dromerig. ‘En hij is niet saai. Hij heeft gestudeerd en werkt als voorlichter van de overheid

op scholen.’

‘Droom lekker verder, zus,’ lachte Tanja. ‘Dacht je nou echt dat zo’n vent op een schoolmeisje valt?’

‘Waarom niet?’

‘Waarom wel? Die vent komt op allerlei scholen waar pubers zitten die hem verliefd aanstaren. Daar maakt hij handig gebruik van, hoor. Trap er toch niet in! Mannen zijn niet te vertrouwen.’

Hanna vouwde beledigd haar armen over elkaar. Ze wist dat ze dit gesprek niet kon winnen. ‘Ach, bemoei je met je eigen zaken. Laat mij lekker verliefd zijn. Dat voelt in ieder geval beter dan altijd maar iedereen afzeiken.’

‘Hoe bedoel je?’ Tanja rechtte haar rug. ‘Moet ik dit persoonlijk opvatten?’

‘Dat mag je zelf bepalen. Ik stop met deze discussie.’

Hanna schonk zichzelf nog een kopje thee in. ‘Jullie nog?’ Ze keek Hilke en Joan vragend aan.

‘Doe nog maar,’ antwoordde Hilke die haar theeglas bijhield.

‘En wat nu, dames? Hebben jullie nu nog wat afgesproken met die John Tana?’

‘Pappie?’ zei Tanja wat meesmuilend. ‘Ja, we gaan morgenmiddag naar hem toe. Hij logeert in het Amstellhotel.’ Joan liet het kaartje zien dat ze van haar vader gekregen had.

‘Hier staat zijn mobiele nummer op. We mogen bellen als we voor de deur staan. Een van de bewakers laat ons dan binnen, zei hij.’

Hilke nam het kaartje van Joan over. ‘Zet het nummer in je

mobiel,' zei ze. 'Als dit kaartje wegraakt, heb je niets meer.'
'Goed idee,' antwoordde Joan en ze pakte haar mobieltje.
Tanja en Hanna volgden haar voorbeeld.

'Roept u maar,' zei Joan toen ze haar mobiel gereed had.
Hilke noemde een voor een de cijfers op en de meiden
sloegen het nummer op in hun adresboek.

'In welke kamer zit-ie?' vroeg Hilke nieuwsgierig, terwijl ze het
kaartje op de bar legde. 'Weet je dat er heel veel beroemde
mensen in dat hotel hebben gelogeerd? Er schijnen prachtige
suites te zijn. En de bewaking is scherp. Ik weet nog dat ik
daar een nacht voor de deur heb gelegen met een paar
vriendinnen toen de Rolling Stones in Amsterdam waren.
Het was er beredruk! Honderden gillende fans stonden er
voor het hotel en...'

'Honderden?' riep Joan. 'Maar... denk je dat dat nu bij The
Jeans ook zo is?' Ze keek haar zussen aan. 'Hoe komen we
daar ongezien langs?'

'Ongezien?' Hilke lachte. 'Waarom? De hele wereld mag
toch nu wel weten dat jullie de dochters van John Tana...?'
De drie schuddende hoofden deden Hilke zwijgen.

'Niemand mag het nog weten,' zei Hanna.

'Hebben we beloofd,' sprak Tanja.

'Hij wil eerst met ons praten,' verzuchtte Joan. 'Jammer,
hoor. Stel je voor: honderden gillende fans, fotografen,
camera's... en wij lopen gewoon dat hotel in als zijn dochters.
Al die aandacht... Lijkt me cool.'

'Mij niet,' zei Hanna. 'Dit is privé. Het gaat niemand iets aan

dat wij zijn dochters zijn. Christa heeft hem willen behoeden voor die aandacht. Wij moeten dat respecteren.'

Joan kreunde. 'Dat weet ik wel, maar ik mag toch wel wat dromen?'

Tanja sprong van haar kruk. 'Ik ga naar bed.'

'We gaan mee,' zei Joan. 'We zijn allemaal doodop.' Ze wendde zich tot Hilke. 'Laat de boel maar staan. Morgen zien we wel verder. Enne... Elmar mag blijven zolang als nodig is. Mijn ouders zijn er de komende dagen toch nog niet, en ons loopt hij niet in de weg. Wij hebben het veel te druk met onze vader, hè dames?'

'Wil je tegen niemand iets zeggen over ons en... jeeetwel?' vroeg Hanna bezorgd. 'Het is strikt geheim. We moeten het eerst zelf nog verwerken en we hebben het beloofd aan...' Ze aarzelde. '... aan onze vader.'

Ze glimlachte bij het woord 'vader'.

'Tuurlijk,' zei Hilke. 'Ik zeg niets. Maar ik denk dat jullie ouders toch wel willen weten dat...'

'Nu nog niet.' De stem van Joan klonk stellig. 'Alsjeblieft? Wij vertellen niets over Elmar, jij houdt je mond over ons.'

Hilke knikte. Ze leek het drama met haar zus even helemaal vergeten te zijn. 'Oké, maar als er iets is, wil ik het horen. Er moet toch iemand een beetje op jullie letten, dames.

Welterusten.'

'Welterusten, Hilke,' riepen de drie zussen toen Hilke naar haar kamer liep.

'En nu lekker slapen,' geeuwde Hanna. 'Als dat lukt.'

Joan verliet als laatste de keuken en deed het licht uit.

2

Naar binnen

‘Mag ik de pindakaas?’

Joan strekte haar arm en schoof de pot pindakaas over de keukentafel naar Tanja toe. ‘Mag ik dan de hagelslag?’ Ze waren nog niet helemaal wakker. Hanna zat in haar nachthemd en leunde met haar armen op de keukentafel. ‘Ik heb geen trek,’ mompelde ze. ‘Er zit een knoop in mijn buik.’

Tanja propte een stuk brood naar binnen. ‘Je moet wat eten, hoor! Wie weet wanneer we weer wat krijgen.’

Hanna keek met afschuw naar de kauwende Tanja. ‘Jij kunt ook altijd en overal eten, hè? Ik snap niet waar je het laat. Vannacht heb je nog een kaassoufflé en een patatje naar binnen gewerkt en nu eet je alweer brood met pindakaas... brrr.’

‘Iemand nog thee?’ Joan schonk zichzelf een kop thee in.

‘Nee, dank je,’ zei Tanja. ‘Ik heb er al drie op.’

‘Hanna!’

‘Ja, doe maar. Thee kan geen kwaad.’ Hanna haalde diep adem en wreef over haar buik. ‘Dat heb ik nou altijd als ik zenuwachtig ben,’ zei ze. ‘Dan gaat mijn buik tekeer en voel ik me misselijk.’

‘Wel goed voor de lijn,’ zei Joan. ‘Ik wou dat ik dat had.’ ‘Ben je zenuwachtig, dan?’ vroeg Tanja die nog een cracker pakte.

‘Ja, jij niet dan?’

‘Hmm, nee, niet echt. Gistermiddag wel, voordat we naar het concert gingen. Toen deed ik het bijna in mijn broek van de zenuwen.’

Joan verslikte zich. ‘Kan het misschien wat minder vies?’ mopperde ze. ‘Ik zit te eten.’

Tanja ging onverstoorbaar verder. ‘Nu voel ik me prima. Opgelucht bijna. We weten nu toch dat John onze vader is? Waar ben je dan nog zenuwachtig voor?’

Hanna haalde haar schouders op. ‘Gewoon, voor alles.’ ‘Alles?’

‘Ja, straks... Dat hotel, hoe het is... Wat we gaan zeggen... Misschien horen we nog meer over vroeger... En moet ik het dan nog langer geheim houden?’

Tanja lachte. ‘Ja, hoor eens... Zo kun je iedere dag wel in de stress raken. Gewoon niet aan denken. Wat komt, dat komt. Daar kun je niets aan veranderen. Relax, joh!’

‘Jij hebt makkelijk praten,’ reageerde Hanna. ‘Jij hebt thuis geen familie die vreselijk nieuwsgierig is en straks de oren van

je kop zeurt over dit weekend. Mijn ouders komen mij vanavond halen. Hoe moet ik dit allemaal geheim houden? Stel nou dat Parrot ons vandaag uiteten vraagt? Wat moet ik dan zeggen? “Sorry, maar ik kan niet. Mijn ouders komen me zo ophalen”?’

‘Dan blijf je toch nog een paar dagen?’ opperde Joan. ‘Het is toch vakantie. Ik vind het prima, hoor.’

‘Ja... doen! Ik blijf ook,’ riep Tanja.

Hanna keek van de een naar de ander.

‘Hilke vindt het vast ook gezellig als je blijft,’ zei Joan toen ze Hilke de keuken in zag lopen. ‘Hè, Hilke?’

Wat verward keek Hilke naar de drie meiden. ‘Eh... wat?’

‘Joan stelt voor dat ik ook nog een paar dagen bij jullie blijf logeren,’ herhaalde Hanna het voorstel van haar zus.

‘O, dat is goed. Bel je dan wel even je ouders?’

‘Geregeld,’ riep Tanja. ‘Niemand meer het laatste beschuitje?’

‘Ja, ik!’ klonk het achter hen.

De drie meiden draaiden zich om. In de deuropening stond een jongen van een jaar of zestien.

‘Hoi, ik ben Elmar.’ Een wat slungelige hand werd opgestoken.

Hanna, Tanja en Joan mompelden wat onverstaanbaars.

Hilke stelde de meisjes aan haar neef voor.

‘Dit is Joan, die woont hier. Daarnaast zit Hanna en daarnaast Tanja. Ze zijn zussen, maar...’

‘Maar logeren hier,’ vulde Elmar aan. ‘Weet ik. Heb je mij al

verteld.'

Er viel een stilte.

'Wil je ook een kopje thee?' Hilke zette een bord voor Elmar neer.

'Lekker.'

Elmar ging op de lege stoel naast Tanja zitten en pakte het beschuitje. 'Ik ben net op tijd, zie ik,' zei hij met een knipoog.

'Sommige mensen proppen zich werkelijk met van alles vol.

Is er nog wat jam?'

Tanja schoof de volle pot met jam naar hem toe. 'Genoeg voor jou,' zei ze kortaf.

Elmar deed net of hij de boze toon in haar stem niet hoorde en smeerde wat jam op zijn beschuitje. 'Ik hoorde van Hilke dat jullie naar het concert van The Jeans zijn geweest gisteravond. Hoe was het?'

Hij nam een hap en keek hen vragend aan.

'Het was flex,' zei Joan.

'Ja,' vervolgde Hanna. 'Het dak ging eraf.'

'Zal best,' zei Elmar. 'Ze zijn goed. Vooral die Parrot. Gave gozer. Ik had ook graag gewild, maar ja... geen centjes, hè?'

Het gekraak van de beschuit vulde de stilte op. De drie meiden keken vragend naar Hilke, maar die schudde onmerkbaar haar hoofd. Ze had niets verteld over hun geheimpje.

'Heb je een beetje geslapen?' vroeg Hanna na een tijdje. 'Ik bedoel... We hoorden van Hilke dat je je gisteravond... eh... niet zo goed voelde.'

‘Ik was dronken,’ zei Elmar. ‘Dat wilde je toch zeggen?’ Hanna verslikte zich in een slok thee. Ze hoestte en de spetters vlogen over tafel. Elmar kon zijn beschuitje nog net op tijd opzij schuiven. ‘Lekker,’ zei hij geërgerd.

Hanna keek beledigd, maar zei niets.

‘Elmar is niet zo lekker,’ zei Hilke. ‘Hij eet even wat en dan breng ik hem naar huis.’

‘Kater?’ Tanja probeerde zo onschuldig mogelijk te kijken.

‘Ja! Maar niet van de drank. Van alle ellende die mensen elkaar aandoen,’ sprak Elmar. Hij smeet zijn half opgegeten beschuitje op zijn bord en schoof het bord van zich af. ‘Ik hoef niet meer.’

‘Ook zonde,’ zei Tanja. ‘Had je hem net zo goed aan mij kunnen geven.’

Elmar pakte zijn bord op en kieperde het halve beschuitje op haar bord. ‘Hier! Eet smakelijk.’

‘Nou, nee! Dank je. Nu hoef ik niet meer.’

Elmar stond op. ‘Zie je nou wel! Dat bedoel ik nou. Jullie zijn niet te volgen.’

Met grote stappen beende hij de keuken uit en sloeg de deur achter zich dicht.

‘Zei ik iets verkeerd?’ Tanja keek gepikeerd.

Hilke schudde haar hoofd. ‘Nee, niet echt. Laat hem maar even.’

‘Ik ga douchen,’ riep Joan, die van haar kruk gleed.

‘Ik ga mee!’ Hanna liep achter haar zus aan.

‘Hé, wacht op mij!’

Tanja verdween als laatste uit de keuken. Toen ze in Joans kamer aankwamen, kon ze zich niet meer inhouden. ‘Wat een boerenpummel, zeg! Komt zomaar midden in de nacht aangezeild, krijgt een gratis slaappleats en wil dan ook nog eens uitgebreid ontbijten. Het is hier geen hotel!’

‘Nee,’ zei Joan nadrukkelijk. ‘Maar hij heeft net zoveel recht op die dingen als jullie, hoor. Jullie logeren hier ook.’

Tanja boog haar hoofd. ‘Oké, oké, dat is waar.’

‘Hij zag er trouwens best lekker uit,’ zei Joan. ‘Heb je zijn benen gezien?’

‘Benen?’ Tanja deed haar badjas uit. ‘Die gozer zat zowat op mijn schoot. Hoe kan ik dan zijn benen zien?’

Hanna lachte. ‘Voortaan wat minder fel reageren, zus. Dan heb je meer tijd om goed te kijken. Wie gaat er eerst douchen?’

Joan en Hanna zaten al aangekleed en opgemaakt in de keuken toen Tanja in haar badjas en met een handdoek om haar hoofd onder de douche vandaan kwam. Haar blote voeten lieten natte strepen achter op de plavuizen vloer.

Joan keek demonstratief op haar horloge.

‘Oeps, jullie zijn al klaar?’ riep Tanja. ‘Die douche is ook zo lekker. Ik ren al!’

Ze draaide zich om en verdween naar haar kamer. Even later stond ze aangekleed voor hun neus. Ze woelde met haar handen door haar natte haren. ‘Zo, even stylen!’ De spetters vlogen in het rond. ‘Klaar! We kunnen.’

‘Niets vergeten?’ vroeg Joan, terwijl ze wat misprijzend naar

de onopgemaakte Tanja in haar slobberige kleren keek. ‘We moeten nu toch echt weg.’

‘Nee, hoor! We kunnen.’

Tanja trok haar riem een gaatje strakker en plooid haar wijde broek om haar heupen. Het zwarte truitje bedekte maar een van haar schouders. De andere, blote schouder stak schrill af tegen haar donkere kleding.

‘Jij kan wel een zonnebankje gebruiken, zus!’ zei Joan die opstond en haar tas pakte.

Tanja reageerde niet. ‘Waar is dat kaartje?’ vroeg ze verbaasd.

‘Welk kaartje?’ Hanna was nu ook gaan staan.

‘Van daddy... Dat kaartje met zijn nummer.’

Joan en Hanna keken naar de keukentafel.

‘O, dat heb ik gisteren hier ergens neergelegd,’ zei Joan.

‘Maar ik heb het nummer in mijn mobiel staan, hoor. Dus we hebben het niet meer nodig.’

Tanja liep naar de keukentafel en schoof wat spullen opzij. ‘Ik wilde het bewaren... gewoon...’

‘Hilke zal het wel hebben opgeruimd,’ zei Hanna. ‘Gaan jullie mee?’ Ze bekeek zichzelf in de langwerpige spiegel die boven het dressoir hing. Haar spijkerbroek zat strak. Te strak. Het roze T-shirt vertoonde hier en daar wat heuvels rond haar taille.

‘Zal ik nog even snel een andere broek aantrekken?’ mompelde ze.

‘Ben je mal,’ riep Tanja. ‘Hij kijkt echt niet naar hoe we eruitzien, hoor. Je moet gewoon dragen wat lekker zit.’

‘Nou,’ zei Hanna. ‘Dan moet ik zeker een andere broek aantrekken, want deze voelt als een bankschroef. Ogenblikje!’ Ze verdween en kwam even later terug met een andere spijkerbroek aan. ‘Da’s beter,’ zei ze opgelucht. ‘Ik kan weer ademen.’

‘Kunnen we nu?’ verzuchtte Joan. Ze strekte haar armen en bekeek haar oranje gelakte nagels.

‘Zeg...’ Tanja grijsde. ‘Zal ik mijn nagels ook nog even lakken?’

De tas van Joan scheerde langs haar hoofd.

‘Hé!’ riep Tanja. ‘Doe effe normaal. Daar zijn die dure tasjes niet voor bedoeld! Als je dan toch wilt slaan, neem dan mijn tas. Die is veel steviger.’ Demonstratief hield ze haar vormeloze tas van zwarte spijkerstof omhoog.

‘Naar buiten,’ riep Joan geërgerd, terwijl ze Tanja’s tas wegduwde. ‘Neem je moeder in de maling.’

‘Kan niet,’ lachte Tanja. ‘Die is dood!’

‘Je vader dan,’ reageerde Joan.

‘Doe ik... straks!’

‘Wat ben jij grappig, zeg!’

Hilke stond al in de hal en gaf ze hun jassen aan. ‘Rustig, meiden. Geen gekibbel. Jullie zijn alle drie gespannen, dus laat elkaar een beetje met rust.’

Ze hielp Hanna in haar jas. ‘Heb je je ouders al gebeld dat je blijft?’

Hanna schrok. ‘O, nee! Goed dat je het zegt. Ik zal het meteen doen.’

Ze haalde haar mobiel uit haar tas en liep vast naar buiten. Joan gaf Hilke een kus op haar wang. ‘Duim je?’ ‘Doe ik. Veel plezier. Ik hoop dat jullie genieten. Bel je als het uitloopt?’

Joan knikte.

‘Waar is Elmar?’ vroeg Tanja. ‘Is hij al naar huis?’

Hilke schudde haar hoofd. ‘Hij zit op mijn kamer en doet net of er niets aan de hand is, maar...’ Ze zweeg.

Tanja zag dat ze bezorgd was. Ze legde haar hand op Hilkes schouder. ‘Hij heeft tijd nodig,’ zei ze. ‘Geloof me. Ik kan het weten.’

Hilke knikte. ‘Weet ik. Ik zal straks zijn ouders nog eens bellen. Hij kan hier niet eeuwig blijven.’ Ze keek op. ‘Doen jullie voorzichtig?’

Ze hield de deur open en Joan en Tanja liepen naar buiten. ‘Doen we!’ riep Joan.

Hanna, die op het grindpad stond, draaide zich om. ‘Het is goed, Hilke! Ik blijf.’

Hilke stak haar hand op. ‘Gezellig. Tot straks, dames.’ De deur van de villa ging dicht.

‘Lief mens,’ zei Tanja. ‘Ze denkt altijd aan anderen... nooit aan zichzelf.’

‘Bedoel je daar iets mee?’ reageerde Joan gepikeerd.

Tanja keek verbaasd. ‘Eh... nee, dat vind ik gewoon. Hoezo?’

‘Niets, ik dacht...’

‘O, jij dacht dat het weer over jou ging? Nou, ik zal je weleens even vertellen...’

‘Ho! Stop!’ riep Hanna die tussenbeide sprong. ‘Geen geruzie! Dat kan ik nu niet hebben.’

Joan en Tanja staarden haar aan.

‘Wat zeg je?’ riep Tanja. ‘Jij kan het niet hebben als wij even lekker katten? Waar bemoei je je mee? Ik maak zelf wel uit...’

Hanna hief haar handen en liep wat harder. ‘Laat maar!’

Zwijgend liepen ze de fietsenstalling in.

‘Neem jij mijn moeders fiets maar,’ zei Joan, die haar eigen fiets uit het rek trok. ‘Die daar!’

Tanja rukte haar fiets uit de standaard en duwde die de stalling uit.

‘Zullen we nu weer even resetten?’ vroeg Joan toen ze alle drie buiten de poort waren en de weg op reden. ‘Allemaal!’ Het laatste woord zei ze met klem.

De Amsteldijk lag er wat verlaten bij op deze zonnige zondagmorgen. Hier en daar reed een fietser en ze kwamen welgeteld drie auto’s tegen. Aan het einde van de Ceintuurbaan draaiden ze de brug op en staken ze de Amstel over. Het water weerspiegelde het zonlicht.

‘We kunnen door het tunneltje, aan het eind van de Amstel,’ stelde Joan voor en ze wees links. ‘Dan ben je er meteen.’

Zonder het antwoord af te wachten stak ze de straat over en fietste ze de kade op. Hanna en Tanja volgden haar.

‘Wat hoor ik nou toch voor lawaai?’ vroeg Hanna toen ze weer met zijn drieën naast elkaar fietsten.

‘Geschreeuw?’ zei Joan. ‘Het lijken wel stemmen.’ Ze naderden de fietstunnel die onder de Mauritskade door liep.

‘O nee!’ stamelde Tanja, die op haar rem trapte. ‘Moet je kijken!’

Ze remden af en bleven staan. Met de fiets tussen hun gespreide benen starden ze naar de brug, waar tientallen mensen met hun rug naar hen toe stonden te schreeuwen en te joelen. Ook onder de brug stonden mensen te roepen. Vaag konden ze wat klanken onderscheiden, maar één woord sprong eruit: Parrot. Achter elkaar werd de naam van de zanger geroepen, alsof het een scratch was van een dj.

‘Parrot! Parrot! Parrot!’

Hanna voelde haar maag omdraaien bij het zien van de mensenmenigte op en onder de brug. De moed zonk haar in de schoenen. Natuurlijk hadden ze gisteravond en vanochtend de mogelijkheid overwogen dat er fans bij het hotel zouden staan. Ze hadden er wat lacherig over gedaan. Echt ongerust waren ze er niet van geworden. Maar dit had ze niet verwacht.

‘Daar komen we nooit door,’ verzuchtte Joan.

Tanja stapte van haar fiets. ‘We zetten de fietsen hier en lopen verder.’

Ze zetten hun fietsen tegen een lantaarnpaal en bonden ze aan elkaar met een paar kettingsloten. Het geschreeuw in de verte klonk steeds heftiger. Bewoners van de Amstel staken nieuwsgierig hun hoofd uit hun raam.

Een groepje jongens kwam voorbij gerend en verdween in het tunneltje.

‘Moeten we daar doorheen?’ vroeg Joan, met een ontmoedigd gezicht wijzend op de uitzinnige menigte.

‘Kunnen we niet óver de Mauritskade?’ bedacht Tanja.

‘Nee,’ antwoordde Joan. ‘Tenzij we omfietsen en via de Sarphatistraat naar het hotel gaan.’

‘Denk je dat daar geen fans staan?’ lachte Hanna. ‘Volgens mij staat het overal rondom het Amstelhotel gigantisch vast. We gaan gewoon door die tunnel. Als het echt niet lukt, bellen we gewoon op. Misschien kan een van zijn bewakers ons naar binnen loodsen.’

Ze liepen de tunnel in. Tanja, die voorop liep, baande zich een weg door de menigte heen.

‘Pardon, mogen we even passeren!’

Door de dwingende toon van Tanja weken de mensen voor hen uiteen en zo kwamen ze aan de andere kant van de tunnel omhoog. Met veel geduw en getrek bereikten ze ten slotte het pleintje aan de voorkant van het Amstelhotel.

‘Niet normaal!’ hijgde Hanna toen ze de honderden mensen zag die voor het hotel stonden en zich richtten op één punt: het balkon aan de voorkant van het Amstelhotel.

Hanna keek naar links. De vele ramen aan de zijkant van het hotel waren bedekt met witte gordijnen. Zou achter een van die ramen haar vader staan? Zou hij door een kiertje van de gordijnen naar buiten gluren? Of was hij al gewend aan de vele fans voor zijn hotel en lag hij nog lekker te slapen?

Hanna keek op haar horloge. Het was bijna twaalf uur. De afgesproken tijd. Nee, hij moest daar ergens rondlopen,

aangekleed en wel. Wachtend op zijn drie dochters. Plotseling klonk er gejuich en werd het geschreeuw oorverdovend. De mensen op het plein hieven hun armen en drongen naar voren. Joan, Hanna en Tanja werden meegesleurd door de deinende mensenmassa. Op het balkon verschenen een drietal bewakers, met oordopjes in en walkietalkies in hun handen. Ze gebaarden naar de menigte dat ze wat rustiger moesten zijn, maar dat was zinloos. De fans op het plein begonnen nog harder te schreeuwen.

‘Par-rot! Par-rot! Par-rot!’

Hanna hield haar handen voor haar oren. Vlak achter haar stond een meisje waanzinnig te krijsen. De schelle tonen deden haar trommelvliezen bijna springen.

Een van de bewakers boog zich over de balustrade en controleerde het hek. De gestrekte armen van de fans onder het balkon bewogen gretig.

‘Par-rot! Par-rot!’

De bewaker knikte en toen gingen de deuren van het hotel open en kwamen de leden van The Jeans het balkon op. Het gejuich en geschreeuw zwol aan tot ongekend volume.

Mensen begonnen te dringen en fototoestellen flitsten.

Parrot en de andere bandleden liepen naar de rand van het balkon en zwaaiden. De menigte was uitzinnig. Parrot riep wat, maar het geluid ging verloren in het lawaai.

Ook de mensen die op en onder de brug stonden, kregen Parrots aandacht. ‘Hello, everybody!’ las Joan van zijn lippen.

Er werd met kledingstukken gezwaaid en ze zag zelfs een bh voorbij vliegen. De sfeer rondom het hotel was hysterisch.

‘Ongelooflijk,’ riep Hanna. ‘Wat een malloten!’

‘Wel cool,’ schreeuwde Tanja, die genoot van de uitbundigheid van het publiek. Mensen klommen op elkaars schouders en gooiden voorwerpen naar het balkon...

‘We moeten naar binnen!’ riep Joan. Ze wees op de ingang van het hotel, waar twee bewakers voor de trappen stonden.

‘Lukt je nooit, meissie,’ riep de jongen die naast haar stond.

‘Bewaking!’

Joan glimlachte. Die jongen moest eens weten. Ze keek omhoog. Parrot boog zich voorover en keek naar de fans die onder het balkon stonden. ‘Hi, there!’

Weer dat oorverdovende geschreeuw. Joan, Hanna en Tanja staarden naar hun vader, die op dit moment zo onbereikbaar leek. Hoe kwamen ze dat hotel binnen?

Hanna stond aan de grond genageld. Wanhopig probeerde ze oogcontact te maken met haar vader, maar ze was een van de velen. Zelfs als ze belde en zich verstaanbaar kon maken, dan nog konden ze nooit zonder dat iemand het zag naar binnen komen.

Tanja dacht na. Was er een achteringang? Een personeelsingang, soms? Misschien konden ze als hotelgast naar binnen lopen? Als de bewaker op de hoogte was... Even plotseling als ze gekomen waren, waren The Jeans ook weer verdwenen. Een van de bewakers spreidde zijn armen en vroeg om stilte. Het geschreeuw ebde even weg.

‘Dit was het, mensen! Bedankt voor jullie komst en wel thuis!’ Ook de bewakers verlieten het balkon en de deuren werden gesloten. De menigte week wat teleurgesteld uiteen.

‘Was dit alles?’ riep een meisje. ‘Ze delen niet eens handtekeningen uit!’

Een groot aantal mensen worstelde zich uit de menigte en langzaam werd het wat minder druk op het pleintje. Een grote groep fans bleef echter voor de ingang van het hotel staan.

‘Wij blijven,’ riep een jongen die een T-shirt aanhad met het gezicht van Parrot erop. ‘Ze moeten eens naar buiten komen!’ Tanja, Joan en Hanna drongen zich naar voren en belandden voor de trappen van het hotel. Twee bewakers stonden pontificaal voor de rode loper die de trap bekleedde.

‘Ho, dames,’ zei een van hen.

Een paar mensen begonnen te lachen. ‘Ha, ha, die grietjes denken dat ze zo naar binnen kunnen. Wat een dombo’s!’

Tanja draaide zich om. Haar gezicht stond op onweer. ‘Wij zijn toevallig wel... Au!’

‘Kop houden,’ siste Hanna, die op Tanja’s voet was gaan staan.

Heel even flikkerden de ogen van Tanja op, maar toen begreep ze het.

‘Ik bel wel,’ siste Joan. Ze wong zich naar de zuil naast de trap van het hotel en haalde haar mobiel te voorschijn. Snel zocht ze het nummer op dat haar vader haar gisteren in de Arena gegeven had.

Terwijl de fans op het plein weer luid aan het joelen waren en

niet meer op hen letten, probeerde Joan te luisteren of er werd opgenomen. Ze hield haar vrije oor dicht om het lawaai van de fans naar de achtergrond te duwen.

‘Hij gaat over,’ zei ze.

Hanna en Tanja kwamen dicht bij haar staan, alsof ze ieder moment de stem van hun vader konden verwachten.

‘Hallo?’ Joans ogen begonnen te glinsteren. ‘Eh... met Joan... We staan voor de ingang, maar we komen er niet in... Wat?... Oké... Tot zo!’

Ze drukte haar telefoon uit.

‘En?’ Tanja keek ongeduldig. ‘Had je...’

Joan knikte. Ze trok haar zussen achter de zuil. ‘Hij stuurt iemand langs.’

Geduldig bleven ze achter de zuil staan.

‘Weet-ie dat we hier staan?’ vroeg Hanna..

Joan knikte.

Minuten verstreken. De fans werden brutaler en probeerden langs de bewakers te komen. Er werd geduwd en getrokken. Vier extra bewakers moesten de menigte in bedwang houden. Joan, Hanna en Tanja liepen achter de zuil langs de trap op. ‘Hé, die meiden glippen erdoor!’

Een groep meiden probeerde ook via de achterkant van de zuilen de trap op te gaan, maar de bewakers waren ze voor.

‘Terug,’ blaften ze. Ook de drieling werd gesommeerd naar beneden te gaan.

‘Maar... wij...’ Joan hield haar mond. Dit had geen zin.

Chagrijnig liep ze de trap af.

‘Wat een gedoe, zeg!’ momperde ze. ‘Dit is toch geen leven voor die man.’

Er kwam een mevrouw in een mantelpakje het hotel uit. Ze liep de trap af, wees naar hen en fluisterde iets in het oor van een van de bewakers. De bewaker knikte en de vrouw haastte zich weer naar binnen.

‘Joan, Hanna en Tanja?’ vroeg de bewaker die naar hen toe was komen lopen. De drieling knikte hoopvol.

‘Jullie mogen naar binnen,’ zei de bewaker.

Joan, Hanna en Tanja wurmden zich weer naar voren.

‘Da’s niet eerlijk!’ riep een meisje. ‘Wij willen ook naar binnen.’

De bewaker glimlachte en hielp de drieling de trap op.

De fans drongen zich op.

‘Laat ons erin!’

‘Wat hebben die meiden?’

‘Waarom zij wel?’

Er flitsten camera’s en er klonk boegeroep. De drieling rende naar de draaideur. Het geschreeuw van de fans vervaagde toen ze in de hal van het hotel stonden.

‘Die zijn van de plaat geschraapt,’ hijgde Tanja.

‘Ongelofeloos.’

Hanna keek haar zus fronsend aan. ‘Van de plaat geschraapt?’

‘Ja, gek, weirdo, maf...’

‘Zeg dat dan!’

De vrouw in het mantelpakje kwam naar hen toe. ‘Dag, ik ben Joni.’ Ze gaf de meisjes een hand en ze stelden zich voor.

‘Jullie hebben een afspraak met Parrot?’

Ze knikten verlegen.

‘Als jullie hier plaats willen nemen, dan roep ik even een collega om mijn taken over te nemen.’

Ze wees naar een zijde naast de trap en liep naar een bureau dat aan de zijkant van de hal stond. De meisjes gingen zitten en keken hun ogen uit.

‘Zo, moet je kijken wat een chique bedoening.’ Hanna wees naar de witgeverfde muren waar prachtige decoraties en goudkleurige strikken in waren verwerkt.

De hal was omgeven door een groot aantal zuilen, waarop bogen waren geplaatst. De poorten die zo ontstonden, gaven de hal een Grieks uiterlijk. Op de eerste verdieping was een balustrade gemaakt, waar zich een tweede rij bogen bevond. In het midden van de hal, helemaal boven aan het plafond, hing een prachtige kroonluchter waarin ronde lampen brandden.

De oude, houten trap waar ze naast zaten, splitste zich in twee richtingen en kwam aan beide uiteinden op de eerste verdieping uit.

‘Je kunt zo een rondje lopen daarboven,’ fluisterde Hanna, die de balustrade rondom had bekeken.

‘Heb je die gozer al gezien?’ siste Tanja. Ze wees naar de jongen die bij de draaideur stond. Hij droeg een rood pak met gouden knopen. Op zijn hoofd stond een rond petje, dat met een goudkleurig koordje onder zijn kin op zijn plaats werd gehouden.

Joan grijnsde. ‘Net Abeltje.’

Naast de ingang was een houten balie, waar de conciërge stond. De man knikte vriendelijk naar hen en ze knikten beleefd terug.

‘Ze houden ons allemaal in de gaten,’ siste Tanja tussen haar tanden door. ‘Zal me niks verbazen als er overal camera’s hangen!’

Een ouder echtpaar kwam de eetzaal uit gelopen en verdween in de gang. Ze praatten knauwerig Amerikaans.

De draaideur bewoog en een man, behangen met camera’s, kwam binnen. Achter hem liep een jonge vrouw.

‘Wij zijn van de krant,’ hoorden ze de man zeggen en hij hield een pasje omhoog. ‘Interview met Parrot. Waar moeten we heen?’

De jongen in het rode pak controleerde de perskaarten en wees naar het zijde bij de trap waar de drieling zat.

‘Neemt u even plaats,’ zei hij. ‘Ik zal zeggen dat u er bent.’

Joan schoof iets op en de man en de vrouw gingen naast haar op de bank zitten.

‘Goedemiddag,’ zei de vrouw.

De drie meisjes knikten gedag.

‘Gasten?’

Hanna schudde haar hoofd. ‘Nee.’

De vrouw keek nieuwsgierig, maar vroeg niet door. Ze pakte een notitieblok en maakte wat aantekeningen. De man controleerde zwijgend zijn apparatuur. Joan, Hanna en Tanja keken elkaar veelbetekenend aan. Ze mochten nu met geen

woord reppen over hun relatie met Parrot. Stel je voor... Dit was een journaliste!

Joni kwam aangelopen. ‘Gaan jullie mee? Dan wijs ik jullie de weg naar de Royal Suite.’ Ze gebaarde dat de drieling mee mocht komen.

‘Eh... mevrouw...’ riep de journaliste. ‘Wij hadden ook een afspraak met Parrot.’

Joni glimlachte beleefd. ‘Ik zal het zeggen, mevrouw. Een ogenblik geduld, alstublieft.’

Ze draaide zich om en liep naar de trap. De drieling volgde haar. Het gebloemde hoogpolige tapijt op de trap dempte het gekraak van de houten treden. Ze namen de linkerkant en liepen langs de balustrade.

Hanna keek over de rand naar de hal beneden. Ze vond het vreemd dat de journaliste het had over ‘ook een afspraak’. Zou ze weten dat zij naar Parrot gingen? Of was het giswerk? Iedereen wist dat Parrot in de Royal Suite logeerde en Joni had gezegd dat ze de meisjes de weg zou wijzen naar de Royal Suite.

Er flitste een camera en Hanna trok zich snel terug. Ze knipperde met haar ogen. Was die flits nu op haar gericht geweest? Het licht had recht in haar ogen geschenen.

Hanna hoorde stemmen. Gemopper. De fotograaf werd gesommeerd om zijn camera op te bergen.

‘Kom je ook?’ riep Joni.

Hanna begaf zich naar de glazen tussendeur waar de anderen stonden te wachten. Er hing een bordje aan de muur.

‘Royal Suite 103-109,’ las Joan.

Joni duwde de deur open en wenkte dat ze haar konden volgen. Ze kwamen in een korte gang. Links en rechts waren kamerdeuren. Joni begeleidde hen naar het einde van de gang, waar die zich opsplijste in een linker en een rechter gang.

‘Hier rechts is de deur van de Royal Suite.’ Ze wees naar de dubbele deur aan het einde van de smalle gang.

‘En deze deur...’ Joni tikte op een kleine deur naast hen. ‘... is van de security van...’

Op dat moment ging de deur open en een brede man stapte de gang in. De meiden herkenden hem direct. Het was de bodyguard die gisteravond in de kleedkamer rondliep en hun vader opjutte om zijn boeltje te pakken.

‘Hi,’ zei Tanja zo nonchalant mogelijk. ‘There we are again.’ De bewaker forceerde een glimlach. Zijn ogen bleven zo koud als staal, maar hij zei niets.

‘Vriendelijk typje ben jij,’ zei Tanja, terwijl ze hem breeduit toelachte. De man reageerde niet.

De deur van de Royal Suite ging open en een jongen van een jaar of twintig keek om het hoekje. Bij het zien van de drie meiden verscheen er een verraste glimlach op zijn gezicht. De deur ging verder open en de jongen kwam de gang op.

‘Hello!’ Zijn stem klonk opgewekt en hij stak zijn hand uit. ‘I’m Mike.’

Tanja gaf de jongen een hand. ‘Hi, I’m Tanja.’

‘Nice,’ zei hij en richtte zich tot Joan. ‘And you are...?’

‘Joan.’ Ze gaf hem een hand.

De jongen floot tussen zijn tanden.

‘I’m Hanna,’ zei Hanna om niet achter te blijven. ‘Is Parrot in?’

‘Parrot, hmm...’ Zijn gezicht verried teleurstelling. ‘Yes, he’s in. Does he expect you?’

Joan knikte en wierp haar blonde haren naar achteren, terwijl ze de jongen strak aan bleef kijken. ‘Can we come in?’

‘Kleed die jongen niet zo uit met je ogen, zeg,’ lispelde Hanna, die de verliefde blik in de ogen van haar zus direct gezien had.

Joan deed alsof ze het niet hoorde.

‘Ik schaam me dood,’ mompelde Hanna, terwijl ze gezamenlijk achter de jongen aan de Royal Suite in liepen.

‘Hou je kop toch eens!’ siste Joan. ‘Geniet van het moment.’ ‘Welk moment?’

Ze hielden abrupt op met kibbelen toen ze oog in oog stonden met hun vader.

‘Hi, girls!’ Zijn stem klonk opgewekt.

Wat onwennig bleven de meiden staan. Tanja had haar handen in haar broekzakken en wriemelde aan een loshangend draadje. Het liefst wilde ze de man voor haar omhelzen, vasthouden... net als gisteravond, maar iets hield haar tegen. Ze keek naar de jongen die op de achtergrond nieuwsgierig naar hen stond te kijken. Wie was dat? Bleef hij daar de hele tijd naar hen staren?

Hanna stak haar hand uit. ‘Hoi, ikke...’ Ze wilde haar naam

zeggen, maar vond tegelijkertijd dat dat wel erg knullig overkwam. Een dochter hoefde zich toch niet voor te stellen aan haar vader? Maar wat nou als hij hun namen niet meer wist? Het ging gisteravond zo snel. Hij kon onmogelijk nog weten hoe ze heetten. Moest ze haar naam zeggen?

Hanna keek haar vader aan. 'Eh...'

Parrot deed een stap naar voren en greep haar uitgestoken hand. 'Hi, Hanna!'

Bij het horen van haar naam voelde Hanna haar bloed sneller stromen. Hij wist haar naam nog! Ze voelde zijn lippen op haar wang toen hij haar een kus gaf.

'Lekker geslapen?' De Nederlandse woorden met het Engelse accent verrasten haar.

'Eh... ja... gaat wel,' stamelde ze.

Parrot glimlachte. 'Ik niet.'

Hanna zag zijn ogen oplichten en begreep het. Ze had ook geen oog dichtgedaan vannacht. Telkens weer drongen de beelden uit de Arena zich aan haar op.

Parrot liet haar los en omarmde Tanja. 'Hi, Tanja,' zei hij en hij gaf ook haar een kus op beide wangen. Tanja zei niets.

Haar keel leek dicht te zitten. Ze legde haar arm om zijn schouder, leunde met haar hoofd tegen zijn borst en sloot haar ogen. Heel even bleven ze zo staan. Tanja voelde de druk van zijn armen steviger worden. Dit was fijn. Dit voelde veilig. Nu kon haar niets meer gebeuren! Ze had hem eindelijk gevonden en ze zou hem nooit meer loslaten.

'En jij,' zei Parrot zacht. 'Heb jij geslapen?'

Tanja bewoog haar hoofd heen en weer. De stof van zijn T-shirt schuurde langs haar wang. Ze kon nog steeds niets uitbrengen.

Parrot duwde haar iets van zich af en keek haar aan. 'Ik ben... eh... happy dat je er bent.'

Tanja glimlachte. De spanning was gebroken. 'Blij,' zei ze zacht. 'Het is blij.'

'Blij,' herhaalde Parrot het woord. 'Hmm, ik vind happy veel meer blij klinken.'

Zijn kromme zin deed Tanja hardop lachen. Ze liet haar vader los en gaf hem de ruimte om Joan te begroeten.

Joans blik was weer gericht op Mike, die half in de vensterbank hing en naar buiten staarde.

'The crowd is still waiting for you,' zei Mike. Zijn stem klonk hees, alsof er iets in zijn keel zat. Parrot reageerde niet en legde zijn hand op Joans schouder. Hij trok haar naar zich toe en gaf haar een kus op iedere wang. 'Hi, Joan.'

Joan richtte zich op haar vader. Zijn stem en aanraking lieten de wereld om haar heen vervagen. Ongelooflijk! Ze voelde haar hart sneller kloppen.

Ze sloeg haar armen om haar vader heen en dacht aan haar moeder. Het achttienjarige meisje dat haar grote liefde losliet, zelfs haar drie dochters alleen opvoedde, omdat ze zoveel van hem hield. Ze begon respect te krijgen voor haar moeder.

Wat een opgave!

Parrot liet Joan los en wees op de zithoek. 'Sit down. Willen jullie wat eten of drinken? Fruit misschien?'

Hij wees op de enorme fruitschaal die op de eettafel stond.
'Apple, peach, banana... Please have some.'

Mike sprong uit de vensterbank en pakte een banaan uit de fruitschaal. 'You have to go to the balcony again,' zei hij. 'This is crazy, man!'

Parrot schudde zijn hoofd. 'No, not today.'

Op dat moment hoorden ze een telefoon gaan. Parrot zuchtte en haalde een mobieltje uit zijn broekzak. 'Hello?'

Hij zweeg en trok zijn wenkbrauwen op. 'Hello?'

Heel even luisterde hij naar de andere kant van de lijn. Toen hing hij op. 'Nothing.'

Mike liep naar hem toe en nam de telefoon over. Hij keek op het display.

'No number,' zei hij. 'Again.'

'This is the fifth time in a row today,' mopperde Parrot.

'Someone is calling me, then says nothing.'

Mike liet de telefoon in zijn zak glijden. 'Probably fans.

I think I'd better arrange another number for you.' Parrot

knikte en gebaarde dat Mike kon gaan. 'Mike,

will you excuse us now?'

Mike keek wat teleurgesteld. 'But...'

Parrots strenge blik zei genoeg.

'Okay.' Mike knikte de meisjes gedag en verdween. Joan,

Hanna en Tanja gingen naast elkaar op de bank

zitten. Parrot kwam tegenover hen zitten en keek naar ze. 'Dat was Mike,' zei hij en de mededeling was totaal overbodig.

'Wisten we,' antwoordde Tanja.

‘Is Mike een bewaker?’ vroeg Joan nieuwsgierig. In gedachten zag ze zijn gespierde lichaam weer voor zich. Zoals hij in de vensterbank had gezeten. Zijn contouren waren ronduit heerlijk te noemen.

‘Eh... something like that,’ antwoordde Parrot, die zich wat ongemakkelijk bewoog en in het Nederlands verder sprak. ‘Ik heb de hele nacht nagedacht.’ Hij leunde achterover.

De meisjes zwegen.

‘De brief...’ Parrot liep naar zijn kast en haalde de handgeschreven brief van Christa, die ze hem gisteren hadden

gegeven, uit zijn jaszak en liep terug naar zijn stoel. ‘Ik heb hem vannacht wel honderd keer gelezen.’

Hij keek de meisjes aan. ‘Ik snapte het niet. You know...’ Hij legde de brief op de salontafel die tussen hen in stond.

‘Ik ben... verbaasd... angry. Ik... kan het niet geloven!’

Onderweg naar het interview gisteravond dat ik moest geven en ook during het interview ging het steeds door mijn hoofd: het is niet waar! Het is niet waar!’

Tanja voelde zich onrustig. Wat probeerde hij nou te zeggen? Geloofde hij hen niet? Zou hij twijfelen? Ze konden het bewijzen. De brief, de notaris... ja, ze konden zelfs een dna-test laten doen. Hij kon het niet ontkennen... toch? Of wel? Tanja bedacht dat hij, ondanks de bewijzen, altijd nog kon zeggen dat hij hen niet als zijn dochters erkende. Hij kon hen wegsturen, nooit meer contact opnemen, blijven ontkennen dat hij kinderen had.

Tanja balde haar handen tot vuisten en kneep tot haar knokkels wit werden. Een vreselijke gedachte kwam bij haar op. Het was zijn goed recht om hen weg te sturen! Ze konden hem niet dwingen om hun vader te zijn. Zelfs al waren ze biologisch gezien zijn dochters, dan nog hoefde dat niet te leiden tot een hechte band.

Hoe meer Tanja erover nadacht, hoe kleiner haar de kans leek dat ze haar vader echt zou gaan leren kennen.

Met een angstig voorgevoel, richtte ze haar hoofd op en luisterde naar wat hij te zeggen had.

Parrot keek de meisjes stuk voor stuk aan. 'Ik heb drie dochters, daar hoef ik niet aan te twifelen. Tanja is het evenbeeld van Christa. Je donkere haren, je uitstraling...' Tanja sloeg haar ogen neer. Wat lulde hij nou? Als hij hen wilde dumpen, dan moest hij dat maar meteen doen. Niet eerst slijmen!

'... en Joan... jij hebt het figuur van je moeder. Echt, toen je net naar binnen kwam... Ik dacht even dat...' Hij stokte en keek naar Hanna. 'Jij hebt haar ogen. Je kijkt alsof... alsof je nadenkt, alsof je alles wilt weten. Christa had dat ook. Ze wilde ook altijd alles weten. Ze was gek op leren. Ze wilde studeren.' Parrot boog zijn hoofd. 'Ik niet. Ik ben wat dat betreft een leeghoofd. Ik heb mij altijd afgevraagd wat zo'n slimme, mooie meid in mij zag.'

Er viel een stilte.

Hanna boog voorover. 'Dat weet ik wel,' zei ze zacht en ze richtte haar blik op haar vader. Zijn ogen keken haar vragend

aan.

‘Vrijheid,’ fluisterde ze. ‘Je stond voor alles wat zij niet was. Als ze inderdaad op mij leek, dan moet dat het zijn.’

Parrot knikte. ‘Perhaps.’

Hij slikte. ‘Wat ik wilde zeggen is... well... ik hoop dat jullie mij een kans willen geven om jullie vader te zijn.’ Zijn stem haperde en hij glimlachte. ‘Drie dochters... daar moet ik even aan wennen, maar ik wil jullie heel graag leren kennen.’

Tanja voelde alle spanning uit haar lichaam wegvloeien en ze haalde opgelucht adem. Zonder erbij na te denken, sprong ze over de salontafel heen naar de bank waar haar vader zat.

‘Wij jou ook!’ Ze sloeg haar armen om hem heen en gaf hem een zoen op zijn wang. ‘Daddy!’

Paparazzi

Er werd gepraat, gezwegen, gelachen en gehuild. De Royal Suite van het Amstelhotel werd gevuld met verhalen en herinneringen. De drie zusjes vertelden van alles over hun jeugd, de band met hun opvoeders, hun vrienden en school, terwijl Parrot aandachtig luisterde.

Het geschreeuw van de fans buiten het hotel drong vaag tot hen door. Dit was hun moment, en dat kon niemand verstoren. De uren vlogen voorbij.

Terwijl ze genoten van de high tea die Parrot besteld had, vertelde hij hoe hij de afgelopen jaren had geleefd. Zijn gevoelens voor Christa waren nooit helemaal verdwenen. Zijn werk, de muziek, was zijn leven geworden. Niemand had ooit de plaats in kunnen nemen van zijn grote liefde: hun moeder. ‘Ben je daarna nooit meer verliefd geworden?’ vroeg Joan. ‘Jawel,’ antwoordde Parrot. ‘Verliefd was ik weleens, maar het

werd nooit meer dan dat. Van Christa hield ik echt. Dat is anders dan verliefd zijn.'

Hij keek de meisjes aan. 'Maar dat ondervinden jullie vanzelf een keer.'

'Pff, ik word nooit verliefd,' riep Tanja en ze stopte een jamgebakje in haar mond. 'Geefst alleen maar ellende.'

'Je had anders wel leuk contact met Elmar vanochtend,' zei Joan met een grijns en ze vertelde wat er gebeurd was. 'Jullie waren lekker bezig,' besloot ze haar relaas.

Tanja sprong op. 'Lekker bezig? Ik heb helemaal niets met die gozer. Kom nou! Geen haar op mijn hoofd die...'

Parrot duwde haar terug op de bank. 'Easy, lady. Geen geschreeuw!'

Tanja zweeg abrupt en keek hem boos aan. Haar ogen flikkerden. 'Dat maak ik zelf wel uit. Wie denk je wel dat je bent?'

'Je vader.'

Het rustige antwoord van Parrot had een wonderlijk effect.

Tanja ontspande zich en knipperde met haar ogen. 'Eh... ja, da's waar... Sorry... Ik liet me weer eens gaan.'

Parrot sloeg een arm om haar heen. 'Hmm, vader zijn gaat mij best goed af, vind je niet?'

'Ik ben geen klein kind meer,' mompelde Tanja, maar haar ogen lachten.

Er werd op de deur geklopt. Parrot stond op en liep naar de hal van de suite. 'Ik ben zo terug,' zei hij en verdween uit het zicht.

De drie meiden keken elkaar veelbetekenend aan. Ze voelden zich opgelucht en gespannen tegelijk.

‘Ik vind hem tof!’ fluisterde Hanna.

‘En lief,’ vulde Tanja aan. ‘Hij voelt al echt een beetje als een vader, vinden jullie niet?’

Joan knikte. ‘Mee eens.’

Ze luisterden naar het gejoel buiten.

‘Dat is toch niet normaal,’ verzuchtte Hanna. ‘Blijven die fans daar hangen?’

Parrot kwam de kamer in. Achter hem liep Mike. Joan ging rechtop zitten en glimlachte verleidelijk. Ze kreeg een knipoog terug.

‘Ik moet wat journalisten te woord staan en nog even het balkon op,’ zei Parrot. ‘Ik kan mijn fans niet teleurstellen.’ Hij liep naar de deur.

‘Mogen wij mee?’ vroeg Tanja.

Parrot schudde zijn hoofd. ‘Dat lijkt me niet zo verstandig. Ik bedoel...’ Hij kneep zijn ogen samen en fronste heel even zijn wenkbrauwen. Tanja begreep het. Ze hadden het nog niet met zoveel woorden besproken, maar het was vast beter als niemand hun geheim wist.

Tanja knikte. ‘Eh... ja... Lijkt mij ook. Wij wachten wel.’

Parrot en Mike verdwenen en even later zwol het gejuich buiten aan tot ongekende sterkte.

Tanja liep naar de deur van de suite en keek door het kijkgaatje. Er was niemand op de gang te zien. Ook die bodyguard was nergens te bekennen.

‘Wat ga je doen?’ siste Joan.

‘Even gluren,’ antwoordde Tanja. ‘Dat kan toch geen kwaad. Dit is een gewoon hotel. We kunnen toch wel even achter die balustrade langs lopen, boven de hal? Als gasten?’

De drie meiden liepen achter elkaar de gang door naar de centrale hal. Voor de glazen klapdeur bleven ze staan.

Er rende personeel van het hotel over de gang in de richting van het balkon. Rechts zagen ze de toegang tot het balkon. Er stonden twee bewakers bij de deur. Buiten zwol het gejuich aan tot enorme sterkte.

Tanja grijnsde. ‘Zo te horen zijn ze op het balkon.’

Ze duwde tegen de glazen deur en stapte de gang op.

Niemand had hen in de gaten. De bewakers van het hotel, het personeel en de bodyguard stonden allemaal met hun rug naar hen toe. Ze hielden Parrot en de andere bandleden goed in de gaten.

Joan en Hanna kwamen ook de gang op. De glazen deur achter hen wiebelde dicht. Het schurende geluid van de rubberen rand tegen de deurpost werd bij iedere beweging zachter.

Tanja liep naar de balustrade en keek naar de hal van het hotel beneden. Joan en Hanna kwamen bij haar staan.

‘Die journaliste is weg,’ fluisterde Hanna toen ze de lege zithoek onder aan de trap zag. ‘Die fotograaf maakte daarnet een foto van ons toen we naar boven liepen.’

‘Echt?’ Joan ging rechtop staan. ‘Zou ik er goed op staan?’

‘Mens, doe niet zo stom!’ siste Tanja. ‘We moeten helemaal

niet op de foto. Stel je voor dat heel Nederland ons ziet in de krant. Ik heb geen trek om iedereen in ons geheim te betrekken.'

'Ik denk wel dat ik het mijn ouders vertel,' zei Hanna. 'Ik bedoel... op een gegeven moment moet ik het toch vertellen. Daar hebben ze recht op.'

'Ik vertel Anneke niets.' Tanja's stem klonk vastberaden. 'Dat gaat haar niets aan.'

'Hilke weet het al,' zei Joan. 'Dat betekent dat mijn ouders het binnenkort ook wel te weten zullen komen. Hilke zal net zo lang aandringen totdat ik het ze verteld heb.'

Ze leunden alle drie over de houten balustrade en zwegen een tijdje.

'Ga jij het Maura vertellen?' vroeg Joan toen. 'Dat is toch je beste vriendin?'

Tanja haalde haar schouders op. 'Ik weet het niet. Hoe minder mensen het weten, hoe beter het is, denk ik. Je ziet hoeveel mensen onze vader claimen.' 'Ik weet niet of ik het voor me kan houden voor mijn vriendin,' glimlachte Joan.

'Tessa is een echte doorzetter. En ik ken mezelf...' Ze staarde in de lucht. 'Ik ben veel te opgewonden. Dat ziet ze zo!'

'Horen jullie bij The Jeans?'

De drie meiden draaiden zich om. Voor hen stond de journaliste die naast hen in de hal had gezeten. De fotograaf stond achter haar en grijnsde. Hij had zijn camera in zijn hand.

'Nee,' zei Tanja alert. 'We logeren hier!'

De journaliste kneep haar ogen samen. ‘Wat vreemd. Ik dacht dat ik jullie uit de Royal Suite-afdeling zag komen.’ ‘Klopt, we hebben even stiekem gekeken. Wel spannend, hè? Zo’n bekende popgroep in dit hotel. Hebben wij even mazzel.’

‘Echte mazzelmeiden,’ zei de fotograaf en hij kantelde zijn camera. Met een snelle blik op het venster kreeg hij de drie meiden in beeld en drukte af. Een zoemend geluid klonk.

‘Hé,’ riep Tanja boos. ‘Maak jij nou een foto van ons?’ Ze maakte een grijpbeweging naar de camera, maar de fotograaf deed een stap naar achteren.

‘Ho, ho, dame! Niet zo agressief. Ik deed helemaal niets. Hij flitste toch niet?’

Tanja aarzelde. Er was inderdaad geen flits geweest.

De journaliste glimlachte. ‘Ik heb zo een interview met Parrot.’

‘Leuk voor je,’ mompelde Tanja, die het nog steeds niet vertrouwde.

Bij de balkondeur ontstond wat beroering. Parrot en de andere bandleden kwamen naar binnen. Het geschreeuw vanbuiten werd minder toen de bodyguard de balkondeuren achter hen sloot. Parrot liep voorop, naast Mike die er gespannen uitzag.

Heel even hield Parrot zijn pas in toen hij de drie meisjes bij de balustrade zag staan, maar hij herstelde zich. Met een stalen gezicht liep hij naar de glazen deur van het Royal Suite-gedeelte.

‘Eh... Excuse me...’ De journaliste drong naar voren, klampte Parrot aan en liet haar perskaart zien. ‘I would like to...’ Mike ging tussen haar en Parrot in staan en bekeek haar perskaart. De journaliste wiebelde ongeduldig heen en weer. ‘We had an appointment, two hours ago!’ Ze probeerde haar gezicht in de vriendelijkste stand te houden, maar haar ogen straalden ongeduld uit.

Mike knikte en gebaarde dat ze mee naar binnen mocht. Parrot glimlachte en liet de journaliste en de fotograaf voorgaan. Heel even draaide hij zijn hoofd om en keek wat hulpeloos naar de drie meisjes bij de balustrade. Ze knikten alle drie onopvallend met hun hoofd en Parrot verdween in de gang van de Royal Suite. De glazen deuren klapten achter hem dicht.

Het personeel van het hotel en de bewaking verdwenen naar beneden en even later was het stil op de bovenverdieping. ‘Gezellig,’ mopperde Joan.

‘Dat wordt wachten,’ vulde Tanja aan. Ze liep naar de deur die toegang gaf tot het balkon en probeerde door het glas naar buiten te kijken. In de verte klonk het geschreeuw van de fans. De straat aan de overkant van het Tulpplein was gevuld met mensen.

‘Vreselijk,’ stelde ze vast. ‘Hebben ze nou echt niets beters te doen?’

Joan en Hanna kwamen bij haar staan.

‘Te gek, toch?’ mompelde Joan. ‘Wie wil er nou niet beroemd zijn? Al die gillende fans, die aandacht...’

Tanja keek opzij. ‘Dat meen je ook nog?’ Joan knikte.

‘Tuurlijk! Het lijkt me enig.’

‘Dames?’

Joni stond achter hen. ‘Mag ik jullie uitnodigen in de bar beneden? Parrot is nog even bezig en hij heeft mij gevraagd om jullie wat te drinken aan te bieden.’

Ze liepen achter Joni aan naar beneden. Ze liepen via de terraszaal nog een kleine trap af en belandden zo in de bar, die zich onder in het hotel bevond.

In de kleine ruimte stonden een paar tafels en stoelen. Aan één kant was een halfronde bar waar krukken voor stonden. Tanja klom op een van de krukken. ‘Ik lust wel een sjuutje,’ zei ze. ‘Vers, neem ik aan?’

De barman knikte en pakte twee sinaasappels uit een fruitschaal.

‘Doe mij ook maar,’ zei Hanna.

‘Doe mij maar een wijntje!’ Joan klom op de kruk naast Tanja en zette haar tas pontificaal op de bar. Ze bekeek de ruimte. Er was niemand aanwezig op dit vroege middaguur. Door het raam aan de andere kant kon ze het kabbelende water van de Amstel zien. Een plezierbootje voer voorbij en maakte kleine golfjes in het water.

De vloerbedekking in de bar was donkerblauw met rode ruiten. Het donkerbruine, houten meubilair gaf de ruimte een extra donkere sfeer.

Mike kwam de bar in gelopen en bestelde een biertje.

‘Hi,’ zei hij vriendelijk. Hij ging dicht naast Joan staan en

leunde op de bar. Joan kon de warmte van zijn lichaam voelen.

Op dat moment ging er een telefoon af. Mike haalde een telefoon uit zijn zak en bekeek het display. Boos drukte hij de oproep weg en gooide het toestel op de bar. ‘Again,’ siste hij. De barman bracht Mike een glas bier.

‘So, you are Parrot’s assistant?’ probeerde Joan het gesprek te openen.

Mike keek op. ‘His whát?’

Joan voelde zich ongemakkelijk bij de doordringende blik van de jongen. Ze sloeg haar ogen neer en zweeg.

Mike schudde zijn hoofd. ‘No, I’m not his assistant... no way!’ Hij pakte zijn bierkje aan van de barman en begon te lachen. ‘Is that what Parrot told you?’

Joan knikte en keek haar twee zussen vragend aan. ‘Ja toch? Parrot zei toch dat Mike zijn assistent was?’

Hanna nam een slok van haar jus d’orange. ‘Volgens mij wel.’ Tanja haalde haar schouders op. ‘Maakt het uit. Geef het beestje maar een naampje.’

‘Wel een lekker beestje,’ siste Joan, die de haartjes in haar nek voelde prikken. Tjonge, wat was die Mike een lekker ding. Ze schoof haar arm iets opzij en raakte zijn schouder aan.

‘Sorry?’ Mike keek de meiden vragend aan.

‘Hij verstaat geen Nederlands natuurlijk,’ zei Hanna en ze bleef recht voor zich uit kijken, alsof ze tegen de barman zat te praten.

‘Is maar goed ook,’ vulde Tanja aan. ‘Anders zou hij allang begrepen hebben dat Joan smoorverliefd op hem is.’

‘Nietes!’ Joan rechtte haar rug. ‘Stel je niet zo aan. Zo bijzonder is-ie ook weer niet, hoor!’

Ze trok haar arm terug en nam een slok van haar wijn. Haar elleboog stootte haar tas om.

‘Oeps, wat doe ik nou?’

Met grote ogen keek Joan naar haar tas, die tussen haar kruk en die van Mike op de grond was gevallen.

Mike bukte en raapte haar tas op. ‘There you are.’

‘En?’ vroeg Tanja. ‘Lekker kontje?’

Mike draaide zich om. ‘Translation, please!’

Tanja deed net alsof ze hem niet gehoord had en zette haar lege glas op de bar. Joan voelde haar hart bonzen. Ze kon toch moeilijk gaan vertalen wat er net was gezegd? ‘Eh... She said...’

‘She’s madly in love,’ zei Tanja zo onschuldig mogelijk.

Joan voelde haar lichaam koken. Hoe durfde die griet! Was ze nou helemaal...

Trillend van woede zette Joan haar glas neer, maar nog voordat ze kon reageren, pakte Mike haar hand. ‘I know. Parrot?’

Nu was de paniek compleet. Joan schudde haar hoofd. ‘No... I...’

Mike lachte. ‘Don’t be ashamed. Every girl is in love with him.’

Joan voelde haar lichaam verslappen. Mike dacht dat ze

verliefd was op Parrot. Als ze zich nu ging verdedigen, moest ze uitleggen wat er werkelijk bedoeld was... en dat wilde ze helemaal niet.

Mike legde zijn arm om haar schouder. 'It's okay! You were lucky girls to meet him yesterday and today. Parrot likes to talk to his fans. But that's all! No romances... Never!'

Het laatste woord sprak hij bijna bestraffend uit.

Joan zat onbeweeglijk op haar kruik. Ze zag de felle blik in Mikes ogen toen hij haar uitlegde dat Parrot nooit uit was op romances met zijn fans. De arm van Mike op haar schouder brandde dwars door haar T-shirt. Iedere vierkante centimeter kon ze voelen.

'We are lucky girls,' herhaalde Tanja zijn woorden.

'Mazzelmeiden!'

'Matzelmaiden.' Mike probeerde het woord uit te spreken en knikte, ten teken dat hij het begreep.

Joan keek opzij. Zijn gladgeschoren wangen zagen er aantrekkelijk uit. Ze zou hem zo kunnen zoenen, maar ze beheerste zich. In zijn oor zat een klein oordopje, waaraan een draadje was bevestigd dat naar beneden liep en onder zijn T-shirt verdween. Hij zag er vermoeid uit.

'Tired?' fluisterde ze en ze legde haar hand op zijn arm.

Mike keek haar aan en knikte. Heel even staarden ze elkaar aan. Joan voelde haar hart als een razende tekeergaan. Zijn ogen waren werkelijk prachtig! Zo herkenbaar, zo...

'Iemand nog iets drinken?'

De stem van Tanja verbrak het contact. Mike sloeg zijn ogen

neer en trok zijn arm terug. Zwijgend dronk Joan haar glas leeg.

Mike bracht zijn hand naar zijn oor en bleef een paar seconden zo zitten.

‘Will you excuse me,’ zei hij toen. Met grote passen liep hij de bar uit.

Toen Mike uit het zicht was, draaide Joan zich om naar Tanja. ‘Ben je helemaal van de pot gerukt!’ siste ze. ‘Hoe kun je mij zo voor schut zetten?’

‘Je vroeg er zelf om,’ antwoordde Tanja. ‘Je konkelt altijd zo.’ ‘Konkelen? Ik?’ Joans stem werd luider. ‘Ik konkel helemaal niet. En trouwens... waar bemoei jij je mee? Als ik wil konkelen, dan moet ik dat zelf weten.’

Tanja draaide haar kruk en kwam recht tegenover Joan te zitten. ‘Je draait altijd overal omheen. Wees gewoon eens eerlijk. Als je die Mike leuk vindt, dan zeg je dat toch gewoon? Doe niet zo moeilijk!’

Joan hapte naar adem. Haar mond stond open, maar er kwam geen geluid uit.

‘Ze heeft gelijk,’ bemoeide Hanna zich ermee. ‘Zeg het gewoon. Nu denkt die Mike dat je verliefd bent op Parrot... je eigen vader!’

Joans mond klapte dicht. ‘Dit is niet eerlijk. Twee tegen één... ik...’

Op dat moment ging de telefoon die op de bar lag. De drie meiden keken elkaar aan.

‘Da’s die telefoon van Parrot,’ zei Hanna.

‘Iemand belt hem steeds,’ constateerde Tanja. Ze boog zich voorover en pakte de telefoon op.

‘Anonieme oproep,’ las ze hardop de tekst in het venster voor. ‘Hmmm, wie zou anoniempje zijn?’

‘Niet doen,’ siste Hanna.

Tanja aarzelde, maar nam toen toch op. ‘Hallo, met de secretaresse van het Amstellhotel. Waarmee kan ik u van dienst zijn?’

Joan en Hanna hielden hun adem in. Joan was op slag het gekibbel van daarnet vergeten. Die griet durfde!

Tanja luisterde. ‘En wie bent u, als ik vragen mag?’ Haar stem klonk heel beschaafd en rustig. ‘Jazeker... Die is hier in het hotel... Mag ik vragen waarom u dit wilt weten?’

Ze drukte de telefoon uit. ‘Nou ja... Hangt zomaar op!’

‘Wie was het?’ vroeg Hanna nieuwsgierig.

‘Weet ik veel! Een of andere vent die in het Nederlands vroeg of Parrot er was.’

‘En toen?’

‘Toen niks. Ik vroeg hem wat hij wou en toen hing hij op.’

Ze legde de telefoon weer op de bar. Ze schudde haar hoofd.

‘En daarom wil ik nooit beroemd worden,’ zei ze stellig. ‘Wat een idioten allemaal!’

De journaliste en haar fotograaf kwamen de bar in gelopen.

Achter hen liep Mike, die hun een tafeltje bij het raam aanwees. Hij wenkte de barman dat hij de bestelling op moest komen nemen en gaf hun een hand.

Even later stond hij weer bij de bar. ‘You can come upstairs

now,' zei hij en hij stopte de telefoon, die nog steeds op de bar lag, weer in zijn zak.

Hanna gluurde naar de journaliste, maar die was druk in gesprek met haar fotograaf. Zo te zien leek ze niet op hen te letten.

Ze liepen achter Mike aan naar boven.

'What's so special about you three?' vroeg Mike, toen ze voor de deur van de Royal Suite stonden. Hij leek oprecht verbaasd dat Parrot de drie meisjes bij zich wilde hebben.

Geen van drieën zei iets.

Parrot deed de deur open en wenkte hen naar binnen. Mike liep direct door naar het raam en gluurde door de vitrage naar buiten.

'They're leaving,' zei hij.

Parrot knikte. 'Most of them.'

Hij wendde zich tot de meisjes. 'Wat zullen we gaan doen?'

'Doen?' stamelde Hanna. Ze begreep niet wat hij bedoelde.

Wilde hij iets doen? Een spel misschien? Of praten? Of...

'Jullie kunnen mij Amsterdam laten zien,' ging Parrot verder.

'Als jullie dat willen...'

Heel even viel er een stilte.

'Ja, natuurlijk, maar...' Hanna keek naar Mike, die de fans buiten in de gaten hield. 'Je kunt toch niet zomaar naar buiten? Al die fans... Ze villen je levend.'

Parrot lachte. 'Dacht je dat ik altijd op mijn hotelkamer bleef zitten als ik on tour ben?'

Hij liep naar de slaapkamerdeur.

‘Wacht maar af.’

Terwijl Tanja en Hanna met elkaar praatten over de inrichting van de Royal Suite, liep Joan naar Mike toe en ging naast hem staan.

Stilte.

‘The weather is okay,’ probeerde ze een gesprek op gang te brengen. Mike knikte.

Stilte.

‘Do you know Amsterdam?’ Joan beet op haar onderlip. Ze dacht aan de woorden van haar twee zussen en besloot het erop te wagen. ‘I live here. Amsterdam is a great place. I can show you some...’

Hij liet haar niet uitpraten. ‘No, thank you.’

‘Why not?’ Joan liet zich niet van de wijs brengen. Hanna en Tanja hadden gelijk. Ze moest eens wat directer zijn.

‘You’re Parrot’s guests,’ antwoordde Mike.

Joan glimlachte. Wat was het toch een schatje. Hij mocht zijn baas natuurlijk niet afvallen. Ze boog zich voorover en bracht haar mond vlak bij zijn oor waar geen dopje in zat.

‘I like you,’ zei ze en ze voelde haar gezicht rood worden. Zo direct was ze nog nooit tegen een jongen geweest. Dat was ook niet nodig, want alle jongens kwamen altijd naar haar toe.

De spieren in Mikes hals bewogen. Zijn mondhoeken gingen iets omhoog. Joan raakte met haar hand zijn arm aan. ‘Very much.’

Mikes arm bewoog en Joan voelde dat haar hand vastgepakt werd. Haar hoofd ontplofte bijna. Een sidderend gevoel

kroop razendsnel door haar lijf.

Ze stonden met hun rug naar de kamer toe en staarden door de vitrage naar buiten, hun handen ineengestrengeld.

Joan slikte. Ieder woord was nu te veel. Kon dit maar eeuwig duren.

De slaapkamerdeur ging open en een man van een jaar of veertig stapte de kamer in. Donkere krullen kwamen onder zijn baseballpet vandaan. De bril met donker montuur accentueerde de ogen van de man en gaven hem een intelligente uitstraling.

‘Hi, girls... wanna date?’

Hanna kwam niet meer bij. Ze wees naar de pet, de bril en het krullende haar en begon vreselijk te lachen. ‘Ha, ha, ha... Je ziet er heel anders uit, zo!’

Tanja liep naar haar vader toe en bekeek de bril eens aandachtig. ‘Goh, die maakt je ogen groot!’ Ze lachte. ‘En die haren... Is dat een pruik?’

Parrot trok de pet van zijn hoofd. De krullende haren zaten rondom vastgeplakt aan de pet.

‘Nee hoor!’

Ook Joan moest lachen. Mike had haar hand losgelaten en ze liep naar haar vader toe. ‘Fantastisch! Zo herkent niemand je.’ Parrot keek op zijn horloge. ‘Ik wil met jullie de stad in. Kan dat?’

De meisjes knikten.

‘Hoe laat moeten jullie thuis zijn?’ vroeg Parrot.

‘Ik bel wel even naar Hilke,’ zei Joan. ‘Dat ze niet op ons

hoeft te rekenen met eten.'

Ze haalde haar telefoon te voorschijn en liep naar de zijkant van de kamer. Tanja ging op de bank zitten.

'Hoelang blijf je?' Haar stem klonk gretig. 'Wij hebben de hele week vakantie.'

Parrot aarzelde en keek naar Mike. 'Eh... Daar hebben we het nog niet over gehad.'

Hij legde in het Engels uit aan Mike wat er werd besproken.

Tanja zag zijn gezicht betrekken. Zo te zien vond hij het helemaal niet leuk dat ze hier waren en bleven plakken.

'You can keep the room, if you want,' zei Mike toen.

Parrot draaide zich om. 'Luister. Ik moet dinsdag en woensdag in Londen zijn voor besprekingen bij de platenmaatschappij. Ik ben net gebeld. Daar kan ik helaas niets aan veranderen. We gaan dinsdagmorgen vroeg weg.'

Drie gezichten betrokken.

'Dus dan hebben we alleen morgen?' zei Tanja teleurgesteld.

Parrot schudde zijn hoofd. 'Ik moet vrijdagavond bij de tmf awards aanwezig zijn. In Ahoy Rotterdam.'

'Ja... en?' Tanja voelde op haar klompen aan dat haar vader geen tijd meer had voor hen. Er zou nu vast een of ander goedmakertje volgen.

'Ik houd deze kamer aan en ben donderdag weer voor jullie beschikbaar.'

'Echt?' Tanja's gezicht klaarde op.

Parrot knikte. 'Mike zegt dat het kan. Hij regelt het.'

'Vindt hij het wel leuk dat we hier zijn?' vroeg Tanja met een

schuine blik naar het stuurse gezicht van Mike. 'Zo te zien is hij het er niet echt mee eens.'

'Let maar niet op hem,' lachte Parrot. 'Hij kent mij.'

'Hmm,' zei Tanja. 'Vindt hij het normaal dat je met drie meiden... drie fans... op stap gaat?'

'Ik heb jou door, meisje,' lachte Parrot. 'Als ik ja zeg, denk je dat ik dit in iedere stad doe... toch?'

Tanja grijnsde. 'Zou kunnen. Ik heb weleens gelezen dat popsterren er een behoorlijk zootje van maken tijdens hun tours.'

'Dan lees je de verkeerde bladen,' antwoordde Parrot.

'Natuurlijk gebeurt er weleens wat, maar zo erg als het in de bladen staat is het nooit. In al die jaren heb ik wel geleerd dat je je niets moet aantrekken van wat ze over je schrijven. Als ik dat zou doen...'

Hij lachte. 'Wisten jullie dat ik aan de drank ben, dat ik hotelkamers verniel, dat ik het met iedere fan aanleg en dat ik gek ben op fotograafje pesten?'

'Echt waar?' Hanna keek wat ongelovig.

'Tuurlijk niet,' riep Parrot. 'Allemaal leugens. Die journaliste daarnet... die vroeg wat jullie bij mij op de kamer deden.'

'Wat?' Hanna's stem sloeg over. 'Dus toch!' Ze draaide zich om naar haar zussen. 'Ik zei toch dat die fotograaf een foto maakte van mij achter die balustrade.'

'Wat heb je ze verteld?' vroeg Tanja, die er niet op zat te wachten om in de krant te komen.

'Dat jullie goede kennissen zijn... Dochters van vrienden hier

in Nederland. Heb ik niet eens zo heel erg gelogen, toch?’
Het werd even stil.

‘Geloofde ze je?’ vroeg Joan.

‘Interesseert me niet echt,’ antwoordde Parrot. ‘Ze schrijven maar. Weet je...’ Hij zette zijn pet met krullen weer op. ‘Ze doen toch wat ze willen. En zelfs als ze weten dat het gelogen is, schrijven ze het op.’

‘Waarom?’

‘Sensatie? Lezers trekken? Hoe gekker het nieuws, hoe meer mensen het blad kopen.’

Hanna schudde haar hoofd. ‘Raar volkje dus.’

Parrot trok zijn jas aan. ‘Genoeg over de paparazzi. Moet er nog iemand naar de wc? Ik zal de bewaking waarschuwen dat we er door de personeelsingang uit willen.’

‘Paparazzi?’ herhaalde Tanja het vreemde woord.

‘De pers,’ legde Parrot uit. ‘Paparazzi is de verzamelnaam voor alle roddeljournalisten.’

De personeelsingang aan de zijkant van het hotel was niet meer dan een kleine deur. Joni opende de deur en stapte naar buiten. Ze keek om zich heen en wenkte toen het gezelschap dat in de smalle gang stond te wachten.

Een man met pet en krullend haar stapte naar buiten, gevolgd door drie meisjes, een jongen en een gespierde man. Er werd even gepraat, en toen verdween Joni weer in het hotel.

Het bonte gezelschap begaf zich naar de brug die links van het hotel over de Amstel liep. Een tram denderde voorbij. In de verte hoorden ze nog het geschreeuw van de laatste fans

die aan de voorkant van het hotel stonden.

Aan de overkant van de brug werd het stiller. 'Let's go!' zei Parrot en hij sloeg zijn arm om Tanja en Hanna heen. 'Wij gaan stappen!'

Joan, die met Mike achter het drietal liep, haalde diep adem en probeerde een vreugdekreet te onderdrukken. Mike ging mee! Hij liep naast haar. Ze wist even niet wat ze moest doen... wat ze kon doen.

Ze keek met een schuin oog opzij en ving zijn blik. Heel even keken ze elkaar aan. Joan voelde haar hart bonken. Zou ze het durven? Ze ging dichterbij Mike lopen.

Toen voelde ze zijn hand bij haar arm en ze spreidde haar vingers. Dicht tegen elkaar aan, hun handen ineen, liepen ze achter het vrolijk pratende drietal aan. Geen van beiden zei iets.

Hannah keek achterom. De bodyguard liep op meters afstand achter hen aan.

'Kijk! Daar hang je.' Tanja wees op een grote poster die in een bushokje hing, waarop het concert van The Jeans werd aangekondigd.

'Die kunnen ze nu wel weghalen,' lachte Parrot. 'Het concert was geweldig!'

Ze staken de Sarphatistraat over en kwamen bij het Frederiksplein.

'Waar gaan we naartoe?' vroeg Tanja, die haar maag voelde rammelen. 'Ik heb wel honger.'

'Jij hebt altijd honger,' riep Hanna.

Parrot stond stil. ‘Vroeger...’ Zijn gezicht betrok. ‘Met Christa kwam ik weleens in een klein eetcafé niet zo ver van het Leidseplein... in de Kerkstraat, geloof ik. Je kon daar heerlijke spareribs eten en steak en...’

‘De Klos,’ riep Hanna. ‘Dat bestaat nog.’

Ze trok haar zus en haar vader mee de Utrechtsestraat in. ‘Na de Prinsengracht gaan we links de Kerkstraat in. Aan het eind, vlak bij de Leidsestraat, zit eetcafé de Klos.’

‘Kun je daar ook vegetarische dingen krijgen?’ vroeg Tanja, die bij de woorden spareribs en steak bijna over haar nek ging.

Hanna keek haar vader aan en kreeg een knipoog. ‘Nou... ze hebben daar wel heerlijke gepofte aardappels... en salade, enne... misschien kun je er ook wel een gebakken ei krijgen, of vis?’

Tanja keek naar het enthousiaste gezicht van haar vader en knikte. ‘Is goed! Doen we.’

Ze slikte en bukte om haar veter opnieuw vast te maken. De onderzoekende blik van haar vader ging dwars door haar heen. Ze wilde hem nu niet laten merken dat ze het helemaal geen aantrekkelijk idee vond om naar de Klos te gaan. Het was zijn dag. Als hij naar de Klos wilde, dan gingen ze naar de Klos.

‘Wat gaan we doen?’ vroeg Joan, die zich bij hen aansloot en Mike losliet. Wat onhandig stak hij zijn handen in zijn jaszakken.

‘Naar de Klos,’ antwoordde Hanna. ‘Lekker vlees eten.’

Joan keek naar Tanja, die zojuist weer rechtop ging staan en haar een dwingende blik toewierp.

‘O... ja... lekker!’

Op dat moment zag ze een auto die langzaam voorbijreed.

Op de achterbank weerkaatste het zonlicht in de lens van een fototoestel.

Joan herkende de fotograaf direct. ‘Wegwezen!’ riep ze en ze duwde haar vader uit het zicht. ‘Een fotograaf!’

De bodyguard ging met zijn borst naar de auto toe staan en benam de fotograaf zo het zicht op de meisjes, Mike en Parrot, die zich omdraaiden en de Utrechtsedwardsstraat in liepen. Het was daar eenrichtingsverkeer. De auto met de fotograaf erin moest zijn weg vervolgen en verdween uit het zicht.

‘Pff, wat een stelletje gluurders,’ zei Joan. Haar stem trilde. Tanja liep terug en schreeuwde de auto na: ‘Hoe durven jullie!!!’

Een paar mensen op de gracht bleven staan en keken in hun richting.

‘Rustig nou maar, Tan,’ zei Hanna, die haar zus bij haar arm greep en meetrok. ‘Zo maak je het alleen maar erger.’

Tanja sputterde nog wat tegen, maar liet zich toen gewillig meentrekken. ‘Loop je met een pruik op over straat, herkennen ze je nog,’ mopperde ze. ‘Ik snap er niets van.’

Zwijgend liepen ze de Reguliersgracht af, staken de Prinsengracht over en gingen de Kerkstraat in.

Mike bleef naast Parrot lopen en was alert op alle omstanders

die ze passeerden en iedere auto die voorbijreed. De bodyguard liep achter het tweetal.

‘Gezellig zo,’ mompelde Joan, die tussen haar zussen in liep, achter de bodyguard.

Het was nog stil in de Klos. Ze kregen een plekje aan de enige ronde tafel, die verscholen tussen twee wanden stond. De bodyguard bleef bij de deur staan en keek achterom de Kerkstraat in.

‘Pete, beer?’ vroeg Parrot, toen de barman de bestelling op kwam nemen.

De spierbundel in de deuropening knikte en kwam naar hen toe. ‘All clear,’ zei hij en hij ging aan de bar zitten.

Mike ging naast Joan zitten en schoof zijn stoel aan.

‘Wordt het wat tussen jullie?’ fluisterde Tanja die links van Joan zat.

Joan zei niets, maar glimlachte.

‘Stuur maar een kaartje als het zover is!’ Tanja grijnsde en ze wreef met haar been tegen dat van Joan. ‘Wel rechts houden vanavond met knietje vrijen.’

Ze proostten.

Hanna nam een slok en zette haar glas neer. Ze zat naast haar vader; ze zag een zweetdruppel langs zijn slaap lopen. Parrot streek zijn verwaaide pruikharen in model en lachte. ‘Pff, wat is het hier warm, hè Hanna?’ Met een snelle beweging trok hij de pruik van zijn hoofd. ‘Hier moet het kunnen,’ zei hij. ‘Wat vind jij?’

Er kwam geen antwoord.

‘Hanna?’

Hanna staarde recht voor zich uit en haar mond stond wagenwijd open. Haar blik was gericht op de jongen die bij de bar stond met een glas bier in zijn hand. Ze had hem direct herkend. Jasper Damstra! De man van wie ze al weken wakker lag. De voorlichter die bij haar op school met hen had gesproken over de Waddenzee. De man op wie ze smoorverliefd was geworden. Voor het eerst in haar leven had ze gevoeld wat verliefd zijn was.

Ze had geprobeerd hem te vergeten. Tenslotte was hij onbereikbaar. Hij was een stuk ouder dan zij, had gestudeerd, werkte voor de overheid, woonde in Den Haag... Hoe moeilijk kon je het jezelf maken? Maar zijn gezicht, zijn ogen, zijn uitstraling... Hij liet haar niet los. Al weken droomde ze van hem. Ze kon er niets aan doen. En nu stond hij hier aan de bar een biertje te drinken.

‘Word je niet lekker?’ Tanja keek bezorgd naar haar zus, die nog steeds met open mond voor zich uit staarde. ‘Hanna? Wat is er?’

‘Jasper,’ fluisterde Hanna.

Tanja volgde de blik van Hanna naar de bar. ‘Is dat die...?’ Ze leunde achterover. ‘Het wordt echt lente. Eerst Joan, nu Hanna...’

Ze voelde een klap tegen haar knie.

De felle blik van Joan was duidelijk genoeg.

‘Wie is Jasper?’ vroeg Parrot.

‘De man waar Hanna smoorverliefd op is, hè Han?’

Parrot bekeek de jongen bij de bar. ‘Hmm, lijkt me aardig. Zal ik vragen of hij een hapje mee-eet?’

Hanna verschoot van kleur. ‘Eh... Nee!’

‘Zo te zien is hij alleen. Misschien vindt hij het wel...’

‘Nee, zeg ik toch!’ Hanna keek boos.

Jasper draaide zich om en keek haar recht in de ogen. Hanna verstijfde. O nee... Uitgerekend nu... in het bijzijn van haar vader en zussen... Kon hij niet ergens anders zijn biertje gaan drinken?

Jasper glimlachte naar haar.

‘Teruglachen,’ siste Tanja, die zich opwierp als bemiddelaar.

‘Hou je kop!’ Hanna schaamde zich dood. Was er niet ergens een luik waardoorheen ze kon wegzakken?

Jasper kwam naar hun tafel gelopen. ‘Dag, ken je mij nog?’

Jasper Damstra.’

Tanja boog haar hoofd. ‘Hoe onorigineel als openingszin!’ fluisterde ze tegen Joan.

Hanna kreeg een kleur. ‘Eh... nee, eh... ja, ik geloof dat jij bij mij op school was, toch?’ Ze slikte en voelde het bloed uit haar gezicht wegtrekken. ‘Jij bent toch voorlichter... Iets met de Waddenzee?’

Jasper knikte. ‘Ja, en jij bent Hanna!’

Het zachte gegiechel aan de andere kant van de tafel was niet te negeren.

‘Meiden, hou eens op,’ zei Parrot, en hij maakte een uitnodigend gebaar naar Jasper. ‘Wil je wat drinken?’

Jasper aarzelde. Zijn ogen werden groot. ‘Jij bent... ik

bedoel... u bent...' Hij keek van Hanna naar Parrot en weer terug. 'Maar...'

Door het gestuntel van Jasper hervond Hanna haar evenwicht.

'Mag ik je even voorstellen: Parrot, Tanja, Joan en Mike.'

Jasper gaf de meiden en Mike een hand en stelde zichzelf voor. De hand van Parrot hield hij iets langer vast. Zijn bewonderende blik was overduidelijk.

'Hoe...' Hij keek naar Hanna. 'Ken jij Parrot?'

Hanna probeerde zo gewoon mogelijk te kijken. 'Eh... ja...'

'Ik kende hun moeder,' viel Parrot haar in de rede. 'Vandaar! Ga zitten.'

Jasper ging op de nog vrije stoel zitten, tussen Hanna en Mike in, en zette zijn glas op tafel.

'Alleen op stap?' vroeg Joan nieuwsgierig.

'Ja,' antwoordde Jasper. 'Ik ben vanmiddag bij mijn oma op bezoek geweest. Ze zit hier in een bejaardenhuis en...'

'Je dacht: dat doe ik op mijn vrije zondag?'

Jasper knikte. 'En omdat ik toch in Amsterdam was, dacht ik...'

'Ik ga naar de Klos.'

'Maak jij altijd de zinnen van een ander af?' lachte Jasper.

'Oeps, sorry! Ik zal het niet meer...'

'... doen!' lachte Tanja, die haar lege glas op tafel zette.

'Iemand nog wat drinken?'

Verraden

‘Ook koffie?’

Tanja stond in haar pyjama bij het aanrecht met een volle koffiepote in haar hand. Joan slofte op haar blote voeten naar een stoel. ‘Nee, dank je. Straks misschien.’

Tanja zette de koffiepote terug. ‘Dan niet.’

De deur van de keuken ging open en Hanna leunde tegen de deurpost. Haar T-shirt, dat vannacht dienst had gedaan als pyjama, zat gekreukeld om haar heen. Ze kreunde. ‘Wat zijn jullie vroeg op.’

‘Vroeg?’ Tanja wees op de klok. ‘Mens, het is twaalf uur. De meeste mensen zitten nu aan hun lunch.’

Hanna greep haar hoofd vast met beide handen. ‘Ik heb een kater, denk ik.’

‘Dat weet ik wel zeker,’ antwoordde Joan, die half over de tafel hing. ‘Koffie?’

‘Helpt dat?’

‘Ze zeggen het,’ mompelde Joan. ‘Maar ik hoef het niet. Krijg je een slechte huid van.’

Hanna pakte een lege mok uit het rek. ‘Liever een slechte huid dan dat gebonk in mijn hoofd.’ Ze schonk zichzelf een flinke mok vol.

‘Ik heb jou nog nooit koffie zien drinken,’ zei Tanja verbaasd.

‘Klopt, heb ik ook niet. Eens moet de eerste keer zijn.’

Ze zette de mok aan haar lippen en goot de warme koffie in haar keel.

‘bleeh....’

Met dezelfde vaart als de koffie erin ging, kwam deze er ook weer uit. Hanna proestte en kuchte. ‘Getver...’

Ze zette de halflege mok op het aanrecht. ‘Dan maar een kater.’

‘Rauwe eieren,’ zei Joan. ‘Rauwe eieren eten helpt ook.

‘Jekkes, zijn er ook nog normale dingen die helpen?’

‘Ja hoor,’ riep Tanja. ‘Ik weet wel iets.’

Joan en Hanna keken haar nieuwsgierig aan.

‘Nou?’ zei Joan. ‘Vertel op! Ik vertrouw volkomen op jouw oordeel. Tenslotte heb jij de meeste ervaring.’

‘Bier.’

‘Wat?’

‘Bier... of iets sterkers,’ zei Tanja. ‘Helpt het beste tegen een kater.’

‘Mij niet gezien,’ riep Hanna. ‘Dan blijf je aan de gang.’

Ze opende de koelkast en schonk zichzelf een glas koude melk in. ‘Proost!’

‘Heb je nou wat met die Jasper?’ vroeg Joan nieuwsgierig.

‘Hoezo?’ Hanna dronk haar glas leeg.

‘Nou, het was toch heel gezellig gisteravond. Hij is de hele tijd gebleven en volgens mij vond hij jou ook leuk.’

Hanna glimlachte. ‘En jij? Jij zat de hele tijd bij Mike. Zelfs toen we naar huis fietsten, zat jij achterop en hij trapte.’

‘Je ontwijkt mijn vraag,’ zei Joan. ‘Heb je nou wat met die Jasper of niet?’

‘Ik heb zijn nummer,’ antwoordde Hanna. ‘En hij heeft het mijne.’

‘O.’ Het klonk wat teleurgesteld. ‘Is dat alles? Geen liefdesverklaringen, geen kusjes, geen gewriemel in het donker? Die discotheek was anders aardig donker. Mike en ik hebben daar behoorlijk gebruik van gemaakt, zonder dat een van jullie het in de gaten had. Hij zoent geweldig. Nou, vertel op!’

Hanna schudde haar hoofd. ‘Nee, moet dat dan? We hebben gepraat.’

‘Gepraat? Is dat alles? Je hebt niet eens...’ Joan wuifde met haar hand. ‘Ach, laat ook maar.’

‘Wat bedoel je met: laat maar?’ vroeg Hanna.

‘Niets.’

‘Jawel. Je wilde wat zeggen.’

‘Laat maar, zeg ik toch.’

‘Nee, nu wil ik het weten ook!’ riep Hanna beledigd.

‘Waarom moet je de eerste beste avond al zo... zo... or...’

‘Nou, zeg het dan?’ Joans stem sloeg over. ‘Ordinair doen!’

Dat wilde je toch zeggen?’

Tanja stak haar beide handen in de lucht. ‘Kappen nou!’ Ze zette haar mok neer. ‘We zijn allemaal doodmoe, en dan ga je de verkeerde dingen zeggen.’

‘Ik zeg helemaal niets verkeerd. Ik...’

‘Wat zei ik nou?’ schreeuwde Tanja. Haar vuist bonkte op de tafel. ‘Ik heb hier helemaal geen zin in, weet je? Dat verliefde gedoe van jullie verpestte sowieso al de hele sfeer. Wake up, girls! We waren met onze vader op stap! Jullie aandacht ging de hele avond alleen maar uit naar die gozers. Lekker fideel, hoor! Ik denk dat Parrot het wel gehad heeft met ons.’

Hanna trok haar T-shirt recht. ‘Denk je?’ Haar gezicht zag grijs. ‘Dat was echt niet mijn bedoeling.’

‘Nee,’ snauwde Tanja. ‘Dat zal wel niet, maar het had wel dat effect. Jij met Jasper, Joan met Mike... Dat viel echt wel op, hoor. Ik was de enige die zich met Parrot bemoeide, en ik zag dat hij het er moeilijk mee had. Iedere keer als Mike bij Joan in de buurt kwam, was hij alert... alsof hij bezorgd was of zo.’

‘Stel je niet aan, zeg,’ riep Joan. ‘We hebben er niemand mee lastiggevallen. Hier en daar een zoentje... da’s toch niet zo erg. Ik heb ook met Parrot gepraat en gedanst. En Hanna ook! Wat zeur je nou? Reageer je frustraties even op iemand anders af, ja!’

Tanja zweeg, maar haar ogen straalden woede uit.

‘Ik vond het een prima avond,’ zei Joan. ‘Parrot heeft zich prima vermaakt met ons. En wij met hem!’

‘Op die opdringerige fans na dan,’ mompelde Tanja. ‘Zelfs

die pruik voorkwam niet dat mensen hem herkenden.’
‘Ach, zo af en toe een fan die een handtekening wil... Zo erg is dat toch niet? Ik vond het wel leuk. Wist je dat er foto’s werden gemaakt van mij en Parrot toen we dansten?’
‘Zo af en toe een fan? Mens, we hebben drie discotheken bezocht en overal moesten we vluchten voor opdringerige fans, fotografen... Ja, er was zelfs een reporter die met een recorder aan kwam zetten. Brutaler kun je het niet hebben.’
‘Stel je niet zo aan!’

Joan strekte haar arm en trok de krant naar zich toe.
‘Waar is Hilke eigenlijk?’ vroeg Hanna, die een beschuitje met boter besmeerde.
‘Boodschappen doen,’ antwoordde Joan, half over de krant gebogen. ‘Ze komt zo!’
‘Ik ga douchen,’ zei Tanja, die begreep dat de discussie was beëindigd.
Ze draaide zich om, maar verstijfde toen ze de kreet van Joan door de keuken hoorde schallen.
‘Aaaaa... kijk nou! We staan in de krant!’
Hanna en Tanja vlogen op haar af.
‘Waar?’ Joan wees op de enorme kleurenfoto’s die op de showbizpagina stonden. Boven de foto’s stond in gigantische letters:
parrot zet de bloemetjes buiten met amsterdamse meiden
‘Dat was op de Utrechtsestraat,’ riep Hanna en ze wees naar een van de foto’s. ‘Die foto hebben ze genomen vanuit die auto! Kijk nou, het lijkt wel of we dronken zijn.’

Ze bekeek de foto aandachtig. ‘Ik verzet net mijn been en steun op Tanja. En kijk, Parrot trekt net een raar gezicht. Dit kan toch niet! Zo lijkt het net alsof we een stelletje malloten zijn.’

‘Moet je die foto zien!’ riep Tanja boos. ‘Daar sta ik te dansen met Parrot. Het lijkt net of...’ Ze zweeg. Dit was absoluut niet leuk. Ze had met haar vader gedanst. En nu stond ze daar afgebeeld als de eerste de beste slijmbal die aan de nek van Parrot hing. Walgelijk! Wat moesten anderen daar wel niet van denken?

‘Wat schrijven ze?’ vroeg Joan, die zichzelf op de foto hand in hand zag staan met Mike.

Drie paar ogen vlogen over de tekst.

Parrot, de leadzanger van The Jeans, die afgelopen zaterdag een spetterend concert gaven in de Amsterdamse Arena, heeft zich, samen met de andere bandleden, gevestigd in het Amstelhotel. Komende vrijdag zal hij aanwezig zijn bij de wards-uitreiking in Rotterdam.

Joan sloeg het grootste gedeelte van het interview over. Dat zou ze straks nog wel lezen.

Niet alleen de muziek wordt gewaardeerd. Wat vind je van al die duizenden meisjes die je achtervolgen? Zelfs nu staan er buiten het hotel velen te wachten om een glimp van je op te vangen.

‘Ik waardeer dat ze fan zijn en geef ze zo veel mogelijk aandacht. Toch probeer ik ook mijn privé-leven te scheiden

van mijn artiestenbestaan. Niet alles hoeft in de krant.'

Bevalt je verblijf in Amsterdam?

'Jazeker. Amsterdam is een heerlijke stad. Jullie

Nederlanders zijn een nuchter volkje. Daar houd ik van.

Over het algemeen kan ik hier nog rustig over straat lopen.

Mike, mijn persoonlijk assistent (rechts op de foto, red.), houdt goed in de gaten of het niet al te bont wordt.'

Parrot maakte een vermoeide indruk tijdens het gesprek en gaf duidelijk te kennen dat het hem te veel was. De honderden schreeuwende fans die buiten voor het hotel stonden, leken hem af te leiden.

De energie die de enorm populaire leadzanger en gitarist de afgelopen jaren uitstraalde, neemt zichtbaar af. Het zou zeer wel mogelijk kunnen zijn dat Parrot binnenkort te kennen zal geven dat hij ermee stopt. Zijn vele fans zullen hem dit niet in dank afnemen.

De geruchten die de ronde doen over Parrots vermeende druggebruik, zijn drankverslaving en zijn grote interesse voor jonge vrouwelijke fans worden door recente gebeurtenissen alleen maar versterkt.

Gisteravond heeft onze fotograaf het gezelschap meerdere malen gespot in het centrum van Amsterdam. De foto's laten een zichtbaar aangeschoten Parrot zien, te midden van drie vrouwelijke fans. Mike, zijn persoonlijke assistent, blijkt dezelfde hobby's te hebben. In eetcafé de Klos in de Kerkstraat zaten alle feestgangers aan de drank. Ook in de discotheken waar Parrot en zijn gezelschap zich die nacht

ophielden, vloeide de alcohol rijkelijk. Dat er drugs gebruikt werden, kunnen we niet bewijzen, maar de vrolijkheid en de grote energie waarmee gedanst werd, doen vermoeden dat ook daarmee geëxperimenteerd werd.

De drie jonge vrouwelijke fans op de foto's, die zich de gehele middag en avond in zijn gezelschap bevonden, zijn onbekenden. Toch zegt de vrij jonge leeftijd van de meisjes genoeg om te mogen veronderstellen dat Parrot en zijn assistent vooral graag de jonge bloemetjes buiten zetten. Een van de meisjes op de foto was tijdens het concert in de Arena op het podium geklommen en heeft met Parrot gedanst. Duizenden fans zullen haar herkennen als het meisje dat zich vastklampte aan de leadzanger. Uit goed ingelichte bronnen vernamen wij dat de drie dames na afloop van het concert kennis hebben gemaakt met Parrot in zijn kleedkamer.

De blonde jongeman op de foto heeft zich later op de avond bij het gezelschap gevoegd. Het is Jasper Damstra, voorlichter en medewerker bij het ministerie van . Toen wij hem bij het verlaten van de discotheek om commentaar vroegen, glimlachte hij flauw en zei hij dat we dat zelf maar moesten bedenken.

Wij vroegen vooraanstaand psycholoog Jochem van Deutekom wat het effect is van deze popgroepen op jonge fans.

‘Uit onderzoek is gebleken dat veel pubers zich spiegelen aan hun idool en alle realiteit uit het oog verliezen. Hysterische

taferelen zoals we voor het Amstelhotel hebben meegemaakt gistermiddag, zijn dan heel normaal.

Veel artiesten kunnen geen weerstand bieden aan de opdringerige fans, meestal jonge, onschuldige meisjes, die zich op een presenteerblaadje aanbieden, zoals we hier kunnen zien op de foto's.

Het is bekend dat na het bezoek van een bekende artiest aan ons land, vele jonge fans weglopen van huis, of erger: worden opgenomen met psychische klachten.

Parrot staat bij ons, jeugdbegeleiders, bekend als een risicofactor. Overal waar hij verschijnt, wordt jonge meisjes het hoofd op hol gebracht. Uit betrouwbare bron heb ik vernomen dat er in Engeland al eens een onderzoek heeft gelopen tegen deze zanger in verband met de zwangerschap van een zeer jong meisje.

Over het algemeen kun je artiesten natuurlijk niet verantwoordelijk houden voor de onbezonnen acties van fans. Het is de taak van ouders om het gedrag van hun dochters in de gaten te houden als idolen binnen handbereik komen.'

Komende week zijn de bandleden van The Jeans nog in Nederland, in verband met de uitreiking van de wards. Het lijkt raadzaam voor ouders van jonge pubermeisjes om deze dagen alert te zijn.

'Dat mens is gek,' riep Tanja toen ze de tekst gelezen had. 'Zo is het helemaal niet gegaan. Ik word voor schut gezet.' Hanna staarde naar de foto van Jasper Damstra, die met een biertje

in zijn hand stond te dansen. Zijn armen in de lucht, half gehurkt... Zo leek het net of hij stomdronken was, terwijl dat helemaal niet zo was geweest. Jasper had twee biertjes gedronken en verder alleen maar cola. Hij moest diezelfde avond nog naar Den Haag rijden.

‘Wat gemeen!’ fluisterde Hanna. ‘Hij heeft hier niets mee te maken. Straks is-ie zijn baan kwijt door deze leugens.’

Joan vouwde de krant dicht. ‘Dit is een ramp.’ Ze keek haar zussen aan. ‘Weten jullie wel wat er nu gaat gebeuren? Heel Nederland en misschien wel heel de wereld krijgt deze foto’s te zien.’

‘Mijn ouders,’ mompelde Hanna en ze dacht ook meteen aan haar broers en zus. ‘Wat moeten die wel niet van mij denken? Ik logeer een paar nachties bij mijn nieuwe zus en hup... ik ben alcoholist, druggebruiker en oudemannenversierster.’

‘Mijn ouders zitten op Curaçao,’ zei Joan. ‘Hopelijk lezen ze de oude kranten niet meer als ze thuiskomen.’

‘En Hilke dan?’ vroeg Hanna. ‘Heeft die vanmorgen de krant gelezen?’

‘Ik schaam me dood,’ riep Joan. ‘Ik durf de straat niet meer op. Al mijn vrienden...’

‘Stel je niet zo aan,’ zei Tanja. ‘We weten toch dat het niet waar is? Voor mij is dat genoeg. Er wordt zo vaak over mij geroddeld, daar trek ik mij echt niets van aan, hoor!’

‘Doe niet zo onnozel,’ reageerde Joan fel. ‘Roddels zijn funest voor je. Ook al zijn ze niet waar. En ik kan het weten!’

Tanja forceerde een glimlach. ‘Goh... Hoe dat zo?’
‘Geen ruzie nu,’ zei Hanna die de krant weglegde. ‘Bel Parrot! Hij moet dit weten.’

‘Waarom?’ antwoordde Tanja. ‘Die heeft dit allang gelezen en trekt zich er ook niets van aan. Daar is ie aan gewend, hoor!’

Op dat moment ging de telefoon. Joan sjokte naar het toestel dat aan de muur achter haar hing. ‘Met Joan.’

Ze luisterde en haar gezicht betrok. ‘Bemoei je met je eigen zaken!’

Ze hing de telefoon op, maar direct daarna rinkelde hij weer. ‘Met Joan... Hoi... Wat?... Krijg de...’

Boos drukte ze de telefoon uit. ‘Zie je nou wel? Allemaal nieuwsgierig.’

‘Wie waren dat dan?’ vroeg Hanna, die haar eigen telefoon in de gaten hield die op het aanrecht lag.

‘Van school... Stelletje sensatiezoekers.’ Joan balde haar vuisten. ‘Ik haat dit.’

Tanja grijnsde. ‘En ik dacht dat je beroemd wilde worden?’

‘Ja, maar dan wel vrijwillig. Deze...’ Ze wees naar de krant. ‘... deze aasgieren doen maar wat.’

De telefoon van Hanna lichtte op.

‘Nu ben ik aan de beurt,’ mompelde Hanna. Ze nam de telefoon op. ‘Hallo? ... Hé, Kim!’ Ze legde haar hand op haar telefoon. ‘Mijn zusje,’ siste ze.

‘Hoi... hoe is-ie?’

Hanna luisterde naar de stem van haar twee jaar jongere

zusje. Langzaam werd haar gezicht wit.

‘Ja,’ zei ze zacht. ‘Dat is waar, maar...’

Hanna zweeg een tijdje. ‘Jawel, echt! Maar de rest is gelogen...

Geloof me nou maar. Weten papa en mama het al?’

Er klonk een diepe zucht. ‘Shit, geef mama maar even... Oké,

ik wacht.’ Ze liep naar de deur. ‘Mijn moeder,’ legde ze uit. ‘Ik

ga wel even naar de slaapkamer.’ De keukendeur viel achter

haar dicht.

‘Lekker dan,’ siste Joan. ‘Dit kunnen we wel blijven uitleggen.’

‘Zonde van je tijd,’ zei Tanja en ze liep naar de deur. ‘Ik ga

douchen. Tot zo.’

Joan bleef alleen achter.

Enige minuten bleef ze onbeweeglijk op haar kruk zitten en

staarde ze voor zich uit. De pagina uit de krant was op haar

netvlies gebrand. Hoe durfden ze!

De telefoon ging.

‘Geen commentaar!’ brulde ze, nadat ze had opgenomen.

‘O... sorry! Ik dacht...’

Ze kruiste haar benen en kneep haar ogen samen. Dat moest

haar weer overkomen. ‘Hoi, Tes.’

Er viel even een stilte.

‘Waarom bel je?’

‘Moet daar een reden voor zijn, dan?’

‘Nee, niet speciaal.’ Joan beet op haar lip. Kalm blijven. Tessa

had misschien de krant helemaal nog niet gelezen. Misschien

belde ze om gezellig wat af te spreken.

‘Heb je nog een leuk weekend gehad?’ De stem van Tessa

had een nieuwsgierige ondertoon. Joan was op haar hoede.

‘Eh... ja, best wel... en jij?’

‘Saai.’

‘O...’

Het gesprek kwam niet echt op gang. Joan voelde de gespannen sfeer. ‘Ik ben met mijn nieuwe zussen wezen stappen,’ bekende ze. Joan wist dat ze bij haar beste vriendin niet kon liegen. Dan maar de halve waarheid vertellen!

‘Leuk, waar ben je geweest?’

‘O, wat eten in de Klos, wat discotheken... Was gezellig.’

‘Nog jongens ontmoet?’

‘Ach... ja...’ Joan kon zich niet meer inhouden. Wat maakte het ook uit? Tessa was haar beste vriendin. Dat kon toch geen kwaad? En dit geheimzinnige gedoe kon nooit goed zijn. Als de hele wereld het in de krant kon lezen, mocht Tessa het toch zeker ook weten?

Joan haalde diep adem en vertelde haar vriendin alles. Het bezoek aan het Amstelhotel, de wandeling door Amsterdam, het etentje, de kennismaking met Jasper Damstra en natuurlijk haar geflirt met Mike. Alles vertelde ze, behalve het feit dat Parrot haar vader was. Dat kon ze niet over haar lippen krijgen. Ze hadden gezworen dat ze het aan niemand zouden vertellen.

Tessa was overdonderd. ‘Wow, wat een verhaal... Maar hoe kwamen jullie dan binnen in het Amstelhotel? Ik zag op het nieuws dat er honderden fans stonden. Waarom liet Parrot jullie binnen? Sterker nog: jullie gingen met hem stappen.

Hoe krijg je dat voor elkaar?’

Joan dacht razendsnel na. Nu moest ze zich niet verraden. ‘Eh... door Mike, natuurlijk. Die zag ons... eh... mij.’ Ze giechelde zenuwachtig, maar het liegen ging haar prima af. ‘Hij heeft ons voorgesteld en toen zijn we met zijn allen de stad in gegaan.’

‘Heb je nu wat met die Mike?’

‘Min of meer. Het was kinky, hij zoent verschrikkelijk heaven, weet je.’

Joan was opgelucht dat Tessa het verhaal zo geloofde.

‘En Parrot? Hoe is die? Zeg eens eerlijk... Heb je die Mike niet een klein beetje gebruikt om bij Parrot in de buurt te komen?’

‘Doe effe normaal!’ Joan was oprecht beledigd en bedacht dat ze het wat moest nuanceren. ‘Tuurlijk niet. Parrot is een goede zanger. Ik ben al jaren een fan van hem, maar verder... jak... nee, hoor!

‘Je was anders wel behoorlijk verliefd op hem,’ ging Tessa verder.

Het opgeluchte gevoel verdween als sneeuw voor de zon. Tessa zoog. Er was meer. Zou ze het artikel in de krant dan toch gelezen hebben? Maar als dat zo was, dan had ze dit gesprek wel heel sluw opgezet. Eerst doen alsof ze van niks wist en haar uit haar tent lokken en dan controleren of ze de waarheid sprak. Joan aarzelde. Moest ze nu de hele waarheid vertellen? Ze besloot een list toe te passen.

‘Nee, hoor! En trouwens... We hadden Parrot toch al

gesproken zaterdag?’

‘O ja, na dat concert natuurlijk,’ vulde Tessa haar aan. ‘Die zus van jou is een wilde, zeg! En lenig! Zo’n podium is behoorlijk hoog.’

Joan was verbijsterd. Zie je wel! Tessa had het artikel in de krant wel degelijk gelezen. Dat moest wel. Joan had haar namelijk niet meer gesproken dit weekend. Hoe kon Tessa anders weten dat Tanja op het podium was geklommen en dat ze na afloop van het concert bij Parrot in zijn kleedkamer waren geweest? Dat had alleen in dat artikel gestaan!

‘Joan?’

Joan voelde zich verraden. Haar hart klopte in haar keel. Er kwam geen woord meer over haar lippen.

‘Joan, ben je er nog?’

‘Ja... eh... ik moet ophangen. Leuk dat je gebeld hebt. Zie je volgende week op school.’

Joan drukte de telefoon uit en hijgde. Ze was haar woedeaanval net voor geweest. Het had nu geen zin om haar vriendin te confronteren met haar boosheid. Daar kwam alleen maar ruzie van en dat was iets waar ze absoluut niet op zat te wachten. Ze had al genoeg aan haar hoofd met haar nieuwe zussen, haar vader, Mike...

Joan schudde haar hoofd. Wat een trut was die Tessa, zeg! Dat noemde zich vriendin. Ze had haar simpelweg uitgehoord over het weekend. Listig en sluw. Misschien hadden er wel meer mee zitten luisteren, stond de telefoon op de intercom. Joan sloeg met haar vuist op het aanrecht. Kon ze dan

niemand vertrouwen? Was dit wat Parrot bedoelde met eenzaamheid?

Joan dacht terug aan het gesprek dat ze gisteravond had gevoerd met Parrot. Hij had haar verteld dat beroemd zijn gelijk stond aan eenzaamheid. Ze had het niet begrepen... niet willen begrijpen. Beroemd zijn was toch heerlijk? Al die fans, iedereen die je aanbad? Parrot had geglimlacht en gezegd dat ze het vlug genoeg zou begrijpen.

Hanna kwam de keuken in gelopen. 'Wat een gedoe, zeg!' mopperde ze. 'Het is dat mijn moeder mij nog nooit op een leugen heeft betrapt.'

Joan keek op. 'Eh... wat?'

'Iedereen heeft het gelezen! Mijn ouders, Kim, Thijs, zelfs kleine Brammetje had mij herkend op de foto. Grote paniek natuurlijk thuis. Mijn moeder in tranen en mijn vader boos. Hoe ik het in mijn hoofd haalde om met zo'n oude vent te flirten. Ik wou dat we nooit gegaan waren.'

Joan boog haar hoofd. 'Ik weet wat je bedoelt.'

'Iemand nog douchen?' De stem van Tanja schalde door de keuken. Met haar badjas aan en een handdoek om haar hoofd geknoopt keek ze haar zussen aan. 'Ik heb nog niet gedweild.' Ze trok haar wenkbrauwen op. 'Is er wat gebeurd?' Joan en Hanna zwegen. Tanja klom op een barkruk. 'Jullie zitten erbij alsof je citroen hebt gegeten.'

'Mijn ouders...' begon Hanna.

'Ja... en? Wat vonden ze van het artikel?' Tanja propte een druif in haar mond.

‘Doe niet zo onnozel, zeg,’ reageerde Hanna. ‘Wat denk je? Dat ze mij feliciteerden? No way. Ze waren laaiend! Ik heb geprobeerd alles uit te leggen, zonder te verraden dat Parrot onze vader is. Moeilijk hoor.’

‘Gelukt?’

Hanna verbaasde zich over de nuchterheid van Tanja. ‘Ten dele.’

‘Is dat een ja of een nee?’

‘Ja-nee.’

Tanja zuchtte. ‘Oké, ik houd mijn mond wel. Bekijk het lekker!’

‘Ik heb gezegd dat we door jouw actie op dat podium naar de kledkamer mochten komen, dat stond toch al in de krant. En toen heb ik verzonnen dat Joan contact had met Mike en dat we daarom dat hotel in mochten.’ Ze keek wat hulpeloos naar Joan. ‘Sorry, ik kon even niks beters verzinnen.’

‘Geeft niet,’ zei Joan. ‘Ik heb bijna hetzelfde verteld aan Tessa.’

‘Dinsdagochtend ga ik naar huis,’ zei Hanna. ‘Is dat goed?’

Joan knikte. ‘Mij best. Misschien ook wel goed. Kunnen we alles even laten bezinken.’

‘Ik begrijp de boodschap,’ zei Tanja. ‘Ik zal Anneke bellen dat ze dinsdag weer op me kan rekenen in het weeshuis.’

‘Je hoeft niet weg,’ reageerde Joan, die de teleurstelling in Tanja’s stem hoorde.

‘Nee,’ zei Tanja. ‘Maar het zou wel fijn zijn, toch?’

Op dat moment ging Tanja’s mobiel af in de jaszak van haar

badjas.

‘Nu ben jij aan de beurt,’ zei Joan.

Tanja klapte haar mobiel open. ‘Tanja.’

Ze luisterde.

‘Ja... dat klopt... eh...’ Ze keek haar beide zussen aan en legde haar hand op de telefoon. ‘Reporter van een weekblad. Wil een interview met mij... met ons.’

‘Hoe komt die vent aan jouw nummer?’ siste Joan.

Tanja haalde haar hand weg. ‘Mag ik vragen hoe u aan mijn nummer komt?’

De uitleg was kort.

‘Van Maura,’ herhaalde ze tegen haar zussen. Tegelijkertijd drong het tot haar door wat dat betekende. ‘Maar hoe weet u dat Maura mijn vriendin is?’ vroeg ze ontsteld.

Ze drukte op het knopje van de handsfree en de stem aan de andere kant van de lijn klonk door de keuken.

‘Jij bent het meisje dat het podium op klom, toch? Nou, het was niet zo moeilijk om te achterhalen hoe je heette. We hebben vanochtend een oproep gedaan op de radio of er mensen waren die ons konden vertellen wie jij was. Dat hebben we geweten. We hebben tientallen reacties gehad.’

‘En Maura heeft ook gebeld?’ stamelde Tanja.

‘Ja, ze gaf ons spontaan je nummer en vroeg of ze met je op de foto mocht als we een artikel gingen wijden aan jou en Parrot. We hebben ook reacties gehad over je vriendinnen. Heel Nederland kent jullie nu!’

Tanja liet haar arm zakken en staarde voor zich uit. De stem

in de telefoon werd zwakker.

‘Hallo? Tanja? Ben je daar nog?’

Joan greep de telefoon uit Tanja’s hand. ‘Tanja heeft geen interesse, aasgier! En waag het niet om nog eens te bellen.’

Ze drukte de telefoon uit en smet die in de gootsteen.

‘Klaar!’

Minutenlang werd er gezwegen. Ze voelden zich alle drie verraden.

‘Hallo, meiden!’ De stem van Hilke klonk in de gang. ‘Jullie zijn eindelijk wakker, zo te zien.’ Ze stak haar hoofd om de hoek van de keukendeur. ‘Dat was een kort nachtje, dames.’ Er kwam geen reactie.

Hilke zette twee volle boodschappentassen bij de koelkast op de grond. ‘Nog moe?’

Geen van de drie zussen reageerde.

‘O ja,’ ging Hilke verder. ‘Je ouders belden, Joan. Ze komen maandagavond laat thuis en...’

Ze keek de drie meiden stuk voor stuk aan. ‘Is er wat?’

Hilke liep naar Joan. ‘Alles goed?’

De vragende blik in haar ogen was oprecht.

‘Lees maar,’ zei Joan en ze pakte de krant, sloeg die open en wees op het bewuste artikel. Hilke ging op een kruk zitten en concentreerde zich op de krant.

Minutenlang bleef het stil in de keuken. Toen keek Hilke op. ‘Is dit waar?’

‘Nee, natuurlijk niet!’ riep Joan. ‘Jij weet toch hoe het zit? Je denkt toch niet dat ik met mijn eigen vader...’

‘We waren ook niet dronken,’ vulde Hanna aan.

‘En we hebben al helemaal geen drugs gebruikt,’ zei Tanja.

Hilke hapte naar adem. ‘Maar... dit is verschrikkelijk. Wat moeten de mensen wel niet denken van jullie?’

‘Daar hebben we niet lang op hoeven wachten,’ mompelde Joan en ze vertelde wie er allemaal gebeld hadden. ‘Het heeft geen enkele zin om je te verdedigen... Iedereen gelooft wat er in de krant staat.’

‘Weet Parrot dit al?’ vroeg Hilke.

De meiden keken elkaar aan.

‘Hij is eraan gewend,’ zei Tanja somber. ‘Wij niet!’

‘Maar je kunt hem wel om advies vragen,’ ging Hilke verder.

‘Bel hem op!’ Haar ogen stonden dwingend.

Joan pakte haar telefoon. ‘Ik heb zijn nieuwe nummer.’

‘Dat nummer dat hij ons zaterdag gaf, is alweer veranderd,’ legde Tanja uit. ‘Zodra het uitlekt, krijgt hij een nieuw nummer.’

Hilke schudde haar hoofd. ‘Wat een leven!’

Hanna pakte een pen uit de fruitschaal. ‘Geef mij dat nummer ook maar even. Daar zijn we gisteravond niet eens aan toegekomen.’

Joan las de tien cijfers op die in haar display stonden en Hanna noteerde ze op de hoek van de krant en scheurde het papier af.

Terwijl Joan Parrot belde, zetten Hanna en Tanja het nieuwe nummer van hun vader in hun telefoon.

‘Hij gaat over,’ zei Joan.

‘Hoi, met mij... Joan. Was je al wakker?’ Ze lachte. ‘Wij ook! Zeg, hebben jullie de krant al gele...’

Haar stem stakte.

‘Juist ja,’ zei ze toen. ‘Het is vreselijk. Het is hier een gekkenhuis. Er is een oproep geweest op de radio, we worden plat gebeld door vrienden. Er heeft zelfs een reporter gebeld en...’

Joan knikte. ‘Ja... Zullen we doen. Tot straks.’

Ze hing op.

‘Hij heeft het gezien en Tanja heeft gelijk. Hij is het gewend...

Hij vindt het alleen heel erg vervelend voor ons.’

‘Gaan we straks nog, dan?’ vroeg Hanna, die zich de afspraak herinnerde die ze hadden gemaakt om vanmiddag naar het Rijksmuseum te gaan.

‘Ja, hij laat zich niet afschrikken, zegt hij. Anders komt hij nooit meer buiten.’

‘Ik vind het niet normaal, hoor!’ riep Hilke. ‘Zo kunnen jullie je vader nooit rustig leren kennen.’

Ze begon met het uitpakken van de boodschappen. ‘Als jullie nu gaan douchen en wat fatsoenlijks aantrekken, dan maak ik een lekkere lunch klaar. Je kunt niet op stap met een lege maag met alleen wat koffie erin.’

‘Ik heb al gedoucht,’ riep Tanja. Ze liep de gang op en botste tegen Elmar aan, die zojuist aan kwam lopen.

‘Oeps, sorry!’ Zijn stem klonk vrolijk. ‘Ik hoorde jullie niet aankomen.’

Tanja trok haar badjas recht. ‘Dan ben je stokdoof, want ik

riep net dat ik al gedoucht had.'

Elmar snoof duidelijk zichtbaar. 'Mmmm, je ruikt inderdaad lekker schoon.'

'Ach man!' Tanja beende langs hem heen de gang in.

Joan probeerde te glimlachen. 'Logeer je hier nog?'

'Ja, dat mag toch wel?' Elmar trok zijn vriendelijkste gezicht en zijn stem klonk wat slijmerig.

Joan knikte. 'Eh... Ja, tuurlijk. Blijf zolang je wilt.'

'Wees niet bevreesd. Vanmiddag ga ik naar huis,' zei Elmar, alweer wat brutaler.

'Prima, tot ziens dan en sterkte.'

Joan en Hanna waren in Joans kamer toen Tanja binnenkwam.

'Even opschieten, dames!'

'Ja, ja...' mompelde Joan. 'Dat jij nou zo in je kloffie schiet...'

'Wat zeg je?'

'Niks, helemaal niks.'

'Mooi zo.' Tanja liep door naar de keuken en liet haar twee zussen verbouwereerd achter.

'Daar zit ook geen greintje fantasie in,' fluisterde Joan en ze ging op weg naar de badkamer. 'Ik eerst?'

Hanna knikte. 'Is goed. Roep maar als ik kan douchen.'

Bekentenissen

Het was druk bij het Rijksmuseum. De lange rij voor de ingang bewoog maar langzaam richting museum. ‘Moeten we in die rij?’ Tanja zuchtte. ‘Dat duurt uren.’

Parrot zette zijn fiets in het rek. ‘We kunnen ook eerst iets gaan drinken?’

Hij duwde de klep van zijn baseballpet iets opzij, zodat hij zijn fietsslot kon vastzetten. De donkere zonnebril bedekte de gehele bovenkant van zijn gezicht.

Joan, die naast Hanna stond, keek om zich heen. ‘Verderop is wel een aardig tentje,’ zei ze.

Ze staken de Stadhouderskade over. De bodyguard bleef, zoals gewoonlijk, op een paar meter afstand van het gezelschap lopen.

‘Laten we hopen dat deze vermomming volstaat,’ mompelde Parrot. ‘Zo’n pruik is met dit weer veel te warm.’

‘Ik snap niet dat je niet langzaam gek wordt,’ reageerde Hanna. ‘Ik moet er niet aan denken dat ik elke dag vermoemd de straat op zou moeten. Dat voelt alsof je opgesloten zit en af en toe naar buiten mag, maar dan wel aan de riem!’

Parrot glimlachte. ‘Dat heb je weer eens mooi verwoord. Zo voelt het inderdaad. Maar muziek is voor mij nu eenmaal zo belangrijk... Daar wil ik best af en toe hondje voor zijn... Waf, waf, waf.’

Hij maakte bijtbewegingen naar Hanna, Joan en Tanja, die lacherig opzij sprongen.

‘Misschien moeten we een hondenriem kopen,’ zei Joan.

‘Ja, eenje met van die spikes,’ lachte Tanja.

‘He, nee! Ik heb een veel beter idee,’ bedacht Hanna. ‘Als we nu eens naar een feestartikelenwinkel gaan? Dan kopen we een hondenpak voor hem.’

‘Yens, kunnen we overal met hem wandelen,’ lachte Tanja.

‘Hebben we een puppy in plaats van een daddy.’

Ze staken zonder te kijken de Spiegelgracht over. Een fietser kon hen nog net ontwijken.

‘Hé! Uilskuikens!’ riep de man, die zijn fiets handig langs de stoeprand manoeuvreerde om niet te vallen.

‘Sorry, meneer!’ riep Tanja. ‘Onze hond is nog niet zo gewend aan wandelen in de stad.’

Parrot probeerde de drie meiden te kalmeren, maar ze waren in een onvervalste lachbui geschoten en leunden met betraande wangen tegen elkaar aan.

‘Haha, hij dacht dat wij kuikens waren,’ gierde Hanna.

‘Uilskuikens nog wel.’ Joan verslikte zich en hoestte.

‘Een hond en drie uilskuikens,’ vatte Tanja het samen. ‘Net een dierentuin.’

Ze volgden Parrot, die al aan de overkant van de gracht stond.

‘Uitgelachen, meiden?’ Zijn stem klonk wat onzeker.

Tanja pakte haar vaders arm vast en drukte zich tegen hem aan. ‘Daar moet je nog aan wennen, hè? Meidendingen. Dat heb je als je jaar in jaar uit in een mannencultuur leeft.’

Ze liepen de brug over.

‘Jammer dat Mike niet mee kon,’ probeerde Joan het gesprek te sturen.

‘Hij kon wel,’ antwoordde Parrot. ‘Hij mocht niet.’

Joan trok haar wenkbrauwen op. ‘Mocht niet? Van wie niet?’

‘Van de bewaking.’

Hij stond stil en draaide zich om. ‘Luister, ik wil tijd met jullie doorbrengen. Zonder opdringerige fans, fotografen en ander gespuis. Pete daar achter ons is al erg genoeg. Mike is in het hotel gebleven met de andere bandleden. Hij doet net of hij mij is, begrijp je? Hij verschijnt in mijn kleren, samen met de anderen, een paar keer voor het raam... en voilà... iedereen denkt dat ik in het hotel ben. De pers verwacht mij hier niet op straat als ik in mijn hotel ben. Mooi toch?’

‘Doet-ie dat wel vaker?’ vroeg Hanna.

‘Ja, bijna overal waar het nodig is.’

‘Mike is wel een lieverd,’ flapte Joan eruit. ‘Laat ie een leuke museummiddag schieten om zijn baas te helpen.’

‘Baas?’ Heel even gleed er een waas van verbazing over

Parrots gezicht, maar even snel herstelde hij zich weer. 'Mike heeft wel jouw figuur,' vond Tanja. 'Net zo lang, zelfde postuur.'

'Alleen heeft Mike meer haar dan jij,' lachte Hanna.

Parrot glimlachte schuchter. 'Ja, nu je het zegt!'

Ze stapten een klein cafeetje in op de gracht en namen plaats aan het tafeltje bij het raam. De witte gehaakte gordijnen kwamen tot halverwege het raam. Ze konden er net onderdoor kijken.

'Echt oud-Hollands.' Parrot grijnsde. 'Vond Christa afschuwelijk.' Hij hield zijn pet en zonnebril op.

Ze bestelden thee met appeltaart bij de vriendelijke dame achter de bar.

'Vertel eens over jullie samen,' vroeg Tanja. Het gezicht van Parrot betrok.

'Ah.. toe...' smeekte Tanja. 'We kunnen het onderwerp toch niet eeuwig blijven ontwijken.'

'Je hebt gelijk,' zei Parrot. 'We moeten deze dag benutten. Morgen zit ik weer in Londen...'

Joan legde haar hand op zijn arm. 'Waar woon je in Londen?'

Tanja wierp haar een boze blik toe. 'Eerst Christa,' zei ze.

Er viel een stilte. De bardame bracht de bestelling en vroeg of ze direct konden afrekenen. Terwijl Parrot zijn portemonnee zocht in zijn jaszakken, observeerde ze hem scherp.

'There you are,' zei Parrot toen hij het briefje van twintig euro overhandigde. 'Laat de rest maar zitten.' De bardame

bedankte en liep terug naar haar plek, waar de telefoon stond. 'Hoelang zijn jullie samen geweest?' vroeg Hanna. 'In mama's brief stond dat ze jou in de zomer had ontmoet.'

Parrot knikte. 'Ja. Ik was met een stel vrienden in Amsterdam. We traden op in Paradiso, speelden op straat en zwierven van de ene plek naar de andere. Christa en ik...' Hij zweeg en glimlachte. 'We wisten gewoon vanaf het eerste moment dat het goed zat. Kun je je dat voorstellen? Love at first sight noemen wij dat.'

'Liefde op het eerste gezicht,' vertaalde Tanja, die zich er niets bij voor kon stellen. Ze nam een hap van haar appeltaart. 'Ga verder.'

Op dat moment ging de deur van het café open en een man en een vrouw kwamen binnen.

'Goedemiddag,' begroette de vrouw hen. Ze gingen aan de tafel naast hen zitten. Hanna moest haar stoel iets bijtrekken om de man ruimte te geven.

'Zitten we hier nu wel privé?' fluisterde ze tegen haar zussen. Ze namen een slok van hun thee en observeerden het tweetal naast hen. Zo te zien was het een doodgewoon stel dat koffie bestelde.

'We moeten niet overal iets achter zoeken,' siste Tanja, die zich weer tot Parrot richtte. 'Vertel verder.'

Parrot ging op gedempte toon verder met zijn verhaal. Hij vertelde van zijn ontmoeting met Christa, haar ruzie met haar ouders, hun reis door Europa. De drieling luisterde aandachtig. Af en toe gluurden ze naar het stel naast hen,

maar die leken niet geïnteresseerd in het verhaal.

‘Ze was de liefde van mijn leven,’ besloot Parrot zijn verhaal.

‘Ik snapte ook niets van haar afscheidskaart.’ Hij haalde de gekreukte ansichtkaart uit zijn portemonnee. ‘Ik heb hem al die jaren bewaard. Iedere keer als ik ernaar kijk, voel ik weer de onmacht die ik voelde toen ik hem kreeg.’

‘Je hebt haar gezocht,’ zei Joan. ‘Dat wist ze.’

Parrot knikte. ‘Ja, het stond in de brief. Ik weet het.’ Hij keek naar buiten. ‘Weet je... Ik heb haar ouders zelfs nog gebeld, maar die wisten ook niet waar ze was. Terwijl ze zo dichtbij was...’

Er viel een stilte.

De bardame kwam naar hen toe. ‘Wilt u nog iets bestellen?’

‘Nee, dank u,’ zei Hanna. ‘We gaan.’

Ze wilde opstaan, maar haar oog viel op een man op straat die een camera op hen richtte. Heel even flitste het door haar hoofd dat het een toerist kon zijn. Tenslotte waren ze vlak bij het Rijksmuseum. Daar wemelde het van de toeristen. Maar toen ze de glimlach rond zijn mond zag en recht in de lens keek, wist ze het.

‘Bukken!’ riep ze en ze duwde haar vader en Joan met hun gezicht naar de tafel toe. Ze zag nog net dat de man afdruckte. ‘Vlug!’ Tanja was de eerste die opstond. Ze begaven zich naar de achterkant van de zaak en bleven bij de bar staan.

De bardame keek naar buiten. ‘Wat is dat nou?’ zei ze verbaasd, maar Tanja zag de blik in haar ogen en begreep direct wat er gebeurd was.

‘Alsof u dat niet weet,’ riep ze. Een felle blik terug was voldoende bevestiging voor Tanja.

‘Waar is de achterdeur?’ vroeg ze.

De bardame aarzelde, maar bij het zien van het woedende viertal voor zich, wees ze naar achteren. ‘Trap af en naar links,’ zei ze zacht.

Terwijl Parrot, Joan en Hanna achter de bar verdwenen, keek Tanja nog één keer om. De fotograaf was weg, maar het stel bij het raam ook. Ze hadden het café verlaten. Tanja zag ze de straat oversteken. Op de een of andere manier vertrouwde ze het niet. Waarom waren die mensen zo snel verdwenen? Toen zag ze het: de fotograaf sloot zich bij het stel aan en het drietal verdween om de hoek van de gracht.

‘Dus toch!’ siste ze en ze rende achter haar zussen aan.

De smalle steeg waar ze op uitkwamen, stonk naar afval. Met ingehouden adem renden ze de steeg uit, de hoek om en de gracht over. Aan de overkant lag het Rijksmuseum. De rij voor de ingang was geslonken tot een man of twintig.

‘Wat doen we?’ vroeg Joan.

‘Wat we van plan waren,’ hijgde Parrot. ‘Naar het museum gaan.’

Ze liepen in een rustiger tempo in de richting van het Rijksmuseum.

‘Hier wen je toch nooit aan?’ vroeg Hanna, die onrustig om zich heen keek of er niet nog meer fotografen op de loer lagen.

‘Het hoort erbij,’ zei Parrot.

‘Zouden ze je verhaal hebben gehoord?’ vroeg Tanja bezorgd. Ze dacht terug aan alles wat haar vader hun verteld had. Was dat voor een buitenstaander te begrijpen? Hadden ze gehoord dat Parrot hun vader was?

‘Misschien,’ zei Parrot. ‘Maar we kunnen er niets tegen doen.’ Een telefoon ging af. Parrot haalde zijn mobiel uit zijn jaszak en nam op. ‘Yes?’

Hij luisterde. ‘Who is this?’

De telefoon klapte dicht. ‘Again!’

Hij keek de meiden aan. ‘Ik word de laatste uren weer constant gebeld. Je hoort gegiechel, geruis... maar niemand zegt wat.’

Hij balde zijn vuisten. ‘Mike regelt steeds een nieuw nummer. Alleen hij, de platenmaatschappij en de bewaking krijgen dat nummer.’

‘En wij,’ vulde Hanna aan.

‘En jullie... Juist ja.’ Hij keek zijn dochters stuk voor stuk indringend aan.

‘Je denkt toch niet dat wij...’ Joan keek beledigd.

‘Nee, niet bewust,’ antwoordde Parrot. ‘Maar misschien dat jullie het in goed vertrouwen aan je familie geven... of vrienden?’

‘Doe niet zo belachelijk,’ riep Tanja. ‘Ten eerste heb ik helemaal geen familie... Jij bent mijn enige familie, en ten tweede heb ik ook geen vrienden... Niet meer!’

‘Ik ook niet,’ zei Joan. ‘Het tijdperk vriendschap is voorbij. Over en uit!’

Parrot keek naar Hanna. ‘En jij?’

Hanna kreeg een kleur. ‘Ik... ik... Tuurlijk niet.’

‘Je had wel je moeder aan de lijn, toch?’ zei Joan. ‘Heb je haar niet toevallig...’

‘Nee!!!’ Hanna keek beledigd. ‘Stop hiermee! Als we elkaar niet meer vertrouwen, komen we nergens.’

Parrot sloeg zijn armen om de drie meiden heen. ‘Ik geloof jullie. Geen geruzie over zoiets onbelangrijks. Waarschijnlijk zit het lek ergens bij de platenmaatschappij. Helemaal controleren kun je zoiets toch niet. Ik zet die telefoon nu gewoon uit. Zijn we van het gelazer af.’

De middag vloog om. Ongestoord konden ze de zalen van het museum bezoeken. De meiden verbaasden zich over de grote interesse van hun vader in de oud-Hollandse schilderkunst. Zijn favoriete schilder was Rembrandt en vooral de Nachtwacht had zijn belangstelling.

Zonder hinder van fans of journalisten genoten ze van elkaar en van de kunst.

Rond vijf uur stonden ze weer buiten en ze besloten om ergens wat te gaan eten. De terrassen op het Leidseplein waren overvol. Het warme voorjaarsweer had veel Amsterdammers naar buiten gelokt.

Straatartiesten vertoonden hun kunsten, muzikanten bespeelden hun instrument of stonden te zingen... Het was gezellig druk.

‘Zullen we eerst wat drinken hier op een terras?’ vroeg Hanna, die genoot van de sfeer op het Leidseplein. Ze keek

bezorgd naar haar vader. ‘Kan dat?’

Parrot trok de klep van zijn pet iets verder voor zijn gezicht en knikte. ‘Als jij dat graag wilt, dan nemen we het risico. Het gaat de hele middag al goed, dus waarom nu niet?’

‘Daar is een tafeltje vrij,’ riep Tanja en ze spurte tussen een paar tafels door. De anderen volgden haar.

‘Ik heb vreselijke dorst,’ zei Joan. ‘Doe mij maar een biertje. Ik ga even naar het toilet.’ Ze liep weer naar de rand van het terras en verdween in het bijbehorende café, waar ze zich in een hoekje verschool en haar mobiel te voorschijn haalde. Tijdens het nummer zoeken, gluurde ze door de kleine ruitjes naar buiten. Parrot en haar zussen zaten te praten. Ze hadden niets in de gaten.

‘Hello? Can I speak to Mike please?’

Haar stem trilde. Dat ze dit ooit nog eens zou doen: een jongen achternalopen. Haar hele leven hadden jongens haar gebeld. Soms wel drie, vier keer op een dag. Ze genoot van al die aandacht, dat was een feit, maar ze had nog nooit de behoefte gevoeld om zelf eens te bellen.

Met Mike was het anders. Op de een of andere manier trok hij haar aan. Zijn ogen, zijn lichaam... ja, zelfs zijn stem had haar veroverd. Nog nooit had ze zich zo verbonden gevoeld met een jongen.

De afgelopen jaren had ze Parrot als haar idool beschouwd. Geen jongen maakte echt een kans. Nu Parrot haar vader bleek te zijn, was de liefde voor hem veranderd in warmte, vertrouwen.

Ze had nagedacht over haar gevoelens voor Parrot en ze was tot een conclusie gekomen: al die tijd had ze geweten dat hij meer was dan een idool. Dat moest wel. Hoe had ze anders zoveel liefde voor die man kunnen voelen? Het had haar gerustgesteld. Het was een uitstekende verklaring voor alles. En nu had ze Mike ontmoet en haar leventje stond weer op zijn kop. Ze wist bij de eerste ontmoeting al dat ze verloren was.

Ze dacht aan gisteravond. Hij had haar hand vastgehouden. Stiekem. Parrot had het niet gemerkt. Dat mocht ook niet, had Mike gezegd. Dat kon problemen geven. Joan had niet doorgevraagd. Het maakte haar ook niet uit. Hij vond haar leuk, dat was het belangrijkste.

Ze had zijn lichaam gevoeld in de discotheek, zijn lippen hadden haar gekust. Eerst zachtjes op haar wang, maar toen ze zich tegen hem aan had gevlijd, had hij haar naar de uiterste hoek van de discotheek meegetrokken, haar hoofd vastgepakt met beide handen en haar op haar mond gezoend. Zacht, teder... Joan voelde weer de kriebel in haar buik. Zo was ze nog nooit gezoend door een jongen. Haar zussen hadden het niet eens gemerkt.

Joan leunde tegen de muur. Mike was van haar, en vandaag miste ze hem.

‘Mike.’ Zijn stem klonk nors.

‘Hi, Mike... It’s me.’

‘Who?’

‘Joan.’

‘Oh, hi Joan. How are you?’

Joan fronste haar wenkbrauwen. Dat klonk wel erg neutraal.

‘Fine, we have visited the Rijksmuseum,’ antwoordde ze.

‘We’re now at the Leidseplein. Can you come?’

Het bleef even stil aan de andere kant van de lijn.

‘No.’

‘Why not?’

‘Troubles,’ antwoordde Mike. ‘Can’t leave the hotel now. Lots of fans and reporters are waiting for Parrot to come out.’

‘Do they believe he is in?’

‘So far... I miss you.’

De laatste drie woorden sprak hij zacht uit. Joan voelde haar benen slap worden. Zo kende ze hem weer.

‘I miss you too.’ Ze maakte een kusgeluid tegen haar telefoon.

‘Tonight maybe?’

‘We’ll see. Is Parrot there?’

‘Yes, he’s with my sisters outside.’

‘You’re sisters?’

Joan hoorde de verbazing in zijn stem.

‘Didn’t you know?’

‘No, I thought you were friends.’

Joan kon een glimlach niet onderdrukken. Mike had al die tijd gedacht dat zij, Hanna en Tanja vriendinnen van elkaar waren.

‘We’re triplets.’

De stilte was hoorbaar. Joan gaf Mike de gelegenheid om de mededeling te verwerken. Ze dacht aan hun ontmoeting,

gisteren in de Royal Suite. Parrot had hen voorgesteld. Hij had inderdaad niets gezegd over het feit dat ze zussen waren. Eigenlijk hadden ze het daar de hele middag en avond niet over gehad. Mike kon het ook niet weten.

Joan glimlachte. Hij wist dus ook niet dat Parrot hun vader was. Dat kon nog leuk worden.

‘Does Parrot know?’ vroeg Mike nieuwsgierig.

‘Yes.’ Joan vond dat ze hierover niet behoefde te liegen. Dat ze zussen waren, was op zich geen geheim meer.

‘He knows your mother, huh?’

Nu was Joan op haar hoede. Waarom was het ook zo ingewikkeld? Het liefst wilde ze Mike alles vertellen. Dat Parrot haar vader was, dat hun moeder zijn grote liefde was geweest..

‘He knew our mother,’ verbeterde Joan hem. ‘Our mother is dead.’

‘Oh, I’m sorry.’

Weer die stilte.

‘My mother lives in London,’ vervolgde Mike zacht.

‘And your father?’ vroeg Joan.

‘My father is...’ Mike zuchtte. ‘My father is all right. Yours?’ Joan aarzelde even en vertelde toen dat ze niet wist wie hun vader was.

‘That’s sad. So you have no parents left?’

Joan hoorde aan zijn stem dat hij oprecht meeleefde. Het gaf haar het gevoel alsof ze alles kon zeggen tegen Mike. Tegelijk realiseerde ze zich dat ze voorzichtig moest zijn. Ze kon niet

zeggen dat Parrot haar vader was. Dat mocht niemand weten. Zelfs Mike niet.

Joan voelde zich een verrader.

‘You don’t even know his name?’ vroeg Mike meelevend.

‘No,’ stamelde Joan. Het schuldgevoel gierde door haar hele lijf. Hoe kon ze die jongen nu voorliegen? Wat bezielde haar? De enige jongen in de hele wereld die echt in haar geïnteresseerd was? De jongen op wie ze smoorverliefd was? Ze loog gewoon tegen hem.

‘Mike?’

‘Yes?’

‘When will I see you?’

Het was even stil aan de andere kant van de lijn. ‘Mike? Are you still there?’

‘Yes, I’m thinking.’

Joan kreeg een idee. ‘Parrot is flying to London tomorrow,’ zei ze en haar stem klonk opgewonden. ‘Do you have to go with him?’

‘No, not really. I can stay in Amsterdam...’ Hij stokte en begon te lachen. ‘All right... you’re clever!’

Joans adem ging sneller. ‘Stay, please. We could go out or...’ ‘I’ll call you tomorrow, okay?’

‘Okay, bye!’ Ze maakte een kusgeluid met haar lippen.

‘Bye, beauty! Tomorrow.’

‘Met wie sta je daar nou te kletsen?’ Tanja stond vlak naast Joan en keek haar wat argwanend aan. Joan stopte haar mobiel in haar tas. ‘Niemand... Verkeerd verbonden!’

Tanja nam haar zus onderzoekend op. 'Je bloost.' 'Nietes!' 'Welles, ik zie het toch. Je wangen zijn knalrood.' Joan wilde naar buiten lopen. 'Bemoei je er niet mee.' 'Wie had je aan de telefoon?' De stem van Tanja klonk dwingend. Joan begreep dat zij zich niet zomaar liet afschepen met een smoes. Ze keek door het raam naar buiten. Hanna en Parrot zaten op het terras met elkaar te praten. Ze wilde geen scène schoppen. Niet nu!

'Met Mike,' zei ze zacht.

'Mike?' Tanja keek verbaasd. 'Waarom?'

Joan sloeg haar ogen neer. 'Gewoon, iets afspreken voor morgen.'

'Jij bent echt knettergek, weet je dat?' siste Tanja. 'Volgens mij vind je die Mike veel interessanter dan je eigen vader.'

'Doe niet zo achterlijk,' reageerde Joan fel. 'Morgen vliegt Parrot naar Londen. Jij en Hanna gaan terug naar huis en...'

'... en je ouders komen thuis!' vulde Tanja aan. 'Shit! Niet meer aan gedacht.' Joan keek verschrikt. 'Zie je wel,' zei Tanja. 'Die Mike maakt al dat je je ouders vergeet!'

Joan klampte zich aan Tanja vast. 'Wat moet ik doen?'

Mike gaat mij morgen bellen. Ik kan toch moeilijk tegen mijn ouders zeggen dat ik weg moet... uitgerekend op de dag dat ze thuiskomen?'

'Dat is jouw probleem, toch?'

'Tanja, alsjeblieft... Help me!'

De smekende blik in haar ogen deed Tanja glimlachen.

'Oké, zus! Rustig maar.' Ze dacht na. 'Als Mike belt, zeg je

tegen je ouders dat je dringend naar mij toe moet, omdat ik me zo verdrietig en alleen voel. Zussengedoe, zeg maar. Geloof me, dat werkt!’

‘Echt?’ stamelde Joan.

Tanja knikte en Joan gaf haar een kus op haar wang. ‘Bedankt, enne... wil je niets tegen Parrot zeggen? Ik wil niet dat hij... Nou ja, je begrijpt me wel.’

‘Begrepen.’

‘Bedankt. Als ik ooit wat terug kan doen...’ ‘Daar houd ik je aan,’ zei Tanja en ze spurtte het toilet in. ‘Wacht even op mij, goed?’

Handig manoeuvreerden Joan en Tanja tussen de terrastafeltjes door naar hun stoelen. Parrot gaf net de bestelling door aan de serveerster en Hanna was aan de telefoon.

‘Leuk,’ hoorden ze haar zeggen. ‘Hoe laat dan?’ Tanja en Joan keken Parrot vragend aan. Wist hij wie Hanna aan de lijn had?

‘Jasper,’ fluisterde Parrot en hij gaf hun een knipoog. ‘Ik geloof dat hij morgen met Hanna wil afspreken.’

‘O... gezellig!’ Tanja’s teleurgestelde gezicht verried dat ze baalde.

‘Ben je jaloers?’ grapte Parrot en hij sloeg zijn arm om Tanja heen.

Wat geïrriteerd duwde Tanja zijn arm weg. ‘Nee! Maar ik word knettergek van dat verliefde gedoe van mijn zussen.’ Parrot trok zijn wenkbrauwen op. ‘Zussen? Is Joan dan ook

verliefd?’

Joan verschoot van kleur en wierp Tanja een dodelijke blik toe. ‘Eh... ja... zoiets!’

Voordat Parrot verder kon vragen, klonk er een vreugdekreet over het terras.

‘Yes! Ik ga morgen met Jasper naar Den Haag!’ Hanna straalde. ‘Hij laat mij zijn kantoor zien.’

‘Spannend hoor,’ mompelde Tanja.

‘Doe niet zo flauw,’ reageerde Hanna. ‘Jasper heeft een mobiele tentoonstelling over de Waddenzee gemaakt voor scholieren. Die gaat het hele land door. Hij wil dat ik hem als eerste beoordeel.’

‘Hoe romantisch!’ zei Joan.

Hanna liet zich niet van de wijs brengen en richtte zich tot haar vader. ‘Hij pikt mij morgenmiddag op van Den Haag cs.’

‘Jasper is een leuke jongen,’ zei Parrot. ‘Ik ben jaloers op hem. Terwijl ik in Londen saaie besprekingen voer, gaat hij met jou op stap.’

Hij richtte zich tot alle drie zijn dochters. ‘Ik zal jullie missen. Konden jullie maar mee naar Londen.’

‘Ik wil best mee,’ riep Tanja. ‘Londen lijkt me gaaf!’

Parrot lachte. ‘Je zou er niets aan vinden. Mike en ik zitten de hele dag bij de platenmaatschappij.’

‘Mike?’ De stem van Joan sloeg over. ‘Gaat Mike mee naar Londen dan?’

‘Tuurlijk. De tickets liggen al klaar. Mike moet nog wat regelen voor aanstaande vrijdag met de sponsor van onze

tour.’

Joan zweeg en voelde de veelbetekenende blik van Tanja in haar nek.

Op dat moment ging Parrots telefoon. Terwijl Parrot opnam en een gesprek in het Engels begon, lichtte Tanja Hanna in over Joans plannen.

‘Dus daarom was je zo lang op dat toilet?’ siste Hanna.

Joan kon een glimlach niet onderdrukken, maar keek bezorgd. ‘Als Mike mee moet naar Londen...’ Ze maakt een snijgebaar met haar hand bij haar hals. ‘Weg romantisch dagje Amsterdam!’

Parrot hing op. ‘Dat was Mike. Hij gaat niet mee naar Londen. Het is beter als hij de voorbereidingen met de sponsor voor de tmf awards-uitreiking hier in Nederland treft, zegt hij.’

‘Ga je nu alleen?’ vroeg Tanja, zijn aandacht afleidend van het opgeluchte gezicht van Joan.

‘Ja. Mike blijft in de Royal Suite de komende twee dagen.’

‘Hoe heb je Mike eigenlijk leren kennen?’ vroeg Joan, die zich weer hersteld had. ‘Werkt hij voor de platenmaatschappij?’

Parrot schudde zijn hoofd. ‘Nee. Mike werkt echt voor mij. Maar laten we het nu over ons hebben.’ Hij hief zijn glas.

‘Vanavond wil ik plezier maken met mijn drie meiden, proost!’

De drie zussen pakten hun glazen op en daarmee tikten ze tegen hun vaders glas.

‘Op het geluk,’ riep Parrot.

Op dat moment was er een flits. Als door een wesp gestoken, draaiden ze zich alle vier om. Een meisje van een jaar of vijftien liet net haar fototoestel zakken. ‘Sorry,’ stamelde ze. ‘Ik dacht... I thought... well... I recognised you and...’

Parrot draaide zich om. ‘Laat maar,’ zei hij. ‘Just a fan.’

Tanja’s blik gleed over het terras. De andere bezoekers staarden hen geïnteresseerd aan. Niemand zei wat. In de verte klonk muziek uit een draagbare cd-speler en een tram ratelde over zijn rails.

‘We moeten hier weg,’ siste Tanja. ‘Ze hebben je herkend.’

‘Maak je niet druk,’ antwoordde Parrot. ‘Het was maar één foto van één enkel meisje. Niemand heeft begrepen wat ze bedoelde.’

Hij zakte iets dieper weg in zijn stoel en boog zijn hoofd.

Tanja zag een aantal mensen met een mobiele telefoon in hun hand. Meteen begreep ze dat er foto’s werden gemaakt van Parrot, van hen, van haar...

‘Dit wil ik niet!’ Tanja was gaan staan en schreeuwde over het terras. ‘Houd daarmee op! Laat ons met rust!’

Hanna trok Tanja aan haar arm terug op haar stoel. ‘Wat doe je nou?’ siste ze. ‘Zo maak je het alleen maar erger!’

Tanja hijgde. Wat dachten al die mensen wel? Dat ze foto’s konden nemen van haar, haar zussen en haar vader?

‘Zoiets doe je niet!’ riep ze nu luidkeels.

‘Bek houden nu!’ zei Joan en ze gaf Tanja een flinke duw.

Ook Parrot gebaarde dat Tanja te ver was gegaan.

Sommige mensen draaiden zich wat lacherig om. Anderen

staarden in volle verbazing naar het viertal op het terras.

‘Waarom doen ze dit?’ fluisterde Tanja en in haar stem klonk een snik. ‘Waarom laten ze ons niet met rust?’

Parrot boog zich voorover. ‘Probeer je er niets van aan te trekken,’ fluisterde hij. ‘Ik weet dat het moeilijk is. Denk je dat ik het leuk vind? Al die belangstelling, altijd maar weer, dag en nacht? Maar ik laat mijn middag met jullie niet verpesten door een paar fans. Het hoort erbij. Ik heb er zelf voor gekozen.’ ‘Maar ik niet!’ siste Tanja fel. Ze zorgde ervoor dat niemand op het terras hen kon verstaan.

‘Dat weet ik,’ ging Parrot op rustige toon verder. ‘Maar ik ben je vader en iedere keer als wij elkaar ontmoeten, zul je dit soort dingen meemaken.’

‘Dat wil ik niet!’ Tanja keek haar vader aan. ‘Ik wil je niet delen! Twee zussen die ook aandacht van je willen, vind ik al meer dan genoeg. Ik wil je voor mezelf, begrijp je dat dan niet? Gewoon... Jij en ik... Samen praten, lachen, samen dingen doen... dingen die vaders met hun dochters doen.’ Ze keek hulpeloos. Het duizelde in haar hoofd.

Parrot boog iets naar voren. ‘Ik weet het,’ fluisterde hij. ‘Dacht je dat ik dat niet wilde? Zestien jaar lang wist ik niets van jullie bestaan. Kun je je voorstellen hoe dat voelt? Drie dochters te hebben, maar het niet te weten? De afgelopen dagen denk ik iedere seconde aan wat ik allemaal gemist heb. Ik had jullie willen vasthouden bij de geboorte, jullie luiers willen verwisselen. Ik had met jullie op de bank willen zitten... jullie willen voorlezen... samen ontbijten... muziek willen maken

met jullie. Ik had met jullie willen stoeien, ravotten... jullie naar school willen brengen...'

Tanja pakte haar vaders handen. Parrot hief zijn hoofd en keek Tanja met vochtige ogen aan. 'Als ik het geweten had...!' Tanja kneep. Ze voelde zijn hart kloppen in de aderen op zijn hand. 'Dat weet ik,' fluisterde ze. 'En daarom wil ik je nu nooit meer missen, begrijp je dat? Ik wil niet meer terug naar het weeshuis. Nu ik bij Joan logeer, is dat gevoel alleen maar sterker geworden. In het weeshuis wacht niemand op mij. Mijn hele leven ben ik alleen geweest. Totdat ik Hanna, Joan en jou ontmoette.' Haar stem trilde. 'En nu ga jij morgen weg, Hanna gaat terug naar huis, Joan wil tijd voor haar ouders...' Ze keek op. 'Ik wil niet terug naar het weeshuis... Nooit meer!' Joan en Hanna wisten niet goed wat ze moesten zeggen. Was dit hun harde, stoere zusje?

'Je mag wel blijven,' opperde Joan. 'Mijn ouders...'
'Ja,' zei Hanna die ook haar steentje wilde bijdragen. 'Je mag ook wel bij mij...'

'Nee!' Tanja's ogen schoten vuur. 'Jullie snappen het nog steeds niet! Ik wil nooit meer namaakouders, verzorgers of mensen die uit medelijden voor mij zorgen.' Ze keek naar Parrot. 'Ik wil gewoon bij mijn eigen vader zijn...' Haar stem werd zachter. 'Ik wil bij jou blijven.'

Parrot slikte en Tanja voelde de spieren in zijn hand aanspannen. Hij keek de drie meisjes stuk voor stuk aan. 'Ik...'

Tanja kon zich wel voor haar kop slaan. Ze was weer eens veel

te direct geweest. Natuurlijk kon ze niet bij Parrot blijven. Hij kende haar net twee dagen. Hoe kon ze verwachten dat hij haar uit het weeshuis zou halen? Stom! Stom! Stom! Hij zat niet te wachten op een verloren dochter die een beetje emotioneel zat te raaskallen over haar trieste leven.

‘Laat maar,’ zei ze en ze liet zijn handen los. ‘Ik draaf een beetje door. Zo slecht heb ik het nou ook weer niet in dat weeshuis, hoor! Let maar even niet op mij. Ik wil niemand tot last zijn. Vergeet wat ik heb gezegd. Ik ga morgen gewoon terug...’

‘Stil nou even,’ viel Parrot haar in de rede. ‘Je lijkt je moeder wel.’

Tanja zweeg en keek haar vader verbouwereerd aan. ‘O... Sorry, ik...’

Ze voelde zijn wijsvinger op haar lippen en stokte.

‘Ga met me mee naar Londen.’

Tanja hoorde de woorden, ze zag haar vaders mond bewegen, maar op de een of andere manier drongen de woorden niet tot haar door.

‘Eh?’

Parrot legde zijn arm om haar schouder en bracht zijn mond vlak bij haar gezicht. ‘Of je mee wilt naar Londen. Mike gaat niet mee, en die tickets zijn er toch al. Ik zou het fijn vinden als je meeging.’ Hij keek naar Hanna en Joan. ‘Als je zussen daar geen bezwaar tegen hebben?’

‘Nee, natuurlijk niet,’ riep Joan meteen en haar gezicht klaarde op. ‘Doen!’

‘Te gek!’ zei Hanna. ‘Als ik niet al een afspraakje had...’ Ze keek gespeeld teleurgesteld en gaf Tanja een knipoog.

Tanja keek wat verloren van de een naar de ander.

‘Zeg dan ja,’ siste Joan.

Tanja draaide zich om naar haar vader. ‘Echt? Neem je mij niet in de maling?’

‘Ik zou niet durven,’ lachte Parrot.

‘Te gek!’ Tanja sloeg haar armen om zijn nek en gaf hem een kus op zijn wang. Achter haar klonk gejoel en gelach, maar het kon haar niets meer schelen. Ze mocht mee met haar vader naar Londen.

‘Hé dame,’ klonk het van achter haar op het terras. ‘Wat moet je toch met zo’n oude vent?’

Tanja grijnsde. ‘Daar kun jij alleen maar naar raden,’ riep ze.

‘Zo ken ik je weer,’ lachte Parrot.

‘Vinden jullie het echt niet erg?’ Tanja keek haar zussen vragend aan, maar hun glimlach zei haar genoeg.

‘Wij vermaken ons prima zonder jullie,’ zei Joan.

Joan

‘Dag, liefje! Wat hadden we een vertraging. Ik ben kapot!’

Joan voelde de armen van haar moeder om haar schouders. ‘Hoi mam,’ zei ze, half verborgen in haar moeders zijden blouse. ‘Fijn dat jullie er weer zijn.’

De woorden kwamen eruit zonder dat ze er iets bij voelde. Het was dinsdagmorgen vroeg. Hanna was net een halfuur geleden vertrokken naar haar eigen huis en Joan ontving haar ouders bij de voordeur.

Mevrouw Van den Meulendijck strekte haar armen en bekeek haar dochter aandachtig. ‘Je ziet er goed uit, Joan. Fijne week gehad? Zijn je zussen er nog?’

Voordat Joan antwoord kon geven werd ze door haar vader omarmd. ‘Dag, meissie.’

Joan sloeg haar armen om zijn brede lichaam en sloot haar ogen. De geur van zijn leren jas benam haar de adem. Heel

even flitste er een andere geur door haar gedachten. Parrot... Joan spande haar armspieren aan en duwde haar armen steviger tegen haar vaders lichaam. Dit was de man die haar al jaren omarmde. Waarom voelde ze zich raar?

Zijn hand gleed over haar haren.

‘Ik heb je gemist, kleintje.’

Joan voelde zijn zware basstem in zijn borstkas trillen. Ze zweeg. Dit voelde vertrouwd en tegelijkertijd anders... Een vaag schuldgevoel be kroop haar. Waarom was ze niet blij? Ze had haar ouders al ruim een week niet gezien en realiseerde zich tegelijkertijd dat ze hen totaal niet had gemist. Er moest nu toch iets van blijdschap zijn?

Tewijl ze haar vader vasthield, flitsten er allerlei beelden van de afgelopen week door haar hoofd. De ontmoeting met Parrot, hun dagen in Amsterdam, Mike... Joan had het gevoel dat ze niet meer helder kon denken. Het was veel te vol in haar hoofd.

Haar moeders stem verbrak de stilte. ‘Zijn Hanna en Tanja er nog?’

Joan schudde haar hoofd. ‘Nee, die zijn allebei net vertrokken.’

‘Toch niet vanwege ons, hoop ik?’ lachte haar moeder.

‘Nee, hoor,’ zei Joan die net deed of het grapje haar ontging.

‘Ze hadden andere afspraken.’

Nog voor ze de laatste woorden had uitgesproken, was haar moeder al de gang in gelopen.

‘Jammer... Ander keertje dan maar. Waar is Hilke?’

‘Eh... in de keuken,’ stamelde Joan, die haar vader losliet en haar blouse rechtthrok. Ze sloot de buitendeur. ‘Ze zet koffie.’ ‘Mmm, Hollandse koffie,’ zei haar vader en hij liep de hal uit in de richting van de keuken. ‘Dat heb ik toch het meeste gemist.’

Joans adem stokte. ‘Ik dacht dat je mij had gemist,’ probeerde ze zo luchtig mogelijk te zeggen, maar haar vader hoorde haar niet meer.

‘Hij maakt maar een geintje,’ zei haar moeder met een knipoog. ‘Je kent hem toch? Natuurlijk heeft-ie jou het meest gemist. Jij bent zijn oogappel. Als je eens wist hoe vaak hij het deze week over jou gehad heeft.’

‘O ja?’ Joan liep met haar moeder naar de keuken. ‘Wat zei hij dan allemaal?’

‘Gewoon...’ Haar moeder wapperde met haar handen.

‘Vaderdingen...’

‘Vaderdingen?’

‘Ja... Hoe knap je wel niet bent. Niet alleen op school, hoor, maar ook... Nou ja, je weet wel. Je bent gewoon een knappe meid. We zijn enorm trots op je. Je vader heeft heel wat zakenrelaties jouw foto laten zien. Zo trots is hij op je! Heb je trouwens al wat gehoord van dat modellenbureau?’

Joan schudde haar hoofd. ‘Nee, maar ik denk ook niet dat dat wat voor mij is.’

Haar moeder bleef staan. ‘Niet? Maar ik dacht...’

Joan liep de keuken in. ‘Ik hoef niet zo nodig in de bladen.’

‘Nee,’ zei haar vader. ‘Maar wel in de krant?’

Hij zwaaide met de krant van maandag. Joan kon de foto's van de bewuste pagina van een afstand zien en verschoot van kleur. 'Eh... ik...'

Haar felle ogen zochten Hilke op, maar die haalde haar schouders op ten teken dat ze er ook niets aan kon doen. 'Je vader heeft hem net uit de krantenbak gevestigd,' stamelde ze. 'O, was het de bedoeling dat ik dit niet zou zien?' zei haar vader met een lichte trilling in zijn stem.

Joan wist dat hij boos was. 'Het is niet wat het lijkt, pap!' stamelde ze.

Haar moeder kwam naar haar man toegelopen en keek verbaasd naar de krant in zijn handen. 'Maar... dat ben jij, Joan! Wat leuk...'

Haar enthousiaste blikken veranderden al snel in een zware frons toen ze de afgebeelde foto's beter bekeek en de begeleidende tekst begon te lezen.

'Wat? Dronken... drugs... jonge bloemetjes...'

Joan rukte de krant uit haar vaders handen, zodat haar moeder niet verder kon lezen.

'Dat is allemaal niet waar!' schreeuwde ze. 'Wat denken jullie wel? Dat ik die dingen zou doen?'

Haar ogen schoten vuur. Teleurstelling en woede raasden door haar lijf. 'We zijn naar dat concert geweest... En ja, Tanja is het podium op geklommen, maar daar was een reden voor. En...'

'Foto's liegen niet, Joan,' viel haar moeder haar in de rede. Met een schuin oog keek ze nogmaals naar de foto waarop

Joan stond afgebeeld. ‘Kind, wat zie je eruit! Kijk nou... je haar... en je T-shirt zit helemaal scheef. Heel Nederland heeft je zo gezien... Ik schaam me dood!’

Joan hapte naar lucht. ‘Jij schaamt je dood? Wat dacht je van mij? Ik sta voor schut, hoor, niet jij! Wat die journalisten schrijven is bullshit. We hebben gewoon een leuke avond gehad, zonder drugs en dronkenschap. Die foto’s verdraaien de waarheid!’

Haar ouders zwegen.

‘Zeg dan iets!’ riep Joan, die gek werd van de stilte en de doordringende blikken van haar ouders.

‘Lieverd,’ zei haar vader zacht. ‘Ik weet even niet wat ik moet zeggen. Natuurlijk wil ik je geloven, maar...’

‘Maar wat?’ schreeuwde Joan.

‘Die vent,’ sprak haar vader op barse toon. ‘Die zit me dwars. Wat moet je met zo’n oude rocker? Je moet wel een verdomd goede reden hebben om bij die man rond te hangen. Een poster boven je bed is nog tot daaraan toe. Naar een concert gaan... oké, maar ik verbied je om als de eerste de beste slet...’

Joan hapte naar adem. ‘Zo is het niet! Parrot is...’

Uit haar ooghoeken zag Joan het gezicht van Hilke betrekken. Haar dwingende blik deed Joan beseffen dat ze alert moest blijven.

‘Nou?’ riep haar vader. ‘Geef mij één goede reden om je te geloven. Wat wilde je zeggen?’

Joan boog haar hoofd en zweeg. ‘Niets,’ fluisterde ze. ‘Laat

maar.'

Ze draaide zich om en liep de keuken uit. Op haar kamer liet ze zich op haar bed vallen en liet haar tranen de vrije loop.

'Welkom thuis,' snikte ze met haar gezicht diep in haar kussen geduwd. De zoute druppels drongen diep in het kussen door. De roze satijnen stof van haar kussensloop werd natter en natter.

In haar zak rinkelde haar mobiel.

'Met Joan.' Haar stem trilde. Met haar vrije hand veegde ze haar natte gezicht, zo goed als het kon, droog.

'O... hi, Mike!'

Haar gezicht klaarde op. 'No, nothing!'

Ze wilde Mike niet lastigvallen met haar teleurstelling en probeerde zo gewoon mogelijk over te komen. Het voorstel van Mike om die middag af te spreken, nam ze met een opgelucht gevoel aan. Even geen gezeur aan haar hoofd.

'Two o'clock,' zei ze. 'I'll be there. Bye...'

Het kusgeluid van Mike klonk nog door in haar oor toen ze ophing. Haar buik kriebelde en haar boosheid was op slag verdwenen. Wat was verliefd zijn heerlijk!

Ze draaide zich om en ging languit op haar rug liggen, met haar armen onder haar hoofd. De ogen van Parrot, op de poster boven haar bed, keken haar doordringend aan.

Vroeger kon ze uren kijken naar die ogen.

Joan glimlachte. Als ze eraan terugdacht, was het een echte puberliefde geweest. Nu was dat anders. Joan wist dat ze veranderd was. Parrot was haar vader, haar echte vader. Ze

had hem leren kennen, met hem gepraat, gelachen en gehuild. De afgelopen dagen waren voor haar een keerpunt geweest. Weg puberliefde, hello daddy! ‘Joan?’

Haar kamerdeur ging open en het hoofd van haar moeder kwam te voorschijn. ‘Mag ik binnenkomen?’

Joan zweeg en hield haar ogen gesloten.

‘Ik beschouw dat als een “ja”,’ zei haar moeder.

Joan voelde haar bed bewegen en ze wist dat haar moeder op de bedrand was komen zitten. Toen voelde ze de warmte van haar moeders hand op haar arm.

‘Joan, het spijt ons dat we zo reageerden, maar we schrokken. Kun je dat begrijpen?’

Joan opende haar ogen, maar zei niets.

‘Natuurlijk vertrouwen we jou. We willen je alleen beschermen voor...’

‘Voor wat?’ fluisterde Joan. ‘Voor vieze oude mannetjes?’

Haar moeder boog haar hoofd en glimlachte. ‘Nee, voor teleurstellingen,’ zei ze zacht. ‘We hebben je altijd opgevoed met vertrouwen als basis. We hebben je nooit iets verboden, hooguit gewaarschuwd. Door eigen ervaringen leer je het meest, vinden papa en ik.’

‘Nou dan!’ zei Joan. ‘Laat me dan! Vertrouw me, mam. Er is niets om je zorgen over te maken. Ik kan alleen nog niet goed uitleggen wat er allemaal gebeurd is. Dat heeft tijd nodig.’

Ze keek haar moeder bijna smekend aan.

‘Heeft het te maken met...’ Haar moeders ogen werden vochtig. ‘Ik bedoel... Je twee nieuwe zussen waren er ook bij.

Gaat het goed tussen jullie?’

Joan ging rechtop zitten en sloeg haar armen om haar moeder heen. ‘Het gaat heel goed, mam. Ze hebben hier gelogeed en we hebben ontzettend veel lol gehad. Het is af en toe best moeilijk, hoor! Ze zijn zo anders dan ik... dan wij... Tanja is direct, gauw aangebrand... en Hanna is juist het tegenovergestelde. Die denkt over alles tien keer na en wil altijd alles perfect doen.’

‘Ik wil ze gauw eens ontmoeten,’ zei haar moeder. ‘Waarom vraag je niet of ze vanavond bij ons komen eten.’

Joans gezicht betrok. ‘Eh... dat gaat niet. Hanna is vandaag met haar vriendje Jasper weg en Tanja...’ Ze dacht razendsnel na. Ze had met Tanja afgesproken dat ze haar als smoes mocht gebruiken om met Mike te gaan stappen. Maar Tanja zat nu in het vliegtuig op weg naar Londen. Ze besloot om eerlijk te zijn.

‘Tanja is tot donderdag weg...’

‘Ook met een vriendje?’

‘Eh... nee... Nou ja, zoiets. Ze is een paar dagen naar Londen.’

Het gezicht van haar moeder betrok en Joan wist dat ze de juiste conclusie trok.

‘Toch niet met die Parrot, hoop ik?’

‘Jawel, maar...’

‘O, lieverd, ik ben zo blij dat jij je niet inlaat met die artiesten. Ik begrijp nu dat jij hier helemaal buiten staat. Het was Tanja! Tjonge, wat ben ik opgelucht. Tanja was toch ook degene die

op het podium sprong, toch? Zij is achter die Parrot aan gegaan en jullie lieten haar natuurlijk niet alléén gaan.'

'Maar mam...'

'Nee, stil maar. Ik snap wel dat je haar wilt beschermen. Het is tenslotte je zus, maar je kunt ons best de waarheid vertellen, hoor. Wij zijn je ouders en we houden van je. Ik wist wel dat jij hier niets mee te maken had. Je bent tenslotte een echte Van den Meulendijck en die denken na voordat ze iets doen.' Joan werd fijngedrukt door haar moeder en besloot om niets meer te zeggen. Het zou alleen maar nog meer verwarring zaaien. Voorlopig was haar geheim nog even veilig, en Tanja zou ze later wel rehabiliteren.

'Kom, lieverd,' zei haar moeder. 'Dan eten we samen wat. Hilke heeft de tafel in de tuin gedekt. Wat zal papa opgelucht zijn.'

Joan liep achter haar moeder aan naar de keuken en terwijl haar moeder in de tuin haar vader inlichtte over het misverstand, hielp Joan Hilke met het inschenken van de melk.

'En?' De nieuwsgierige blik van Hilke was aandoenlijk. Joan glimlachte. 'Rust in de tent, maar ze weten het nog niet. Voorlopig wil ik dat zo houden.'

Hilke knikte, ten teken dat ze het begrepen had. 'Ik zeg niets,' fluisterde ze.

Joan haalde diep adem. 'Mike belde, of ik straks naar hem toe wil komen.' Ze keek Hilke vragend aan. 'Hoe krijg ik dat voor elkaar zonder boze blikken?'

‘Je bent wel helemaal weg van die jongen, hè?’ vroeg Hilke. Joan knikte en kreeg een kleur. ‘Voor het eerst...’

‘Verliefd?’

‘Ja, ik geloof het wel. Weet je, Hilke... Als ik aan hem denk, springt mijn lijf in alarmtoestand. Mijn benen worden slap, mijn hoofd is net een zeef en in mijn buik voel ik een basedrum.’

Hilke lachte. ‘Zo heb ik het nog nooit omschreven gehoord.’

‘Ben jij eigenlijk weleens verliefd geweest?’ vroeg Joan nieuwsgierig. Ze kon zich niet voorstellen dat die serieuze en trouwe Hilke ooit haar hart had verloren.

‘Eén keer,’ zei Hilke en haar ogen stonden dromerig. ‘Ik was twintig en hij...’ Ze zuchtte. ‘Hij was een stuk ouder. We waren dol op elkaar.’

‘Ging het uit?’

Hilke beet op haar lip. ‘Ja, als je het zo kan noemen. Hij bleek verloofd te zijn met een ander. Dat moest... van zijn ouders. Weet je...’ Hilke keek bedenkelijk. ‘Hij kwam uit een rijke familie. Zijn vader was eigenaar van een grote multinational en hij zou de zaak overnemen. Voor een goede huwelijkskandidaat was al gezorgd. De dochter van een zakenpartner. Door hun huwelijk zouden twee grote bedrijven samenvloeien en nog krachtiger zijn.’

‘Maar dat is niet eerlijk!’ riep Joan. ‘Zoiets gebeurt toch alleen in films?’

‘Dat zou je denken,’ verzuchtte Hilke.

‘Maar hij heeft toch zeker wel tegen zijn ouders gezegd dat hij

van jou hield?’

‘O, jawel, maar daar hadden ze geen boodschap aan, zeiden ze. En uiteindelijk heeft hij het uitgemaakt.’

‘Wat een slappe zak,’ zei Joan. ‘Wees maar blij dat het niets geworden is. Hij had je alleen maar verdriet gedaan. Hij is vast heel ongelukkig geworden.’

‘Ja, dat is zo.’

Het fluisterende antwoord intrigeerde Joan. ‘Hoe weet je dat?’

‘Uit de krant,’ antwoordde Hilke.

‘Wie is het dan?’ Joans nieuwsgierigheid was gewekt. Op welke bekende zakenman was Hilke verliefd geweest? ‘Ken ik hem?’

‘Ongetwijfeld,’ zei Hilke, ‘maar ik houd zijn naam liever geheim... Als je het niet erg vindt?’

‘Natuurlijk vind ik dat erg,’ antwoordde Joan met een glimlach. ‘Maar ik begrijp het wel.’

Ze pakte Hilkes arm. ‘Als jij nu zorgt dat ik vanmiddag weg kan, zal ik er nooit meer naar vragen.’

Hilke grijsde. ‘Chantage!’

‘Helemaal niet,’ zei Joan. ‘Gewoon zakelijk!’

Ze zette een beker melk op het dienblad. ‘Zeg, hoe is het afgelopen met je zus en haar man? Is Elmar nu weer thuis?’

Hilke zuchtte. ‘Het is nog niet afgelopen,’ zei ze. ‘Elmar is gistermiddag opgehaald door zijn vader, maar van harte ging het niet.’

Ze staarde voor zich uit. ‘Weet je... Ik vind het zo erg voor

mijn zus. Zij en haar man passen zo goed bij elkaar. Al die jaren waren ze gelukkig... totdat Elmar begon te puberen.' Joan fronste haar wenkbrauwen. 'Wil je mij nou vertellen dat Elmar de reden is dat...'

Hilke knikte. 'Het is een goede jongen, maar hij heeft de verkeerde vrienden. Drinken, roken, blowen... Mijn zus probeerde hem te beschermen. Ze heeft hem zelfs nog eens geld gegeven, omdat hij anders in elkaar zou worden geslagen door dat tuig. Dat vond mijn zwager weer flauwekul. Die is veel harder.'

Hilke keek op. 'Elmar is een schat van een jongen, echt. Hij is alleen niet zo sterk van karakter. Hij laat zich door Jan en alleman meeslepen. Toen hij hier logeerde was hij zo verdrietig. Natuurlijk weet hij dat zijn ouders constant ruzie om hem hebben.'

'Doe niet zo naïef, Hilke,' reageerde Joan wat bars. 'Volgens mij neemt hij zijn moeder en jou flink in de maling. Dat soort jongens ruikt gewoon wie ze kunnen bewerken. Ik ken die types.'

Hilke boog haar hoofd. 'Ik weet het. Hij heeft het hier ook geflikt.'

Joan was meteen alert. 'Wat?... Hier?'

'Ja, ik wilde het eerst niet zeggen, maar nu ik jou zo hoor, besef ik dat ik hem ook de hand boven het hoofd houd.'

Ze keek Joan aan. 'Hij heeft jullie gesprek gehoord, zondagochtend, over... nou ja... je weet wel!'

'Wat???'

Hilke legde haar hand op haar voorhoofd. ‘Het spijt me. Ik had het eerder moeten zeggen, maar ik vond Elmar zo... zo... zielig. Ik heb hem laten beloven dat hij niets door zou vertellen!’

‘Ja, ja... En jij geloofde dat?’ Joan voelde haar hoofd bonken. ‘Wat heeft hij precies gehoord?’ vroeg ze gejaagd.

‘Dat jullie die meiden zijn die bij Parrot rondhangen. Hij heeft gisterochtend ook de krant gelezen en geprobeerd mij uit te horen. Maar ik heb niets gezegd, hoor.’

‘Weet hij dat wij Parrots dochters zijn?’

‘Nee, zover was hij niet gekomen. Wel heeft hij het telefoonnummer van Parrot bemachtigd. Dat kaartje...’

Joan begreep het. Dus daarom werd Parrot steeds gebeld!

Wie weet had Elmar de pers ook wel ingelicht over hun bezoek aan Parrot die zondag. Die journalist en fotograaf in het hotel hadden toch foto’s genomen van hen?

Joan balde haar vuisten. ‘Ik denk dat meneer heel wat geld heeft gevangen voor die informatie.’

‘Het spijt me,’ stamelde Hilke.

‘Het is niet jouw schuld,’ antwoordde Joan. ‘Elmar moet zich schuldig voelen! Die achterbakse klojo moet maar eens voelen hoe de wereld in elkaar zit! Mensen kunnen best veranderen... als ze maar willen.’

Hilke staarde haar verbaasd aan. Haar ogen glinsterden.

‘Wat kijk je nou?’ vroeg Joan.

‘Ik geloof dat jij ook aardig aan het veranderen bent, dame,’ zei Hilke en ze pakte het dienblad met de glazen melk op en

liep naar de tuindeur.

‘Hoezo?’ Joan liep achter haar aan.

‘Denk daar maar eens over na,’ fluisterde Hilke en ze liep naar de tuintafel waar meneer en mevrouw Van den Meulendijck zaten.

Joan bleef in de deuropening staan en keek naar haar ouders en Hilke. Het vertrouwd tafereel maakte haar toch wel blij.

‘Kom je nog?’ De stem van haar moeder deed haar opschrikken uit haar gedachten. Ze liep naar de tafel en gaf haar moeder een knuffel.

‘Ik ben blij dat jullie weer thuis zijn,’ zei ze en ze deed net of ze de knipoog van Hilke niet zag.

Het was stil bij het Amstelhotel. Joan zette haar fiets tegen een lantaarnpaal, maakte haar slot vast en liep naar de ingang. De portier hield haar staande. Joan legde uit voor wie ze kwam en na een kort telefoongesprek van de portier mocht ze doorlopen.

Ze was blij dat Hilke haar had geholpen. Ze had haar ouders verteld van de scheiding van Hilkes zuster en de logeerpartij van Elmar afgelopen weekend, en ook dat ze nog wel wat spulletjes wilde gaan nabrengen die Elmar vergeten was. Dat haar ouders nu dachten dat ze geïnteresseerd was in Elmar, kon Joan niets schelen. Ze had vriendelijk geknikt toen haar ouders lachend zeiden dat ze ‘wel wat later’ thuis mocht komen als die Elmar dat gezellig vond.

‘Misschien blijf ik daar wel eten,’ had ze geroepen en ze was op haar fiets gesprongen.

Mike deed de deur van de Royal Suite open en gebaarde dat ze binnen mocht komen. Eenmaal binnen sloot hij de deur en pakte haar hand.

‘I want to show you something,’ zei hij gehaast.

Mike trok Joan mee naar de zitkamer en wees op een tijdschrift dat opengeslagen op de bank lag. Joan pakte het tijdschrift op en herkende direct haar eigen beeltenis naast de tekst:

joan van den meulendijck, dochter van bekende zakenman,
onze nederlandse paris hilton?

Joans ogen raasden over de pagina. De klinkklare onzin die was geschreven over haar en de twee andere meiden, maakte haar woedend.

‘What do they say?’

Mikes stem klonk nieuwsgierig. Joan las door tot de laatste regel en vertelde toen in het kort dat het roddelblad haar beschreef als de rijke en verwendde dochter die met haar vaders geld de bloemetjes buitenzette. Mike werd in het artikel genoemd als de geheimzinnige assistent van Parrot, over wie al jaren vreemde verhalen de ronde deden. Joan zag Mikes gezicht betrekken en ze stelde hem gerust.

Natuurlijk geloofde zij die verhalen niet. Mike zou de geheime liefde zijn van Parrot? Kom nou! De avondjes stappen met mooie jonge vrouwen zouden een dekmantel zijn? Belachelijk! Het idee alleen al.

Ze sloeg haar armen om Mike heen. ‘You are his assistant,’ zei ze. ‘Period! And you like me, right?’

Zijn lippen op haar mond waren bevestiging genoeg. Joan liet het tijdschrift los en beantwoordde zijn kus. Ze voelde haar benen slap worden en haar hoofd suizen.

Mmm, wat kon die Mike lekker zoenen. Zacht bewoog hij zijn lippen over die van haar. Joan kon niets anders doen dan meegaan met zijn bewegingen en sloot haar ogen. De wereld om haar heen leek te vervagen. Dit moment moest eeuwig duren. Zijn lippen op haar mond, zijn armen om haar heen. Journalisten waren leugenaars! Allemaal! Vanaf nu zou ze geen woord meer geloven van wat er werd geschreven in kranten en tijdschriften.

Haar mobiel ging af en de betovering werd verbroken. Mike liet haar los en knikte dat ze haar telefoon moest opnemen. Wat teleurgesteld haalde Joan haar mobiel uit haar tas. ‘Met Joan.’

Haar gezicht betrok. ‘Hoi, pap!’ De zware stem aan de andere kant van de lijn was duidelijk te horen in de hotelkamer. Mike raapte het tijdschrift op en legde het terug op de bank. Joan werd witter en witter.

‘Ja, maar pap...’

Ze kwam er niet tussen. Haar vader ratelde verder. Heel even

overwoog Joan om op te hangen, maar dat zou de zaak er alleen maar erger op maken. Ze liet haar vader uitrazen en nam toen heel gedecideerd het woord. Ze mocht zich nu niet in een hoek laten duwen. Ze was oud en wijs genoeg om zelf haar beslissingen te nemen.

‘Luister, pap, ik heb dat artikel ook net gelezen en er is niets van waar... Natuurlijk is het niet leuk voor jou... Ja, desastreus... Ik begrijp het... Je zakenrelaties... Winstverlies...’ Joans stem werd grimmiger. ‘Ik vind het heel naar voor je, pap, maar misschien kun je je voorstellen dat het voor mij ook niet leuk is? Ik snap niet waarom Tessa aan de deur is geweest om jullie dat tijdschrift te laten zien. Waar bemoeit ze zich mee?’

Joan knikte. ‘Zal ik doen! Tot later.’

Ze hing op. Wat wilde Tessa bereiken met haar actie?

Volgens haar vader was ze aan de deur geweest en had ze het tijdschrift meegenomen om het te laten zien. Haar ouders waren laaiend natuurlijk. Het artikel ging indirect over haar vader en zijn bedrijf. Logisch dat hij kwaad was. Joan balde haar vuisten. Ze kon die journalisten wel wurgen!

Mike sloeg zijn armen om haar heen. ‘Trouble?’

Ze knikte. ‘My father... He read that article. My best friend gave it to him.’

Mike schudde zijn hoofd. ‘Forget it. Let’s go.’

Hij trok Joan mee naar de deur. ‘I’ve arranged a boat trip.’

Wat verbaasd liep Joan achter Mike aan, de Royal Suite uit, de trap af en de tearoom door.

‘Where are we going?’ vroeg ze. Ze kon zich niet voorstellen dat Mike samen met allemaal toeristen in een rondvaartboot wilde zitten met haar. Ze moest er niet aan denken!

Ze liepen het terras op aan de Amstelzijde. Een kleine houten kajuitboot dobberde bij de steiger. De boot zelf was wit geschilderd, de kajuit was van donkerkleurig hout gemaakt. *prix d’eau* stond er op de voorkant in sierlijke letters geschreven. Een man in een donkerblauw kostuum stond binnen in de kajuit bij het stuurwiel.

Mike zette een voet op de rand van de boot en gebaarde dat ze in mocht stappen. Behendig sprong Joan van de steiger op het achterdek van de boot. Mike kwam bij haar staan en omarmde haar.

‘This, my love, is our domain for the next two hours.’ Joan bukte en liep het overdekte gedeelte van de boot in. Ze knikte naar de schipper en keek vol verbazing naar de gedekte tafel met daarop een koeler met een fles wijn erin, een fruitschaal met allerlei soorten vruchten, een schaal met cakejes en een prachtige bos rode rozen in een zilveren vaas. Droomde ze dit, of was het echt? Had Mike dit allemaal voor haar geregeld?

‘It’s lovely,’ stamelde ze en ze pikte een aardbei van de schaal en klemde die tussen haar tanden. Mike, die achter haar stond, draaide haar naar zich toe en boog zich voorover. ‘I like strawberries,’ zei hij zacht. Zijn mond kwam dichtbij en opende zich.

Joan voelde zijn lippen tegen die van haar en beet de aardbei

doormidden. De ene helft rolde over haar tong, de andere helft verdween in Mikes mond. Hun ogen lieten elkaar niet los en samen genoten ze van de zoete vrucht.

‘Nog eentje?’ vroeg Joan.

‘Nok aintche?’ herhaalde Mike.

Joan lachte. ‘Ik moet jou nodig wat Nederlands leren, lekker ding!’

‘Lekkur dieng,’ lachte Mike en hij gebaarde naar de schipper dat ze konden vertrekken. ‘No paparazzi... Just us!’

Joans mobiel rinkelde en terwijl zij opnam, liep Mike naar de schipper toe.

‘Met Joan.’

‘Hoi, met Tanja.’

‘Hé, hoe is-ie daar in Londen?’ Joan luisterde naar het enthousiaste gebabbel van haar zus. ‘Is het een mooi huis?’ Weer luisterde ze. ‘Ben je helemaal alleen?’

‘Ja. Hoe is het daar?’

Joan liet haar stem zakken. ‘Mike is geweldig. We zitten op een soort rondvaartboot, helemaal alleen... Nou ja, er is wel een kapitein of hoe je dat moet noemen. Mike is superromantisch, weet je. Hij...’

‘Weet jij hoe oud Mike is?’ viel Tanja haar in de rede.

‘Eh... ja,’ zei Joan, iets van haar stuk gebracht. ‘Iets in de twintig... Weet ik veel! Oké, hij is wat ouder dan ik, maar dat maakt mij niet uit, hoor!’

‘Hoe heet hij van zijn achternaam?’

‘Zeg, waar bemoei jij je mee?’ Joan werd boos. ‘Ik weet heus

wel wat ik doe, hoor!’

‘Daar gaat het niet om,’ ging Tanja verder. ‘Ik moet wat gegevens hebben voor papieren die hier liggen. Parrot is er niet en ik dacht: kom, ik help hem even. Ik hoef alleen maar Mikes geboortedatum te hebben en zijn achternaam.’

‘O... nou... ogenblikje.’

Joan liep naar Mike toe en vroeg zijn geboortedatum en achternaam.

‘Hé, Tan?’

‘Ja?’

‘Hij is geboren op 28 december 1982 in Londen en hij heet Mike Herbin.’

‘Hoe?’

Joan spelde de achternaam van Mike. ‘Ik moet nu ophangen,’ riep ze. ‘Veel plezier, doe de groetjes aan daddy. Doe!’

‘Maar...’

Joan drukte haar mobiel uit, stopte hem terug in haar tas en sloeg haar armen om Mike heen. Nu kon niemand hen meer storen.

De tijd vloog om. Joan genoot van alle aandacht die ze van Mike kreeg. Ze praatten honderduit, over hun wensen, verlangens, over hun leven... Joan voelde zich steeds prettiger bij hem. Veilig zelfs, alsof ze hem al jaren kende.

Mike stond op het achterdek. Zo te zien had hij iemand aan de lijn. Joan keek naar de contouren van zijn lichaam. Mike was werkelijk een hunk eerste klas. Dat kontje, die schouders... Ze zwaaide naar hem en ze zag dat hij zijn

mobiel in zijn zak stopte. Als assistent van een groot artiest had hij het behoorlijk druk, maar gelukkig gaf hij haar genoeg aandacht.

Mike kwam naast haar zitten en Joan leunde met haar hoofd op zijn schouder. Wat kon het leven toch perfect zijn. Er viel niets meer te vertellen, alles was gezegd. Er was nu alleen een gevoel.

Ze voeren door de Keizersgracht en waren vlak bij de Amstel. Een oude vrouw op een bankje zwaaide naar hen. Joan zwaaide terug.

‘I don’t want to go back,’ zei ze zacht en ze duwde haar hoofd steviger tegen Mikes schouder.

Mike streelde haar wang. ‘Joan...’ Haar naam klonk vragend. Joan hief haar hoofd en keek Mike aan. Zijn gezicht was spierwit. ‘Yes?’

‘I like you... very much.’

‘I know,’ bevestigde Joan, maar ze voelde dat er meer was.

Mike gleed met zijn wijsvinger over haar neus, van boven naar beneden, en belandde op haar lippen. ‘Promise you won’t be angry with me!’

Joan ging rechtop zitten en keek hem vragend aan. Wat bedoelde Mike nou? Hoe kon ze nou ooit boos zijn op hem? Een angstig voorgevoel be kroop haar. ‘What do you mean?’

Mike ging staan. Hij ijsbeerde enige tijd over het achterdek en bleef toen staan. ‘I...’ Hij liep naar Joan toe en zijn ogen keken haar indringend aan. ‘This can’t last,’ zei hij toen. ‘I

have to let you go.'

Joan knipperde met haar ogen. Wat bazelde hij nou?

Waarom kon dit niets worden? Wilde hij haar dumpen?

Maar dat ging zomaar niet! Tegelijkertijd bedacht ze zich dat hij haar misschien wilde beschermen. Die artikelen, het artiestenleven... Natuurlijk! Dat was het. Hij vond haar nog te jong en wilde haar niet in de problemen brengen. Maar daar was ze altijd nog zelf bij. Haar ogen lichtten op.

'No, Mike! You don't have to protect me. I make my own decisions.' Ze wilde zijn hand pakken, maar hij liep weg.

'You are...' zei Mike en hij zweeg. 'The more I see you, the more I realize that you can never be my girlfriend.'

Joan schudde haar hoofd. 'No, Mike...'

Maar Mike snoerde haar de mond. 'It's not possible. Believe me.'

'Why?' Joan snikte. Wat was dit nu voor flauwekul? Waarom wilde Mike niet verder met haar? 'Is it Parrot?' vroeg ze angstig.

Mike knikte en Joan balde haar vuisten. Dus dat was de reden. Hij wilde zijn baas niet voor de voeten lopen. Even wist ze niet wat ze moest zeggen. Ze kon niets zeggen. Ze kon Mike niet vertellen dat zij de dochter van Parrot was en dat het haar niets uitmaakte dat hij voor Parrot werkte. Nog niet! Ze legde haar beide handen op zijn wangen en trok zijn gezicht naar zich toe. Met alle tederheid die ze in zich had, kustte ze hem. Alles wat ze voelde, alles wat ze dacht, zond ze mee in deze kus. Dit was haar enige overtuiging. Woorden

waren ontoereikend...

Maar Mike leek haar kus niet te beantwoorden. Hij duwde haar van zich af en legde haar hoofd tegen zijn schouder. Minutenlang hield hij haar zo vast. Geen van beiden durfde iets te zeggen. Het zou de spanning verbreken. Joan voelde angst en blijdschap tegelijk. Angst om hem te verliezen. Blijdschap dat ze hem had gevonden. Welk gevoel zou overwinnen? Kon ze hem overtuigen?

Hanna

Hanna trok de kraag van haar jack omhoog. Haar rugzak duwde ze hoger op haar rechterschouder. Ze had er weer veel te veel in gepropt vanochtend, bedacht ze. Een hemdje voor als het warm werd, een kleine paraplu voor als het ging regenen, een fles water, een paar boterhammen, een boek voor in de trein...

Het tochtte in het stationsgebouw in Den Haag. Waar bleef Jasper nou? Ze hadden toch duidelijk afgesproken dat ze rond één uur op het perron zou staan?

Hanna liep heen en weer voor een kiosk en keek op haar horloge. Kwart over één. Zou er iets gebeurd zijn? Ach, onzin, bedacht ze zich direct. Waarom was ze ook zo stipt? Wat was nu een kwartiertje? Shanon, haar beste vriendin, had haar ook vaak ingewreven dat ze niet zo'n Pietje Precies moest zijn met alles.

Hanna was nog nooit ergens te laat gekomen; ze was eerder overal te vroeg.

Hanna's blik gleed over de tijdschriften die ruim uitgestald stonden op het perron. Plotseling stakte haar adem. Ze staarde naar de voorpagina van een van de tijdschriften. Nieuwsgierig haalde ze het tijdschrift uit het rek en zette haar rugtas tussen haar benen op de grond. Ze bekeek de foto van dichtbij.

Nu stonden ze ook al in de roddelbladen. Het gezicht van Parrot was duidelijk te zien. Op de achtergrond zag ze Joan, Tanja en zichzelf!

Met kloppend hard sloeg ze het tijdschrift open en zocht het bijbehorende artikel op. Haar ogen raasden over de twee pagina's. Shit! Joan werd uitgebreid door de stront gehaald! Zelfs haar vader werd erin betrokken. Wat gemeen!

Over Tanja stond geschreven dat ze in een weeshuis woonde en dat ze zich als arm, zielig weesmeisje zonder ouders vastklampte aan een vaderfiguur als Parrot. Volgens het blad maakte hij misbruik van haar situatie. Schandalig!

Hanna voelde haar hoofd bonken van kwaadheid. Waar haalden ze het gore lef vandaan om zulke dingen te verzinnen? De foto van Tanja die Parrot omhelsde op het terras van het Leidseplein was wazig, maar je kon duidelijk zien dat ze hem zoende. Zo werden die foto's dus verkregen: een terrasbezoeker had de foto gemaakt met zijn mobiel en doorverkocht aan het roddelblad. Zelfs voor gewone mensen was je niet veilig! Wat onbeschoft.

Ze las verder en vond ook nog een kleine passage over zichzelf. Niets schokkends, en haar familie kwam gelukkig niet ter sprake. In dit artikel kwam zij er nog het beste vanaf.

Wat zullen Joan en Tanja kwaad zijn, bedacht ze.

‘Hé dame, kopen of terugleggen!’ De eigenaar van de kiosk kwam naar haar toe gelopen.

‘O, sorry,’ stamelde Hanna. ‘Ik leg hem terug, goed?’

Ze duwde het tijdschrift terug in het rek en pakte haar rugtas op. De man keek chagrijnig.

‘Als iedereen mijn bladen gaat staan lezen op het perron en ze daarna teruglegt, kan ik mijn zaak wel opdoeken, dame!’

‘Het spijt me, meneer.’

Hanna wilde weglopen, maar werd bij haar arm gegrepen.

‘Hé, ben jij dat?’ De man wees naar de voorkant van het tijdschrift. ‘Da’s geinig! Jij bent een van die drie liefjes van die ouwe rocker, toch? Gisteren stond er ook al iets in de krant.’

Hanna schudde zich los.

De man kneep zijn ogen samen. ‘Gaan jullie met zijn drieën tegelijk met die vent de kist in? Vertel eens eerlijk... Hoe zoent dat met zo’n ouwe viezerik?’

Hanna ging bijna over haar nek van de man. ‘Je bent zelf een ouwe viezerik,’ riep ze en ze haastte zich verder de hal in.

Zelfs zonder Parrot was ze niet veilig voor opdringerige mensen.

Hijgend bleef ze staan. Ze dacht aan Jasper. Hij was nu echt te laat! Ze moest toegeven dat de kioskman haar humeur niet echt had opgekrikt, maar dit accepteerde ze niet. Ze had

Jasper ingeschat als een serieuze jongen, geen laatkomer. Weer be kroop haar het gevoel dat er iets gebeurd moest zijn. ‘Tien voor halftwee,’ bromde ze en ze zag het signaalbord veranderen. amsterdam centraal. In de verte kwam de sneltrein aangereden. Ze kon natuurlijk gewoon de trein terug nemen. Misschien...

‘Hanna!’

De stem van Jasper schalde over het perron. Hanna draaide zich om en zag twee lange armen boven de mensenmassa heen en weer zwaaien. In een flits zag ze Jaspers gezicht. Ze stak haar hand op en liep in zijn richting. Met een vloeiende beweging wurmde ze haar linkerarm in het hengsel van haar rugzak, zodat de tas op haar rug hing en ze haar beide armen vrij had.

Een gezette meneer met een grote aktetas belemmerde haar de doorgang. Hanna ging naar links, de man ook. Hanna ging naar rechts, de man ook.

‘Hanna!’

Jasper, die Hanna wilde begroeten, botste tegen de man aan. ‘Oeps, sorry, meneer!’

Hanna was stil blijven staan en kon een glimlach niet onderdrukken. Jasper zag er verwaaid uit. Zijn haren stonden alle kanten op, zijn voorhoofd was bezweet en zijn jack hing afgezakt over zijn rechterschouder.

De trein kwam met sissende geluiden tot stilstand en de deuren klapten open. De man keek geïrriteerd achterom naar Jasper. ‘Excuseer,’ bromde hij, ‘dat ik jullie begroeting

belemmer, maar ik zou het bijzonder op prijs stellen als ik mijn trein zou kunnen binnengaan zonder blauwe plekken op te lopen door twee onbezonnen jonge mensen.'

Hij deed een stap opzij en liep met stevige passen naar de openstaande treindeur. Wat ongeloofig staarden Jasper en Hanna elkaar aan.

'Wat een bal, zeg!' zei Hanna om de spanning te doorbreken. Jasper leek uit zijn bevroren toestand te ontwaken en sloeg zijn armen om Hanna heen. 'Sorry, dat ik wat later ben. De minister was op de afdeling en...'

Hanna haalde haar schouders op en probeerde rustig adem te halen. Ze mocht Jasper niet opzadelen met haar rothumeur.

'Geeft niet,' mompelde ze. 'Je bent er nu toch?' Ze forceerde een glimlach en trok zijn jack recht. Heel even leek Jasper van zijn stuk gebracht. Hij bewoog zijn schouders en woelde met zijn handen door zijn haren. 'Zie ik er erg verwaaid uit?'

Hanna's ogen schitterden. 'Een beetje.' Ze slikte. Het liefst had ze gezegd dat ze blij was om hem te zien... dat hij er heerlijk uitzag... om op te vreten... maar zoiets deed je niet, vond ze.

'Jij ziet er prachtig uit,' stamelde Jasper, die zijn voorhoofd met de mouw van zijn jack afveegde. 'Pff, wat is het warm, vind je niet?'

Hanna zei niets. Wat besluiteloos bleef Jasper haar aankijken. 'Eh... Blijven we hier op het perron staan vandaag?' vroeg Hanna met een grijns.

‘O, nee... Natuurlijk niet,’ hakkelde Jasper. ‘Stom! Ik...’ Hij wees naar de trap. ‘We gaan die trap af.’

Hanna liep achter Jasper aan de trap af en verbaasde zich over zijn stuntelige gedrag. Tijdens zijn voorlichtingsles op school een paar weken geleden was hij heel zeker van zichzelf geweest. Ze had tegen hem opgekeken en zijn grappige manier van spreken en vrolijke bewegingen bewonderd. Zijn kennis, manier van presenteren en zijn uiterlijk hadden haar interesse gewekt. En ook tijdens hun ontmoeting afgelopen zondagavond in Amsterdam was Jasper zelfverzekerd, grappig, doortastend en ongelooflijk intrigerend geweest.

En nu... leek er een totaal andere Jasper naast haar te lopen. Hij was te laat, hakkelde met spreken, bewoog zich stuntelig en zag eruit alsof hij net uit een windtunnel was gekropen. Hanna wist niet zo goed wat ze hiervan moest denken, en vooral... voelen.

Na hun ontmoeting zondagavond was ze smoor- en smoorverliefd geworden. Wat was Jasper Damstra een schatje, de perfecte man... een echte gentleman. Hanna had nooit gedacht dat ze nog eens zo hoteldebotel kon worden van een man.

‘Goede reis gehad?’

De stem van Jasper liet Hanna opschrikken uit haar gedachten.

‘Eh... ja... Ging wel. Wel druk.’

‘Tegenwoordig is het zelfs overdag druk op de weg,’ ging

Jasper verder.

Hanna wist niet zo goed wat ze nu moest zeggen. Was die opmerking bedoeld als vraag? Of als gespreksopening? Zwijgend liepen ze het stationsgebouw uit. Hanna voelde zich steeds onzekerder worden. Ze had zich zo verheugd op deze dag. Jasper die haar had uitgenodigd, Jasper die interesse had getoond in haar... een zestienjarige puber zoals hij ze dagelijks les gaf... Het leek te mooi om waar te zijn. Hanna beseftte dat ze zich misschien vergist had. Was Jasper wel verliefd op haar? Of was hij gewoon beleefd?

Een verschrikkelijke gedachte kwam bij haar op. Was Jasper zondagavond bij hen komen zitten uit interesse voor haar? Of gebruikte hij haar als smoes om bij Parrot in de buurt te komen?

Het zweet liep over haar rug. Dit kon niet waar zijn! Maar stel dat het wel waar was? Waarom had hij haar dan uitgenodigd om naar Den Haag te komen? Hanna probeerde zich te herinneren hoe hij haar had uitgenodigd. Wat had hij precies gezegd? Hij had haar gebeld en gevraagd of...

Haar adem stakte toen ze zich de precieze woorden weer herinnerde.

‘Heb je zin om morgen naar Den Haag te komen? Laat ik je mijn werkplek zien op het ministerie.’

Ze had hem enthousiast bedankt voor het aanbod en gezegd dat ze dat heel leuk zou vinden, maar dat ze dat eerst even moest overleggen met de anderen.

‘Prima,’ had Jasper gezegd. ‘Als ze ook mee willen komen,

mag dat, hoor!’

Hanna voelde een rilling over haar rug lopen. Wat had hij daarmee bedoeld? Had hij gehoopt dat Parrot vandaag mee zou komen? Jasper was fan van The Jeans, dat had hij zelf gezegd die avond. En het contact met Parrot was inderdaad goed geweest. Het zou toch niet...

‘Je hebt het koud,’ zei Jasper, die haar zag huiveren.

‘Mijn auto staat hier om de hoek in de parkeergarage. Ik pak mijn jas wel even.’

Hanna keek achterom. De reling van de stationstrap schitterde in het zonlicht. Ze kon nu nog terug.

‘Na u,’ zei Jasper en hij hield de deur van de garagelift voor haar open. Hanna stapte de lift in en Jasper volgde haar.

Nadat de deuren van de lift waren gesloten, drukte Jasper op de knop waar de vijf op stond.

‘Helemaal bovenin,’ legde hij uit. Zijn ogen gingen onrustig heen en weer.

‘Jasper?’ Hanna’s stem sloeg over.

Jasper keek haar verwachtingsvol aan. ‘Ja?’

‘Vind je het jammer dat ik alleen ben gekomen?’

Jasper leek even van zijn stuk te zijn gebracht. Hanna zag dat hij zenuwachtig met zijn vingers aan zijn broekzak pulkte.

‘Nee... Natuurlijk niet... Leuk juist! Ik bedoel... Het was ook leuk geweest als de rest... Nou ja, je snapt me toch wel?’

Hanna schudde haar hoofd. ‘Nee, ik snap het niet! Vind je het nou wel of niet leuk dat ik er ben... in mijn eentje?’

Op het voorhoofd van Jasper stonden zweetdruppels. De lift

schokte. Hanna keek naar het rode cijfer boven de deur. Ze waren nu op de tweede verdieping. Wat ging die lift langzaam! Jasper boog zich voorover en strekte zijn armen. Beide handen zette hij tegen de liftwand waartegen Hanna leunde. Hanna spande haar spieren. De rugzak die ze nog steeds droeg duwde in haar rug. Ze kon de contouren van haar boek voelen. Ze zat gevangen tussen Jaspers armen. Zijn gezicht was nu vlak bij haar. Ze voelde zijn warme adem langs haar wangen stromen.

‘Hanna... ik...’

Heel even raakte Hanna in paniek. Wat deed Jasper nou? De kleine liftruimte beangstigde haar toch al. En nu, met zijn armen langs haar gezicht... Ze kon geen kant op. Wat wist ze eigenlijk van Jasper? Was hij wel te vertrouwen?

Hanna balde haar vuisten. Stoppen, Hanna! dacht ze. Geen paniek. Niet iedereen maakt misbruik van situaties. Dat er nu toevallig de laatste tijd mensen waren geweest die dat wel hadden gedaan, hoefde nog niet te betekenen dat Jasper ook handelde uit eigenbelang.

De lift schokte weer en Hanna sloot haar ogen. Ze voelde haar maag draaien.

‘Ik hoop dat je het niet erg vindt...’

Jaspers stem klonk fluisterend. Hanna wilde haar mond openen om wat te zeggen, maar ze kwam niet verder dan een zacht gekreun. Jaspers lippen raakten haar mond en ze voelde haar benen slap worden. Zonder nog iets zinnigs te kunnen denken, beantwoordde ze zijn kus. Langzaam bewogen hun

lippen heen en weer. Hanna spreidde haar handen en duwde ze tegen de liftwand. Ze voelde haar voeten bijna wegglijden op de gladde vloer.

In een stevige greep pakte Jasper haar middel vast en trok haar tegen zich aan. Hanna voelde haar hoofd suizen, haar handen trillen en haar buik tintelen.

Even plotseling als zijn lippen haar hadden gevonden, liet hij haar weer los. Verdwaasd keek Hanna hem aan. Haar ogen probeerden duizend dingen tegelijk te zeggen, maar ze raakte verward in haar eigen gevoelens.

Hij had haar gekust! Jasper had haar gekust... hier... in de lift! En ze had hem teruggekust. Wat een ongelooflijk lekker gevoel was dat geweest. Hanna legde haar arm om Jaspers schouder en trok hem naar zich toe. ‘Nog een keer,’ fluisterde ze.

De lift kwam tot stilstand en de deuren schoven open. Twee bejaarde dames, beladen met boodschappentassen, glimlachten.

‘Ahum...’ kuchte een van de dames. ‘U bent er.’ Hanna en Jasper lieten elkaar los en keken de dames wat afwezig aan.

‘U bent er,’ herhaalde de dame haar zin.

Jasper draaide zich om en trok Hanna de lift uit. ‘Helemaal niet,’ riep hij. ‘We beginnen net!’

Lachend renden ze langs de rij geparkeerde auto’s, de twee dames verbouwereerd achterlatend.

‘Dit is mijn auto,’ zei Jasper en hij duwde Hanna met haar rug

tegen de blauwe sportwagen aan. Zijn armen kringelden om haar taille en hij tilde haar op. Zacht landde ze op de motorkap van de wagen. Zijn hand streelde haar wang.

‘Vanaf het eerste moment dat ik je zag,’ zei Jasper zacht. ‘was er iets. Weet je... Je had iets... iets bijzonders. Tussen al die pubermeisjes die ik dagelijks zag, viel je meteen op. Je stem, je ogen... en je felle blik tijdens de discussies. Ik heb die dagen daarna nog regelmatig aan je gedacht.’

Hanna glimlachte. ‘Daar weet ik niks van,’ zei ze uitdagend en ze klemde haar benen om zijn kuit.

Jasper schudde zijn hoofd. ‘En dat is maar goed ook. Ik schaamde me kapot. Ik was de leraar en jij... jij was mijn leerling. Zoiets kan helemaal niet.’

‘Je was geen leraar,’ verdedigde Hanna hem. ‘Je gaf voorlichting op school.’

‘Dat is precies hetzelfde. Ik deed mijn werk! Daar mag je geen misbruik van maken. Dat kan me mijn baan kosten.’

‘Mmm, volgens mij heb je net ook misbruik gemaakt van je positie,’ zei Hanna. ‘Ik, een jong en onwetend meisje uit Amsterdam, helemaal alleen op het station van Den Haag, meegenomen in de lift...’

Ze kuste hem. ‘Ik had je heus niet verraden, hoor!’

Jasper knikte. ‘Dat weet ik nu ook wel... Weet je, toen ik je zondagavond weer ontmoette, had ik het gevoel dat het zo moest zijn. Ik heb echt geprobeerd om afstand te houden...’

‘Ja, dat heb ik gemerkt,’ lachte Hanna. ‘Je hebt mij niet één keer aangeraakt, laat staan gezoend. Ik dacht echt even dat je

niet voor mij, maar voor Parrot bleef.'

De verlegen glimlach van Jasper was aandoenlijk.

Hanna sprong van de motorkap. 'Was je zenuwachtig... daarnet?'

'Mijn god, Hanna,' stamelde Jasper. 'Ik was even helemaal de weg kwijt toen ik je op het perron zag staan. Het zweet stond op mijn voorhoofd, mijn hersenen weigerden dienst en...'

Hanna legde haar wijsvinger op zijn mond. 'Ssst...'

Haar lippen verdrongen de vinger en ze kustte hem.

Het kantoor van Jasper was gelegen op de vierde verdieping van het ministerie. Met een speciaal pasje mocht Hanna mee naar binnen. Geïnteresseerd luisterde ze naar de uitleg van Jasper bij het passeren van de verschillende kantoren en ruimtes. De speciale tentoonstelling over de Waddenzee die Jasper samen met een paar collega's had opgezet, was heel bijzonder. Hanna bekeek de vele afbeeldingen, teksten en opdrachten. Op verzoek van Jasper kon ze hier en daar zelfs nog wat advies geven over de werkbaarheid van de tentoonstelling. Sommige opdrachten waren duidelijk te kinderachtig voor leerlingen uit het voortgezet onderwijs, en hier en daar ontbraken wat vragen.

Hanna genoot van het bezoek. Ze bewonderde Jasper om zijn kennis en genoot van zijn uitgebreide uitleg over de Waddenzee. Ruim twee uur waren Jasper en Hanna in het ministeriegebouw aanwezig.

Tegen vieren belandden ze op een gezellig terras in het centrum, vlak bij het parlamentsgebouw.

De ober zette twee glazen bier op het tafeltje. ‘Graag meteen afrekenen,’ zei hij.

Jasper betaalde, terwijl Hanna om zich heen keek. Den Haag was een gezellige stad. Gek dat ze hier eigenlijk nog nooit was geweest.

‘Woon je in het centrum?’ vroeg ze toen Jasper zijn portemonnee weer opborg.

‘Ja, hier vlakbij.’

‘Mag ik het zien?’

Jasper aarzelde net te lang om het niet te merken. Hanna fronste haar wenkbrauwen. ‘Als je liever niet wilt dat ik...’

‘Nee, dat is het niet,’ reageerde Jasper. ‘Maar... ik woon samen en...’

Hanna verschoot van kleur. Had ze dat goed verstaan?

Woonde Jasper met iemand samen?

‘Met wie? Een meisje?’

‘Ja, met Manon.’

Nu voelde Hanna de grond onder haar stoel verdwijnen.

Jasper woonde samen met ene Manon. Ze knipperde met haar ogen. Dit kon niet waar zijn.

‘Wie is Manon?’ vroeg ze en ze probeerde zo luchtig mogelijk te klinken.

Jasper dacht na. Zijn voorhoofd kreeg denkrimpels.

Hanna zette zich schrap voor het ergste. ‘Nou?’

‘Manon is mijn vriendin, maar...’

Verder kwam hij niet.

‘Wat?’ schreeuwde Hanna en ze maaide met haar armen om

haar woorden kracht bij te zetten. ‘Je hebt een vriendin? En je woont met haar samen? Ben je helemaal gek geworden? Wat doe je hier dan met mij?’

Hanna voelde de tranen in haar ogen springen. Ze pakte haar rugzak en ging staan.

‘Wat ben ik dan? Een van je vele tussendoortjes? Een domme puber van zestien die er met open ogen in tuint!’

Jasper keek beschaamd om zich heen bij het geschreeuw van Hanna.

‘Doe even rustig,’ siste hij en hij greep haar arm en probeerde haar weer op haar stoel te duwen.

‘Blijf van me af, raak me niet aan!’

Hanna hijgde. Even wist ze niet wat ze moest doen. De mensen op het terras keken haar belangstellend, maar vooral nieuwsgierig aan.

‘Zit niet zo naar me te staren!’ brulde ze. Door haar hoofd flitsten beelden van fotografen, journalisten, flitsende mobieltjes... Alle frustraties van de afgelopen dagen kwamen naar boven.

‘Stelletje aasgieren! Alsof er bij jullie nooit iets gebeurt!’

‘En nu is het uit!’ De luide stem van Jasper en zijn klemmende greep om haar arm deden Hanna zwijgen.

Hijgend plofte ze in haar stoel. De rugzak tuimelde op de grond.

‘Ben je helemaal gek geworden?’ siste Jasper. Zijn gezicht was spierwit en zijn ogen straalden verwarring uit. ‘Wat is er met je aan de hand?’

Hanna zat te trillen. Ze kon haar tranen niet meer tegenhouden. Beschaamd en boos tegelijk verborg ze haar gezicht in haar handen en ze boog haar hoofd naar haar knieën. Haar schouders schokten en ze voelde haar handen langzaam nat worden.

Jasper wreef met zijn hand over haar rug. ‘Sorry,’ zei hij. ‘Ik had niet zo moeten schreeuwen.’

‘Ga weg,’ snikte Hanna.

‘Nee.’

Hanna hief haar hoofd. ‘Wat moet je met mij? Ga naar dat liefje van je!’

Jasper glimlachte. ‘Hoefst niet. Daar zit ik al naast.’

Hanna keek hem niet-begrijpend aan. ‘Hoe bedoel je?’

‘Manon en ik zijn vrienden, niets meer en niets minder. Ik ben niet verliefd op haar! Ze is gewoon een goede vriendin.’

‘Maar jullie wonen samen in één huis?’

‘Ja, maar dat is alles. We slapen ieder in ons eigen bedje, hoor!’

Hanna keek op. ‘En is zij ook niet verliefd op jou?’

Jasper lachte. ‘Pff, nee. Ze geeft de voorkeur aan... Nou ja, laat ik het zo zeggen: ze zal eerder verliefd worden op jou dan op mij.’

‘O...’

Hanna wist even niet wat ze moest zeggen.

‘Ik ben gek op jou, Hanna,’ fluisterde Jasper. ‘Maar dan moet je je wel een beetje gedragen.’ Hij gaf haar een kus op haar voorhoofd. ‘Beloofd?’

‘Ik zal het proberen,’ verzuchtte Hanna. ‘Maar ik blijf een meid van zestien, hoor!’

Ze drukte haar lippen op zijn mond en alle onrust verdween uit haar lijf. Vanaf het terras klonk applaus, maar Hanna en Jasper merkten er niets van.

Het appartement waar Jasper woonde lag in een smalle straat, vlak achter het stadhuis. Het bevond zich op de derde verdieping en bestond uit twee aparte gedeeltes die ieder een eigen woon- en slaapkamer bevatten. De gezamenlijke keuken en badkamer lagen in het midden van het appartement. Jasper had het gedeelte aan de straatkant, Manon woonde aan de achterkant.

Jasper gaf Hanna een kleine rondleiding door het huis en stelde haar meteen voor aan Manon, die hard aan het studeren was.

‘Dus jij bent Hanna,’ zei het blonde meisje en ze gaf Jasper een knipoog.

Hanna keek wat verlegen. Wat zou Jasper Manon verteld hebben over haar? Ze bekeek de huisgenote aandachtig. Ze was niet uitzonderlijk knap, maar had wel iets bijzonders. Haar hoekige lichaam straalde kracht uit. Ze voelde de onderzoekende blik van Manon en hun ogen kruisten elkaar. Ietwat verlegen sloeg Hanna haar ogen neer. De woorden van Jasper klonken door in haar hoofd: ‘Ze zal eerder verliefd worden op jou dan op mij.’

Hanna voelde zich wat ongemakkelijk. Er hadden wel vaker meisjes naar haar gekeken, maar nooit had ze zich

gerealiseerd dat die dan verliefd op haar konden worden. 'Ja, hoi!' antwoordde ze zacht. 'En jij bent Manon?' Ze schudde de uitgestoken hand van Manon en voelde haar stevige handdruk. Heel even gleed de duim van Manon over de rug van haar hand heen en weer, maar toen liet ze los. 'Goede keuze,' glimlachte Manon naar Jasper. Ze pakte haar boek weer op en begon te lezen ten teken dat ze was uitgepraat.

Jasper trok Hanna mee naar zijn eigen woongedeelte en schoof de tussendeur dicht. Door het glas-in-loodraam konden ze Manon zien zitten lezen.

Jasper schonk een glas fris in.

'Kan ze ons horen?' vroeg Hanna, terwijl ze naar Manon keek.

'Als we zachtjes doen niet,' fluisterde Jasper. 'Hoe vind je het hier?' vroeg hij, terwijl hij de glazen in de brede vensterbank zette en op het kussen ging zitten dat daar lag. Hij gebaarde naar Hanna dat ze op het andere kussen, naast hem, mocht gaan zitten.

'Het mooiste plekje in dit huis,' legde hij uit. 'Je kunt hiervandaan de winkelstraat zien.'

Hanna ging zitten en keek naar de krioelende mensenmassa in de straat beneden hen. 'Mooi huis,' zei ze. 'Alleen wat... weinig kleur.'

'Zwart en wit zijn ook kleuren,' verdedigde Jasper zich. 'En trouwens... jij bent nu de kleur hier in huis.'

Hij trok haar achterover en liet haar met haar rug tegen zijn

borstkas leunen. Minutenlang keken ze zwijgend naar buiten. Jasper was de eerste die de stilte verbrak. ‘Vertel eens wat over jezelf. Heb je broertjes, zusjes...’ Hanna hoorde aan zijn stem dat hij gewoon nieuwsgierig was. Geen bijbedoelingen, gewoon interesse in haar leven. Logisch, ze hadden het de hele middag over hem gehad. Nu was zij aan de beurt. ‘O, niets bijzonders. Ik heb twee broers en een zus...’ Ze stakte. Wist Jasper eigenlijk al dat Tanja en Joan ook zussen van haar waren? En had ze hem al verteld dat ze geadopteerd was? Ze hadden die zondagavond eigenlijk alleen maar over zijn werk gepraat.

Hanna zette haar glas neer bij het raam en besloot hem de situatie uit te leggen. Ze kon het toch niet eeuwig verzwijgen. Ze vertelde over haar leven bij de familie Verduin en haar ontmoeting met Tanja en Joan bij de notaris, en ze liet het medaillon zien dat om haar nek hing, waarin de foto van haar biologische moeder zat.

‘En die gouden papegaai aan je ketting?’ vroeg Jasper en hij streelde haar haren. ‘Is dat je lievelingsdier?’

‘Nee, niet van mij. Ik heb die hanger gekregen van mijn moeder op mijn zestiende verjaardag via die notaris.’

‘Waarom een papegaai?’

Hanna dacht na. Ze had plechtig beloofd om niets te zeggen over het feit dat Parrot haar vader was.

‘Dat was het lievelingsdier van mijn vader, tenminste... dat had mijn moeder geschreven in haar testament.’

‘Weet je hoe je vader heette, wie hij was?’

‘In het testament stonden alleen zijn initialen. Mijn moeder wilde zijn echte naam niet vertellen.’

Hanna bedacht zich dat ze tot nu toe nog niet gelogen had. Alles wat ze verteld had aan Jasper was waar. Ze hoopte dat hij nu niet verder zou vragen.

‘En Parrot kende jouw moeder?’

Nu was Hanna op haar hoede. ‘Eh... hoezo?’

‘Nou, dat vertelde hij toch zondagavond? Dat hij je moeder had gekend en dat hij daarom nog contact had met jullie? Ik begreep dat hij dat liever niet bekend wilde maken. Die journalist die mij ’s avonds laat overviel met vragen, vroeg er ook al naar. Ik heb niets gezegd, maar ik vermoed dat er meer achter zit, toch?’

Hanna knikte wat afwezig.

‘Weet je wat zo grappig is,’ ging Jasper verder. ‘Parrot betekent papegaai in het Engels.’

‘O, ja?’ Hanna probeerde haar schrikreactie niet te laten merken en probeerde de aandacht af te leiden. ‘Heb je nog wat drinken? Ik heb dorst.’

Jasper duwde haar iets naar voren en ging staan. ‘Probeer jij van onderwerp te veranderen?’

‘Nee hoor. Ik heb gewoon dorst.’

Jasper liep naar de koelkast, schonk nog een glas fris in en gaf dat aan Hanna.

‘Aardige kerel, die Parrot. Weet jij of dat zijn echte naam is?’

Hanna schudde haar hoofd. ‘Parrot? Nee, niet dat ik weet.

Lijkt me niet. Wie noemt zijn kind nou papegaai?’

Ze voelde haar hart in haar keel kloppen en nam kleine slokjes van haar drinken. Ze durfde Jasper nu niet aan te kijken. Nog een klein zetje en hij zou het hele verhaal van haar horen. Ze wilde ook wel alles vertellen. Eindelijk... Ze kon het wel van de daken schreeuwen: Parrot was haar vader. Waarom moest dat eigenlijk geheim blijven? Tuurlijk, de journalisten hoefden niets te weten. Die aasgieren waren alleen maar uit op sensatie.

Maar Jasper was geen journalist. Hem kon ze het toch wel toevertrouwen? Hij zou het nooit verder vertellen... toch? Hij had die journalist toch ook niets verteld?

Hanna staarde naar buiten. Ze kon hem beter voor zijn. Het stond wel erg wantrouwend als hij erachter kwam zonder haar hulp.

‘Parrot is mijn vader,’ zei ze en het voelde als een bevrijding. Jasper draaide zich om. ‘Wat?’

‘Hij is de man die ons verwekt heeft, vroeger...’

Jasper kwam bij Hanna zitten en keek haar vragend aan.

Hanna vertelde hem alles, op fluisterton. De woorden stroomden uit haar mond. De ontdekking dat John T. stond voor John Tana en dat dat de echte naam was van Parrot, de leadzanger van The Jeans. De ontmoeting in de Arena. Hun eerste ontmoeting in het Amstelhotel.

‘Dus...’ stamelde Jasper. ‘Jullie kenden hem zondagavond ook pas een dag?’

Hanna lachte. ‘Ja, zo zou je het kunnen stellen.’

‘Ongelooflijk, wat een verhaal!’

‘Je begrijpt dat niemand dit mag weten. We zijn de afgelopen dagen constant belaagd door journalisten, we staan in de krant, in roddelbladen, er is een oproep geweest op de radio, onze eigen vriendinnen verraden ons...’

Hanna keek Jasper smekend aan. ‘Je mag dit nooit, maar dan ook nooit, aan iemand vertellen. Beloof je dat?’

Jasper knikte. ‘Tuurlijk! Op het ministerie moet ik ook geheimen bewaren. Daar ben ik heel goed in.’

Hij gaf haar een kus op haar neus. ‘Beloofd! Al martelen ze mij met duizend spijkers... van mij horen ze niets!’

Hanna lachte opgelucht. Ze voelde dat ze Jasper kon vertrouwen.

‘Jasp...’ Het blonde hoofd van Manon stak uit de keuken. ‘Ik ga even naar de super. Eet Hanna vanavond een hapje mee?’ Een onrustig gevoel be kroop Hanna. Had Manon al die tijd in de keuken gestaan? Had ze hen horen praten? Wat had ze gehoord? Was ze te vertrouwen?

Ze zag aan Jasper dat hij hetzelfde dacht.

‘Stond je daar allang?’ Jasper probeerde zo luchtig mogelijk te klinken.

‘Nee, hoezo?’ Manon keek hem onschuldig aan.

‘Niks, zomaar. Hanna en ik bespraken privé-dingen. En we zouden het fijn vinden als dat alles ook privé blijft.’

‘Prima, blijft ze eten?’

De houding van Manon was alles behalve vertrouwelijk.

Hanna kon zich wel voor haar kop slaan dat ze Jasper hier had ingelicht.

‘Nee,’ antwoordde Jasper. ‘Wij gaan samen een hapje eten in de stad.’

‘Ook goed, doe!’

De buitendeur viel met een klap dicht.

Tanja

Tanja was die ochtend met een onbehaaglijk gevoel op Schiphol in het vliegtuig gestapt. Ze had nog nooit gevlogen en zag erg op tegen de reis. Haar spijkertas had ze gevuld met de noodzakelijkste dingen. Wat neem je mee als je drie dagen naar Londen gaat? Tanja was niet verder gekomen dan een tandenborstel, drie slipjes, twee shirts en een borstel.

‘Geen make-up?’ had Joan verbaasd geroepen toen Tanja haar tas dichtdeed. ‘Geen topjes, extra broek, schoenen, sieraden?’

Tanja had haar verbaasd aangekeken. Dat nam je toch niet allemaal mee voor een paar dagen? Trouwens, ze had maar één paar schoenen die lekker zaten.

De vlucht was voorspoedig verlopen. Parrot bleef dicht bij haar in de buurt en ook de andere bandleden stelden haar tijdens de vlucht op haar gemak. Nadat het vliegtuig

opgestegen was en de eerste minuten in de lucht voorbij waren, was Tanja tot rust gekomen. Ze had uiteindelijk ook nog kunnen genieten van alle eerste klas service.

De platenmaatschappij had de bandleden van het vliegveld Heathrow op laten halen met een limousine. Tanja voelde zich net een prinses tussen prinses toen ze richting Londen reden. Door de donkergetinte glazen konden andere automobilisten niet naar binnen kijken. Tanja daarentegen kon heel duidelijk de geïmponeerde gezichten zien van de bestuurders die hen passeerden. Er werd gewezen en gelachen.

De rit naar het hartje van Londen was maar van korte duur geweest. Tanja had haar ogen uit gekeken. Het rechts passerende verkeer was haar blijven verbazen. Ze had zich nooit gerealiseerd dat links rijden zoveel consequenties met zich meebracht. Ze passeerden het langzame verkeer aan de rechterkant en fietsers vlogen aan de linkerkant voorbij. Overstekende voetgangers draaiden hun hoofden naar rechts om te kijken of er verkeer aankwam.

De limousine had de bandleden afgezet bij het kantoor van de platenmaatschappij. Parrot had de chauffeur opgedragen om hem en Tanja naar zijn appartement te rijden, dat twee straten verderop lag.

Nadat hij de tas en de koffer in de gang had gezet, had hij Tanja de woning laten zien. Met een dikke afscheidskus had hij haar alleen gelaten met de belofte dat hij binnen twee uur terug zou zijn. Ze moest hier op hem wachten.

Tanja lag op haar rug op de bank en keek naar het plafond. Ze voelde zich moe, maar tegelijkertijd vol energie. Allerlei gedachten gingen door haar hoofd. Dit was het huis van haar vader. Ze was in Londen! Wie had dat een paar weken geleden ooit kunnen denken?

Ze was een van de drie dochters van een wereldberoemde popartiest! Ze kende hem pas een paar dagen, maar voelde zich compleet op haar gemak bij hem. Alsof die paar dagen al jaren waren. Gek eigenlijk, want ze had zich nooit zo verbonden gevoeld met 'vreemden'. Zelfs Anneke, de verzorgster in het weeshuis die haar toch al die jaren had opgevoed, had nog nooit dit gevoel bij haar losgemaakt. En nu was ze zomaar naar Londen gevlogen, samen met haar vader en de andere bandleden, en ze was geen minuut wantrouwend geweest.

Tanja ging staan en liep naar het smalle, hoge raam dat uitkeek op een stille straat. Ze leunde tegen het kozijn en keek naar buiten. De huizen in de straat waren allemaal poepie-chic. De meeste hadden een trap die naar de voordeur leidde. Er stonden een paar auto's geparkeerd in de straat. Tanja zuchtte. 'Wat een saaie bedoening hier!' Ze liep naar de houten kast waar ze een stereo-installatie zag staan. Uit het cd-rek dat aan de wand hing, haalde ze de laatste cd van The Jeans en stopte die in de cd-speler. De stem van haar vader vulde de ruimte. Tanja draaide aan de volumeknop en genoot van de harde klanken die de vloer deden trillen. Nieuwsgierig bekeek ze de zitkamer waarin ze zich bevond.

Haar vader had nou niet bepaald een moderne smaak. De houten meubels, de roodpluchen bank en het glazen tafeltje leken linea recta van de rommelmarkt te komen.

Op het dressoir stonden wat foto's. Tanja bekeek ze stuk voor stuk. Er was een foto van twee oudere mensen en ze realiseerde zich dat dat misschien wel haar opa en oma waren! Op een kleine foto herkende ze haar eigen moeder. Ze glimlachte. Parrot had dus nog steeds een foto van haar op zijn kast staan.

Er waren drie foto's waarop Parrot zelf stond en er was een foto waar een jong meisje op stond. Tanja kende haar niet. 'Misschien zijn zus?' mompelde ze. Ze bedacht zich dat ze eigenlijk niets wist van haar vaders familie. Leefden zijn ouders nog? Had hij misschien ook nog broers of zussen? Misschien had hij nóg een dochter... ergens... Dan had ze nog een zusje... een halfzusje.

Ze besloot het hem straks te vragen. Tenslotte was het ook haar familie. Tanja voelde haar mondhoeken krullen. Stel je voor... Ze had misschien wel een heel leuke, lieve, grote familie.

Tanja tilde de foto van het meisje op.

'Ben jij mijn tante?' fluisterde ze nieuwsgierig. Ze draaide het fotolijstje om en zag dat er een papiertje in de rand was gestoken. Nieuwsgierig trok ze het eruit en vouwde het open. 'Ach, wat schattig!'

Ze keek naar het getekende hartje met de pijl erdoor. Bij de pijlpunt stond een vraagteken en aan de andere kant stonden

de letters: dherbin.

Tanja vouwde het papier weer op en stopte het terug in de rand van het fotolijstje. Aan het eind van de huiskamer was de deur naar de gang. Tanja liep de gang in en opende de deur van haar vaders slaapkamer. Daar trof ze een houten tweepersoonsbed aan en een schuifwandkast in dezelfde oubollige uitvoering.

‘Daddy, daddy... Ik had toch wat meer stijl van je verwacht,’ mompelde ze en ze trok de deur weer dicht.

De logeerkamer waar ze zojuist haar tas had neergesmeten lag pal naast haar vaders slaapkamer. Het was een kleine kamer met een eenpersoonsbed erin. Ook hier was de inrichting een allegaartje. Tanja schudde haar hoofd en haalde een stuk kauwgom uit haar tas.

De badkamer was, in tegenstelling tot de rest van het huis, wel modern ingericht. De witte tegels, de aluminium douchewand waarin een enorme spiegel was verwerkt, het bubbelbad en het strakke badmeubel verrasten Tanja.

‘Zo! Da’s cool!’

Tanja keek op haar horloge en bedacht dat ze zich nog ruim anderhalf uur moest zien te vermaken in dit appartement. Met een grote glimlach draaide ze de kraan van het bad open. Een krachtige, warme waterstraal spetterde in het bad. Fluitend schopte ze haar schoenen uit en bekeek zichzelf in de spiegelwand.

‘Ladies and gentlemen,’ riep ze, boven het muziekgeluid uit dat ook in de badkamer luid en duidelijk te horen was.

‘This... is... Tanja!’

Ze kondigde zichzelf aan alsof ze de koningin zelf was en maakte een diepe buiging. In haar gedachten hoorde ze het publiek juichen.

Luid meezingend met de muziek van The Jeans kleepte Tanja zich uit. Het bad liep langzaam vol. Poedelnaakt liep ze naar de kleine keuken en trok de koelkast open.

‘Hmm, bier, bier, en bier...’

Ze haalde haar schouders op en pakte een blikje bier. ‘Lekker gezonde inhoud, paps!’

Ze trok het blikje open en nam een slok ijskoud bier. Zonder erbij na te denken, liep ze naar het raam en hief haar arm.

‘Proost, Londen!’

Vanachter een geparkeerde auto kwam een snelle lichtflits.

Tanja kneep haar ogen samen. ‘Shit!’

Ze bukte zich en bleef ineengedoken onder het raamkozijn zitten. Was dat nou een cameraflits? Nee... Dat verbeelde ze zich maar.

Tegelijkertijd realiseerde ze zich dat ze dat licht uit duizenden zou herkennen. De afgelopen dagen was er meerdere malen naar haar geflitst, en dit was onmiskenbaar een flits van een camera geweest. Wat moest ze nu doen?

Voorzichtig gluurde ze over de vensterbank. Ze mocht geen enkel risico nemen. Stel je voor dat er straks een foto van haar verscheen in een of ander roddelblad, poedelnaakt! Ze kon de koppen al voor zich zien: hollands meisje trekt in bij parrot! parrot met poedelnaakte puber betrap!

orgie in parrots appartement?

Tanja kroop op handen en voeten terug naar de badkamer, sloot de deur achter zich en liet zich in het warme water glijden. Voorlopig kon ze niets anders doen dan wachten. Als het echt een fotograaf geweest was... Ze wilde er niet aan denken. Nu niet!

Het warme water deed haar huid tintelen. Tanja draaide de kraan dicht en sloot haar ogen. Eerst even ontspannen...

Tanja schrok op en hoorde het gerinkel van haar mobiel. Ze had een paar seconden nodig om zich te oriënteren, maar toen beseftte ze waar ze was en ze schoot uit bad.

Kleddernat rende ze over het dikke wollen tapijt naar de logeerkamer, waar haar tas lag. Haar mobiel rinkelde nog steeds.

‘Ja, ja... Ik kom al!’

Ze ritste het voorvak van haar tas open en pakte haar mobiel. ‘Met mij,’ riep ze hijgend. Ze voelde de druppels langs haar lichaam naar beneden lopen. Een donkere plek bij haar voeten deed haar beseffen dat ze er wel een grote kledderboel van maakte.

‘Hoi, Tan... Met mij!’

Tanja herkende de stem van haar vriendin Maura direct.

Ze zei niets.

‘Hallo? Tanja? Ben je daar?’

‘Ja.’

Er viel een stilte.

‘Waar ben jij?’

‘Hier!’

‘Waar is hier?’

‘Gewoon, thuis.’

Tanja vond niet dat ze loog. Dit was het huis van haar vader, dus was het ook haar thuis.

‘Maar ik was net in het tehuis, in je kamer, en je was er niet. Anneke zei dat je nog bij je zus logeerde.’ ‘Ja.’

Tanja kon horen dat Maura er niets van snapte. Ze besloot zelf de vragen te stellen om verdere nieuwsgierigheid te voorkomen.

‘Heb jij de radio gebeld?’

‘Eh... Je bedoelt gisterochtend?’

‘Ja, volgens die diskjockey had jij hem mijn telefoonnummer gegeven.’

‘Vond je het erg?’

‘Wat denk je?’

‘Ja, dus.’

‘Ik vind het een klerestreek, Mau,’ riep Tanja en ze voelde de frustratie weer naar boven komen. ‘Zoiets doe je toch niet? Je had het mij eerst moeten vragen.’

‘Ja, zeg! Jij vertelt mij ook nooit meer wat. Sinds je met die zussen van je omgaat, hoor of zie ik niets meer van je.’

Dus zo'n lekkere vriendin ben je nu ook weer niet.' Tanja wist dat Maura gelijk had. Ze had haar vriendin inderdaad al tijden gemeden. Maar dat was niet omdat ze geen vriendin meer wilde zijn... Nee, ze wilde voorkomen dat ze haar geheim zou verraden.

'Je hebt gelijk,' antwoordde Tanja en ze hoorde Maura aan de andere kant naar adem happen, 'maar daar heb ik een goede reden voor. Echt, Mau... Je moet me vertrouwen.'

'Heeft het te maken met die Parrot?'

Nu was het Tanja's beurt om haar adem in te houden.

'Hoezo?'

'Nou, je doet zo geheimzinnig, je stond in de krant met hem en nu weer dat artikel in zo'n roddelblad.'

'Wat?' Tanja voelde haar maag draaien. 'Wat staat er? Staan er foto's bij? Wat zeggen ze?'

'Ho, ho, rustig... ik zal het voorlezen.'

Tanja luisterde naar Maura, die het artikel in het roddelblad voorlas. Bij ieder woord dat ze uitsprak voelde Tanja zich misselijker worden. Wat een stelletje leugenaars! Hoe konden ze zo gemeen zijn?

Maura las de laatste zin voor en vertelde wat er op de begeleidende foto's te zien was. 'Die vader van Joan van den Meulendijck moet steenrijk zijn,' zei ze. 'Er staat hier een foto van hem, samen met Joan. En op de voorpagina van het blad staat Parrot met jullie ernaast.'

Tanja kromp ineem en ze dacht meteen aan Joan. Haar ouders kwamen vandaag terug van vakantie. Zouden ze het

artikel gezien hebben? Joan stond op de voorpagina! Op Schiphol lagen alle roddelbladen breed uitgestald. Ze hadden het vast gezien. Joans vader moest woedend zijn!

‘Tan...?’

‘Ja?’

‘Wat is er aan de hand?’

Heel even overwoog Tanja om haar vriendin in te lichten, maar haar belofte aan haar vader om niemand te vertellen dat ze zijn dochter was, weerhield haar daarvan.

‘Niets... Echt... Geloof me! Het zijn allemaal leugens.’

‘Maar je gaat wel met die kerel op stap.’

‘Die kerel is toevallig...’ Tanja beet op haar lip. Nu had ze het bijna verraden. Shit, wat was dit moeilijk. ‘Vertrouw me, Maura,’ zei ze zacht. ‘Help me door niets meer te zeggen tegen reporters of journalisten, please?’

Het bleef stil aan de andere kant van de lijn.

‘Maura?’

‘Oké, ik vertrouw je... Maar niet eeuwig. Ik verwacht binnenkort wel een verklaring.’

‘Doe ik... Echt... Zodra het kan ben jij de eerste die ik bel! Maar nu hang ik op, want ik betaal de kosten vanaf de grens.’

‘De grens? Zit je in het buitenland?’

Tanja verschoot van kleur. ‘Ja, in Londen.’

‘In Londen?’

‘Ja, blijf je mij herhalen?’

Maura schoot in de lach. ‘Mens, je bent knettergek! Je gaat mij toch niet vertellen dat je die Jeans achterna bent

gereisd naar Londen? Er stond vanochtend een stukje in de krant over hun vertrek vanaf Schiphol. Er stonden honderden fans in de vertrekhal. Was jij...'

Het zwijgen van Tanja werd direct opgevat als een bevestiging. 'Oké, oké, ik houd mijn mond. Schiet mij maar lek,' besloot Maura het gesprek. 'Doe voorzichtig.'

'Doe ik... Dag!'

Tanja drukte de verbinding weg en liet zich op haar bed zakken. Haar lichaam was in de tussentijd opgedroogd. Het tapijt in de logeerkamer vertoonde echter grote natte plekken. Tanja ging op zoek naar een handdoek. Ze trok de ladekast open, maar die was leeg. Ook in de badkamer waren geen handdoeken te vinden. Er moesten toch wel ergens handdoeken zijn? Hoe droogde Parrot zich af?

'Logisch nadenken, Tan,' mompelde ze. De kast in de slaapkamer!

Tanja liep naar haar vaders slaapkamer en schoof een van de schuifwanden opzij. Stapels broeken, truien en shirts lagen opgestapeld op de planken, maar geen handdoeken.

Tanja trok alle laden open en duwde de stapels kleren opzij. Ze werd ongeduldig. Haar lichaam koelde af en ze voelde een lichte rilling.

Boos ging ze op haar knieën zitten en ze bekeek de onderste ruimtes in de kast. Niets! Alleen een paar schoenendozen. Tanja duwde een voor een de deksels van de dozen, maar had geen hoop meer dat er handdoeken te voorschijn zouden komen. De meeste dozen bevatten kleine

kledingaccessoires, riemen, sjaals...

De deksel van de laatste doos schoof opzij en Tanja zag papieren. Teleurgesteld dat ze geen handdoek had kunnen vinden, wilde ze de deksel terugleggen, maar haar oog viel op een foto die half uit de doos omhoogstak.

Tanja herkende de vrouw op de foto direct: het was haar moeder. Christa Couperus. De zwarte haren, het bleke gezicht... Net als op de foto in haar medaillon.

Tanja ging voor de kast op de grond zitten en trok de doos naar zich toe. Vluchtig bekeek ze de inhoud. Er zaten meer foto's in de doos, en brieven.

Heel even twijfelde ze. Dit waren haar vaders privé-spullen. Mocht ze daar zomaar in snuffelen? Ze keek op haar horloge. Nog ruim een uur.

Tanja stond op, rende naar de badkamer en liet het bad leeglopen. Daarna trok ze haar kleren over haar nog klamme lijf aan en liep terug naar haar vaders slaapkamer.

De doos lonkte.

Voorzichtig pakte ze de doos op. Ze liep ermee naar de woonkamer. Nog steeds twijfelde ze of ze dit wel mocht doen, maar haar nieuwsgierigheid won het van haar geweten.

Tanja haalde alles uit de doos en legde het op de tafel neer. Beheerst sorteerde ze de foto's en de brieven. Ze begon met de stapel foto's.

Een voor een bekeek ze de foto's. Sommige waren in zwart-wit, andere in kleur. Tanja herkende op veel foto's haar moeder. De locaties waren verschillend, maar haar moeder

herkende ze uit duizenden. Stil en aandachtig bekeek ze de foto's en legde ze op een aparte stapel.

De andere foto's legde ze aan de kant. Ze herkende geen van de personen die daarop stonden. Ja, een paar keer zag ze Parrot. Er was zelfs een foto bij van Parrot als jong broekie op het strand. Hij was hooguit zestien op die foto. Naast hem stond een meisje van dezelfde leeftijd. Zo te zien waren ze een stelletje.

Tanja lachte. Haar vader had dus meerdere vriendinnen gehad. Logisch! Dit meisje was vast zijn vriendinnetje geweest voordat hij haar moeder had leren kennen. Tanja bekeek de andere foto's en realiseerde zich dat het meisje op veel foto's voorkwam.

Nieuwsgierig legde ze alle foto's op een rij. Op de meeste stond het meisje alleen en op sommige stond ook Parrot erbij. Tanja kon zien dat ze verliefd waren.

'Ouwe snoeperd,' mompelde Tanja. Ze was opgelucht dat ze geen foto's van na haar moeders tijd vond. Op de een of andere manier zou ze dat niet leuk hebben gevonden. Zou Parrot ooit nog eens een vriendin hebben gehad, na haar moeder? In de bladen had ze er nooit iets over gelezen, maar dat zei natuurlijk niets.

Tanja glimlachte. Ze kon zich Parrot ook niet voorstellen als een zestien jaar lang treurende man die niets meer van vrouwen wilde weten. Nee... Hij had vast hier en daar wat vriendinnetjes gehad.

Tanja legde de foto's op een stapel. Haar oog viel op een foto

die tussen zachtroze briefpapier gevouwen zat. Ze kon nog net een zandkasteel en twee kleine babyvoetjes ontwaren. Tanja trok de foto onder het briefpapier vandaan en bekeek hem aandachtig.

Ze zag een baby van nog geen jaar in het zand spelen. Het zandkasteel bij zijn voetjes stak centimeters boven het kind uit. Zo te zien was het een jongetje. Was het Parrot? Tanja bracht de foto dicht bij haar gezicht en probeerde zijn gelaatstreken te herkennen. Ze kon niet precies zeggen wat ze herkende, maar ergens kwam het kind haar inderdaad bekend voor.

Tanja draaide de foto om en keek naar de nummers die vaag nog te lezen waren. Plotseling herkende ze in de nummers een datum.

10 06 83

‘10 juni 1983,’ las ze hardop. Dit kon dus onmogelijk Parrot zelf zijn. Tanja haalde haar schouders op. Misschien een neefje, of het kind van een kennis?

Ze legde de foto terug en rommelde nog wat in de doos. Vluchtig bekeek ze de brieven. Ze waren in het Engels geschreven. Ze had geen tijd om ze te lezen.

Tanja legde alle spullen weer terug in de doos en pakte de deksel die naast haar lag. Haar oog viel op de binnenkant van de deksel. Er stonden wat cijfers en vier letters. Ze sprak de cijfers hardop uit. ‘Twee, acht, één, twee, acht, twee.’

Zo te zien vormden die cijfers weer een datum, bedacht ze. ‘Achtentwintig twaalf negentientweeëntachtig,’ fluisterde ze. ‘December...’ Ze dacht na. ‘Tweeëntwintig jaar geleden.’ Onbewust gleden haar ogen naar de vier letters en als vanzelf las ze de naam die er stond. Tanja voelde het bloed uit haar hoofd wegstromen. Haar handen begonnen te trillen. ‘Mike...’

In gedachten zag ze een jongen van rond de twintig jaar in de Royal Suite bij het raamkozijn staan. Zijn donkere haren, zijn gezicht, zijn ogen... In een flits schoof het gezicht van Parrot eroverheen en de twee gezichten vervaagden tot één beeld. Dezelfde ogen...

Ontzet pakte Tanja de doos op en begon verwoed naar de foto te zoeken die ze net in haar handen had gehad.

Dit kon niet waar zijn! Wat haalde ze zich allemaal in haar hoofd? Ze gooide brieven en foto’s op tafel.

‘Waar is die foto?’ Haar stem klonk gejaagd.

Plotseling herkende ze de babybeentjes in het zand en ze trok de foto uit de doos. Voor de tweede keer bekeek ze de baby, en weer werd ze getroffen door iets herkenbaars in zijn gezicht. Wat herkende ze in dat kind? Kon het waar zijn?

Haar vermoeden werd bevestigd toen ze naar de ogen van de baby keek. Ze straalden. Tanja herkende de blik wel degelijk. Die ogen had ze al eerder gezien. Ze had gelijk...

Tanja staarde naar de foto. Ze moest dit uitzoeken. Stel je voor...

Haar gedachten dwaalden af naar Joan, die op dit moment

met Mike op stap was. Wat deden ze? Waar waren ze? Tanja voelde zich onrustig. Als ze nu eens gelijk had? Joan was gek op Mike, en als Tanja Joan mocht geloven, vond Mike haar ook leuk. Ze moest ze waarschuwen! Met de foto in haar hand liep ze naar het raamkozijn en pakte haar mobiel. Eerst bewijzen hebben, bedacht ze. Paniek zaaien was misschien helemaal niet nodig.

Joans mobiel ging over.

‘Met Joan.’

‘Hoi, met Tanja.’

‘Hé, hoe is-ie daar in Londen?’

Tanja vertelde hoe haar reis was verlopen, hoe ze met de limousine naar het huis van Parrot was gebracht en dat ze net in bad was geweest.

‘Is het een mooi huis?’

Zo goed als ze kon, beschreef Tanja het appartement van Parrot. ‘Hij komt straks,’ zei ze.

‘Ben je helemaal alleen?’

‘Ja. Hoe is het daar?’

De stem van Joan ging over in gefluister. ‘Mike is geweldig. We zitten op een soort rondvaartboot, helemaal alleen... Nou ja, er is wel een kapitein of hoe je dat moet noemen. Mike is superromantisch, weet je. Hij...’

‘Weet jij hoe oud Mike is?’ viel Tanja haar in de rede. Ze had helemaal geen behoefte aan gedetailleerde beschrijvingen van Mikes romantiek.

‘Eh... ja... iets in de twintig... Weet ik veel! Oké, hij is wat

ouder dan ik, maar dat maakt mij niet uit, hoor!’

‘Hoe heet hij van zijn achternaam?’

‘Zeg, waar bemoei jij je mee?’ De stem van Joan klonk niet meer zo vrolijk. ‘Ik weet heus wel wat ik doe, hoor!’

‘Daar gaat het niet om.’ Tanja aarzelde. Moest ze Joan lastigvallen met haar ontdekking?

Ze besloot een smoes te verzinnen. ‘Ik moet wat gegevens hebben...’ Haar gedachten gingen razendsnel. ‘... voor papieren die hier liggen. Parrot is er niet en ik dacht, kom, ik help hem even. Ik hoef alleen maar Mikes geboortedatum te hebben en zijn achternaam.’

‘O... nou... ogenblikje.’

Tanja hoorde Joan met haar mobiel lopen. Op de achtergrond klonken stemmen.

‘Hé, Tan?’

‘Ja?’

‘Hij is geboren op 28 december 1982 in Londen en hij heet Mike Herbin.’

‘Hoe?’

Joan spelde de achternaam van Mike.

‘Ik moet nu ophangen,’ riep Joan. ‘Veel plezier, doe de groetjes aan daddy. Doe!’

‘Maar...’

De klik in haar mobiel deed Tanja zwijgen. ‘Shit,’ mompelde ze.

Met opgetrokken knieën zat Tanja op de bank; ze staarde voor zich uit. De doos met brieven en foto’s stond weer in de

kast, maar het beeld van de babyfoto bleef op haar netvlies gebrand.

Minutenlang zat Tanja onbeweeglijk en hoorde ze alleen haar eigen ademhaling. Het onrustige gevoel in haar lichaam was niet verdwenen na het gesprek met Joan, integendeel, het was juist versterkt.

Tanja overdacht alles keer op keer en telkens kwam ze tot dezelfde conclusie: Mike was de zoon van Parrot! Het kon niet anders.

Eigenlijk had ze al die tijd al geweten dat Mike het evenbeeld was van Parrot. Onbewust misschien, maar toch. Ze hadden dezelfde gelaatstrekken, hetzelfde figuur, dezelfde maniertjes. Waarom was er geen belletje gaan rinkelen?

De foto van baby Mike op het strand was genomen in de zomer van 1983. Het klopte allemaal.

Alleen zijn achternaam verschilde van die van Parrot. De naam Herbin leek er niet op. Toch wist Tanja dat dat geen reden was om van haar vermoeden af te stappen: zij had toch ook de naam van haar moeder?

Plotseling realiseerde Tanja zich dat ze de naam Herbin ergens had gezien. Op een van de brieven die ze vluchtig had bekeken misschien? Ze liep naar de kast en haalde de stapel brieven eruit.

Stuk voor stuk bekeek ze de ondertekening van de brieven. Telkens stond er dezelfde naam: dana. Geen achternaam! En de enveloppen waren er niet bij.

Tanja legde de laatste brief terug in de doos. Waar had ze de

naam Herbin dan gezien? Ze staarde een tijdje naar de doos en toen wist ze het! Het fotolijstje! Het papiertje dat achter in het lijstje zat.

Binnen enkele seconden stond ze bij het dressoir en haalde het papiertje uit het bewuste fotolijstje.

‘Zie je wel,’ stamelde ze, terwijl ze naar de letters staarde. dherbin... ‘Dana Herbin.’

Op dat moment hoorde ze de buitendeur opengaan.

Zo goed en kwaad als het ging, propde ze het papiertje terug in de fotolijst en stoomde naar de bank. Net op tijd.

‘Hi, daar ben ik.’

Parrot gooide zijn jack over een stoelleuning en liep naar de koelkast. ‘Heb je je een beetje vermaakt?’

Tanja knikte. Haar adem stakte in haar keel en haar lichaam leek bevroren. Terwijl Parrot een biertje voor zichzelf inschonk, dacht Tanja na. Wat moest ze doen? Steeds weer zag ze de gezichten van Joan en Mike voor zich. Joan had gezegd dat ze op een rondvaartboot zaten. Ze had Mike ‘superromantisch’ genoemd. Ze hadden gezoend...

Een glimlach verscheen om Tanja’s mond. Ze kon er niets aan doen. Het was ook zo’n idiote situatie. Joan zoende met haar broer! Ongelooflijk maar waar.

‘Wat zie je wit.’

De stem van Parrot deed haar opschrikken uit haar gedachten.

‘Eh? Ja... Ikke...’ Ze keek haar vader aan. Ze moest het hem vragen. Geen geheimen meer, dat had hij zelf gezegd.

‘John...’

Haar vader keek op, en Tanja realiseerde zich dat ze hem nog nooit bij zijn voornaam had genoemd. Eigenlijk had ze hem nog nooit direct aangesproken. Ja, ze had hem wel plagerig ‘daddy’ genoemd als ze het over hem had, maar dat was meer omdat ze zich geen houding wist te geven. Het woord ‘papa’ had ze tot nu toe vermeden.

Parrot keek haar vragend aan. ‘Er is iets,’ zei hij toen. ‘Heb ik gelijk?’

Tanja knikte en ze besloot er niet langer omheen te draaien. Als het waar was, dan moest ze Joan en Mike zo snel mogelijk waarschuwen, voordat...

‘Is Mike jouw zoon?’

Heel even dacht Tanja dat haar vader kwaad zou worden, maar de felle bik in zijn ogen verdween vrijwel meteen. ‘Ja, inderdaad.’

Het directe antwoord verraste Tanja en ze wist even niet wat ze moest zeggen. Ze had alles verwacht – ontkenning, verbazing, leugens – maar dit niet.

‘O...’

Heel even was het stil in de kamer. Parrot stond op en liep naar het dressoir. Hij pakte de foto van het jonge meisje op en kwam terug.

‘Mike is de zoon van Dana en mij,’ sprak hij zacht. ‘Dana was zeventien, ik was achttien... Veel te jong, natuurlijk.’

Hij gaf de foto aan Tanja.

‘Ik heb het jullie nog niet verteld,’ ging hij verder. ‘Ik weet ook

niet waarom. Het had niets te maken met verbergen of ontkennen...’

Tanja zag dat hij de juiste woorden probeerde te vinden en zweeg.

‘Het was meer een soort bescherming,’ vervolgde Parrot. ‘Opeens drie dochters erbij... Ik kon het gewoon niet over mijn lippen krijgen. Ook Mike weet nog van niks. Hij heeft ineens drie zussen... Daar kon ik hem toch niet zomaar mee overvallen? Ik wilde dat jullie elkaar eerst beter leerden kennen. Misschien had ik dit niet moeten stilhouden, maar...’ Hij keek Tanja wat hulpeloos aan. ‘Begrijp je dat?’

Tanja knikte. Ze begreep best dat hij hun niet direct alle familiegeheimen had verteld. Ze kenden elkaar net een paar dagen. Maar hij had Joan en Mike door zijn zwijgen in een lastige situatie gebracht.

‘Ik...’ begon Tanja, maar Parrot liet haar niet uitspreken. ‘Laat me het uitleggen.’ Hij zette de foto op de kleine salontafel en ging naast Tanja zitten. ‘Dana en ik groeiden op in dezelfde wijk, hier in Londen. We zaten bij elkaar op dezelfde school en speelden samen. Ook op de middelbare school bleven we elkaar zien en we werden verliefd. Puberliefde, noem ik het nu, maar toen leek het veel meer dan dat. We waren onafscheidelijk en... nou ja... van het een kwam het ander. Dana werd zwanger. Grote paniek natuurlijk in de families. Dana was zeventien en zat nog op school. We besloten te trouwen, maar onze ouders weigerden toestemming te geven. Ze vonden dat we zo’n belangrijke

keuze nog niet konden maken. Dana werd naar familie op het platteland gestuurd en ik hoorde niets meer van haar.

Woedend was ik. Niemand wilde mij zeggen waar ze was. Ik dacht dat ik gek werd.'

Tanja zag dat haar vader zijn emoties in bedwang probeerde te houden en zweeg.

'Via haar broer ben ik uiteindelijk aan haar adres gekomen. Hij wist hoe ongelukkig ze was en kon het niet langer aanzien. Ik nam al mijn spaargeld op en ben naar haar toe gegaan. Terug naar onze families konden we niet meer, dus we besloten zelf woonruimte te zoeken. In een voorstad van Londen vonden we een kamer. Daar is Mike geboren. Ik had werk gevonden bij een sloopbedrijf en Dana zorgde thuis voor Mike. Het was niet ideaal, maar het ging.'

Parrot nam een slok van zijn bier en glimlachte.

'Mike was een geweldige baby. Gezond, makkelijk... Gelukkig maar, want we hadden ons geen doktersrekeningen kunnen veroorloven. Ik moet nog ergens een foto hebben van hem als baby. We waren op het strand en...'

'Weet ik,' stamelde Tanja, die zijn eerlijkheid niet wilde overschaduwen met geheimen. 'Ik heb de doos met foto's en brieven gevonden... onder in je kast.'

Parrot wist even niet hoe hij moest reageren, maar knikte toen. 'I see,' fluisterde hij.

'Sorry,' zei Tanja schor.

'Je hoeft geen sorry te zeggen.' Parrot sloeg zijn arm om haar heen. 'Ik ben trots op je, weet je dat?'

Tanja's keel werd dichtgesnoerd en ze schoof wat ongemakkelijk heen en weer. Dit had nog nooit iemand tegen haar gezegd. Haar hele leven had ze moeten knokken voor een klein beetje erkenning. Dat mensen haar zagen staan, was altijd voortgekomen uit stoer doen en zich groot houden. 'Waarom?' vroeg ze zacht.

Parrot woelde door haar haren. 'Je bent rechtdoorzee en gondeerlijk. Ik vind het een eer dat jij mijn dochter bent.' Nu voelde Tanja haar ogen nat worden. Nee! Ze wilde niet huilen en kneep haar ogen stevig dicht, maar de warme afdruk van haar vaders hand op haar hoofd brak haar weerstand. Warme, zoute tranen rolden over haar wangen. Met een stevige beweging duwde Parrot haar hoofd op zijn schouder en hij streelde haar wang.

'Huil maar... Dat had je al veel eerder moeten doen!' Minutenlang hilde Tanja. Haar tranen waren niet meer te stoppen. Telkens als ze dacht dat het over was, kwam er weer een stortvloed naar buiten. Het shirt van Parrot werd drijfnat, maar het leek hem niet te deren. Onbeweeglijk zaten ze daar samen.

Tanja huilend, Parrot strelend.

Tanja beseftte dat ze voor het eerst in haar leven haar tranen aan iemand liet zien. Niemand, maar dan ook niemand had haar ooit echt zien huilen. Huilen was voor watjes! De leidsters in het weeshuis hadden haar altijd gecompimenteerd om haar nuchterheid. Andere kinderen huilden soms wel een paar keer op een dag. Tanja niet! Ze

wilde niet dat iemand haar kwetsbaarheid zag.

Heel af en toe, als ze haar emoties niet langer kon bedwingen, sloot ze zich op in haar kamer en hilde in stilte. Als een gewond dier dat zich diep in het bos terugtrok om te janken. Maar dit voelde goed. Het leek wel of alle ingehouden tranen nu naar buiten wilden.

‘Sorry,’ snikte Tanja. Ze haalde haar neus op.

Parrot glimlachte en veegde haar wangen droog met de onderkant van zijn shirt. ‘Moet toch in de was,’ zei hij.

Tanja ging rechtop zitten en haalde diep adem. Haar longen voelden ruimer, alsof er meer lucht in paste. De huilbui had haar goed gedaan. Plotseling beseft ze weer wat Parrot haar verteld had. Mike was zijn zoon!

‘Hoe zit het dan met mijn moeder?’ vroeg ze, terwijl ze haar ogen droogde. ‘Je was in 1987 toch in Amsterdam... met haar? Waar waren Dana en Mike dan?’

Ze rekende snel uit dat Mike toen al vijf jaar moest zijn geweest.

‘Weg,’ antwoordde Parrot kortaf.

‘Weg?’ Tanja keek hem vragend aan.

‘Dana en ik...’ begon Parrot. ‘Het ging niet meer samen. Ons bestaan was uitzichtloos. Ik werkte van ’s morgens vroeg tot ’s avonds laat om geld te verdienen en dook iedere avond doodmoe in bed. Mijn gitaar bleef onaangeroerd in de kast staan, en dat deed pijn. Dana kon geen kant op in die kleine woning met Mike. We werden allebei steeds ongelukkiger en reageerden dat op elkaar af.

Dana besloot om met Mike terug te gaan naar haar ouders en ik vertrok met mijn gitaar naar het vasteland van Europa.'

'Heb je mijn moeder verteld over Dana en Mike?' vroeg Tanja.

'Ja. Toen het serieus werd, heb ik haar verteld dat Mike mijn zoon was en dat hij altijd een belangrijke plaats in mijn leven zou blijven innemen. Ze accepteerde dat en ze heeft Mike zelfs ontmoet toen we in Londen waren.'

'Woont die moeder van Mike nog steeds in Londen?'

'Ja, hier vlakbij. We hebben nog regelmatig contact.' Parrot glimlachte. 'Als vrienden. Mike woont sinds drie jaar bij mij, als je het tenminste wonen kunt noemen. We reizen de hele wereld af en bevinden ons meer in hotelkamers dan hier. Mike vindt het heerlijk. Hij geniet van de optredens, de fans...'

Tanja boog haar hoofd. Hoe moest ze Parrot nu zeggen dat diezelfde Mike verliefd was op Joan, zijn eigen zus?

'Ik geloof dat het niet zo'n goed idee is geweest om dit te verzwijgen,' begon ze aarzelend.

Parrot fronste zijn wenkbrauwen. 'Ik dacht dat je het niet erg vond?'

Tanja grijnsde. 'Ik niet, maar ik denk dat twee andere mensen wel heel erg zullen schrikken.'

'Hanna en Joan?' gokte Parrot.

'Nee, Joan en Mike.' En ze legde de situatie, zo goed als ze kon, uit.

Het gezicht van Parrot betrok. 'Dat meen je toch niet, hoop

ik?’

Tanja bleef hem aankijken. Haar strakke blik was voldoende bevestiging.

‘Mijn god,’ stamelde Parrot. ‘Ik heb niets gemerkt... Wat heb ik gedaan?’ Hij keek Tanja radeloos aan. ‘Zeg me wat ik moet doen.’

‘Ik denk dat je Mike moet bellen,’ zei ze. ‘Nu meteen!’

Weer samen

Tanja strekte haar benen. Het vliegtuig was zojuist geland op Schiphol en taxiede naar de passagierstunnel. Het was donderdagochtend. Ze waren weer terug in Nederland, zoals afgesproken.

De twee dagen in Londen waren geweldig geweest. Parrot had haar, tussen de besprekingen met de platenmaatschappij door, de stad laten zien. Ze hadden gewinkeld in Oxford Street, ze waren op de Tower Bridge geweest, bij de Big Ben, en ze hadden heerlijke tentjes bezocht om wat te eten en te drinken. De tijd was voorbijgevlogen en Tanja beseftte dat ze een geweldige vader had.

Ze leunde opzij en stootte hem aan. ‘Wakker worden! We zijn er.’

Parrot opende zijn ogen en keek om zich heen. ‘Eh... Nu al?’
‘Ja, als jij meteen bij vertrek uit Londen in slaap valt...’

Tanja klikte haar riem los en gaf Parrot een zoen op zijn wang. ‘Ouwe slaapkop!’

‘Hé, hé... Zo praat je niet tegen je...’

Tanja legde een vinger op zijn mond. ‘Ssst, niet zo hard!’ Met een schuin oog keek ze naar de mensen aan de overkant van het gangpad. Ze reisden dan wel eersteklas, maar ook hier waren de mensen heel nieuwsgierig. Tanja had zo langzamerhand wel geleerd dat beroemde mensen altijd de aandacht trokken. En dat kwam allemaal door die idiote journalisten. Zonder schaamte plaatsten ze artikelen vol leugens. En de foto’s die ze er dan bij zetten, leken hun verhaal ook nog te bevestigen. Hoe krom kon je denken? Gisteren nog had er in een van de tabloids van Engeland een paginagroot artikel gestaan over Parrot en ‘zijn jonge vriendin’. De foto loog er niet om. Poedelnaakt stond ze achter het raam van Parrots appartement met een biertje in haar hand. De flits was dus inderdaad van een fototoestel geweest. De creeps! Zelfs de andere bandleden waren gaan twifelen aan Parrots goede bedoelingen. Hij had ze dan wel niet verteld dat Tanja zijn dochter was, maar ze wel verzekerd dat ze absoluut zijn vriendin niet was. Hij kende haar moeder, had hij gezegd, en wilde haar gewoon Londen laten zien. Ze hadden hem wat schaapachtig aangekeken en Parrot had het daarbij gelaten.

Tanja vond het knap dat Parrot zich niet zoveel aantrok van al die roddeljournalisten, maar zij moest er duidelijk nog aan wennen. Ze hoopte maar dat die Engelse kranten hun foto’s

niet door zouden sturen naar het buitenland. Stel je voor! Achter de glazen tussenwand bij de aankomsthal zag Tanja tientallen mensen staan. Mike zou hen ophalen en naar het Amstellhotel brengen, waar de Royal Suite nog steeds voor Parrot gereserveerd was.

Tanja kneep haar ogen samen en tuurde naar de mensen achter het glas. Zouden Hanna en Joan er al zijn? Ze had hun de aankomsttijd van het vliegtuig doorgebeld en gevraagd of ze naar Schiphol wilden komen, samen met Mike.

Parrot haalde zijn koffer van de lopende band en zette hem op een kar.

‘Ready,’ zei hij en samen liepen ze door de douanedoorgang. De schuifdeuren gingen open en een oorverdovend gegil klonk in de hal. Tanja kromp ineen en greep Parrots hand vast. Wat was er aan de hand? Was er een overval?

‘Par-rot! Par-rot!’

Steeds werd de naam gescandeerd en nu begreep Tanja dat dit fans waren. Ze duwde haar lichaam nog dichter tegen dat van haar vader aan en probeerde zo gewoon mogelijk te kijken.

‘Hé, Parrot... Wat zie je in die griet? Neem mij!’

Tanja zag een lange, blonde meid van een jaar of achttien naar hen toe komen. Ze had zich losgerukt uit de massa en was over het hekje geklommen.

Met gestrekte armen rende ze naar Parrot toe en klampte zich aan hem vast. Haar ellebogen stootten tegen Tanja’s schouders. Tanja wankelde en voelde een enorme woede in

zich opkomen. Wat dacht die meid wel? Zoiets deed je toch niet? Dit was haar vader, daar moesten ze met hun poten van afblijven.

In een waas gaf ze de meid een stomp in haar zij en trok haar arm achter haar rug.

‘Au! Vuile...’

Tanja stond met gebalde vuisten naast Parrot, die het meisje rustig van zich af duwde.

‘Waag het niet om hem nog met één vinger aan te raken!’ siste Tanja.

Er flitsten camera’s, maar Tanja merkte het niet. ‘Wegwezen!’ Het meisje keek hulpeloos naar Parrot, maar die gebaarde dat ze weg moest gaan.

Twee bewakers van Schiphol trokken het meisje met zich mee. ‘Die griet is niet goed snik,’ tierde ze. ‘Wat heeft zij, dat ik niet heb?’

Haar stem vervaagde toen de bewakers haar door de mensenmassa heen sleepten en meenamen naar achteren. ‘Sorry,’ fluisterde Tanja en ze pakte Parrots hand. ‘Dit ging me iets te ver!’

Parrot zei niets en duwde de kar door het hek heen. Een aantal bewakers had een vrije doorgang gecreëerd door de mensenmassa, zodat ze ongehinderd weg konden.

‘Volgende keer toch maar weer zelf bodyguards regelen,’ zei Parrot toen ze in de grote hal aankwamen.

Onrustig keek Tanja naar al die mensen die op een afstand van een meter of twee bleven staan staren en roepen.

‘Ik vind dit niet leuk,’ zei ze en ze keek om zich heen of ze Mike al zag.

‘Wen er maar aan,’ antwoordde Parrot. Tanja zag dat zijn gezicht zorgelijk stond. Zou hij boos zijn? Was ze te ver gegaan daarnet?

Een vrouw werd door de bewakers doorgelaten en kwam op hen af.

‘Mister Parrot, I’m a reporter of the biggest newspaper in Holland.’

Ze gaf Parrot een hand en keek met een schuin oog naar Tanja. ‘Could I ask you a few questions, please? Our readers...’

‘I’ll give you a few minutes,’ viel Parrot haar in de rede. De vrouw keek opgelucht. ‘Thank you.’

Ze pakte haar memorecorder en zette die aan. ‘How do you see your chances tomorrow at the TMF Awards?’

Terwijl Parrot de vragen van de journaliste beantwoordde, keek Tanja om zich heen. De mensenmassa rondom hen beangstigde haar. Het leek wel alsof ze in een soort arena waren terechtgekomen. Bewakers hielden de mensen nog maar net in bedwang.

‘Tanja!’

Tanja draaide zich om. Daar waren Hanna en Joan. Enthousiast begon ze met haar armen te zwaaien. Ze gebaarde de bewakers dat de twee meisjes erdoor mochten. Onder een luid boe-geroep kwamen Joan en Hanna haar

begroeten. Camera's flitsten, mensen joelden.

De journaliste keek nieuwsgierig naar de drie meisjes naast Parrot. 'These girls...' begon ze, maar ze zag aan het gezicht van Parrot dat ze net even te ver was gegaan.

'That's enough,' hoorde ze hem zeggen en ze kon niets anders doen dan hem bedanken voor het korte interview.

'Can we take a picture of you?' probeerde ze nog, maar Parrot schudde zijn hoofd.

Hij draaide zich om naar Joan en Hanna en omarmde hen. De journaliste stond er wat bedremmeld bij.

'Zijn jullie Nederlands?' vroeg ze, toen ze de begroeting van de meisjes hoorde.

'Nou en of,' antwoordde Tanja. 'En jij?'

De journaliste leek van haar stuk gebracht door het directe antwoord van Tanja.

'Eh... ja, ik ook. Mag ik vragen hoe jullie heten?'

'Dat weet je allang,' zei Joan die zich het artikel in het blad over haar en haar vader herinnerde. 'Doe niet zo schijnheilig.'

Een camera flitste en Parrot draaide zich geïrriteerd om. Een man met een enorm fototoestel stond achter een van de bewakers en had zijn lens op het viertal gericht.

Parrot trok zijn dochters mee naar de uitgang van de aankomsthal.

Het publiek begon weer te joelen, meiden gilden.

'Hé... Ouwe viezerik!' schreeuwde een stem. 'Hoeveel jonge meiden heb je in je bestand?'

Parrot duwde de meiden naar buiten. Het gegil werd nog

luider.

‘Mike staat bij de auto,’ zei Joan. ‘Daar!’

Ze wees naar de uitgang, waar een limousine klaarstond.

Mike, die naar hen zwaaide, hield het portier al open. Het gegil van de fans verstomde toen de deur van de auto dichtviel.

‘Hè hè... Even rust!’ hijgde Tanja.

Ze zat tussen Parrot en Mike in op de achterste bank van de limousine. Op de bank tegenover haar zaten Joan en Hanna. Achter hen was een donker schot, dat de cabine afscheidde van het chauffeursgedeelte.

‘Kan de chauffeur ons niet zien en horen?’ vroeg ze nieuwsgierig.

‘Nee,’ zei Parrot. ‘We kunnen ongestoord praten. Hij keek met een schuin oog naar Mike, maar die zei niets.

‘Hoe was het in Londen?’ vroeg Hanna.

Tanja begon enthousiast te vertellen. Haar vrolijke stem vulde de kleine ruimte. Hanna luisterde en leefde mee. Joan niet. Ze staaarde voor zich uit en liet de woorden van Tanja langs zich heen glijden. Heel even keek ze naar Mike, maar die wendde zijn blik af. De eerste schok hadden ze verwerkt, maar het rotgevoel bleef. Steeds dacht ze terug aan het moment dat Mike haar had vastgepakt die dinsdagmiddag op de boot.

Het water klotste zacht tegen de zijkanten van de boot. Mike sloeg zijn armen om haar heen. Zijn zachte stem trilde. Hij had zijn twijfels geuit en ze had hem gekust. Ze had hem laten

weten dat ze hem niet zomaar liet gaan. Niet voor Parrot, niet voor wie dan ook.

‘Joan...’ Zijn stem stakte. ‘It’s impossible... You and me.’ Joan voelde haar lichaam verstrakken. Al ruim een kwartier was Mike stiller, teruggetrokken. Hij had verstrooid geantwoord op haar vragen en het leek wel alsof hij haar probeerde te ontwijken.

Ze keek hem vragend aan. Zijn ogen stonden vermoeid... Nee, eerder geschrokken. Wat was er toch aan de hand? Waarom deed hij opeens zo afstandelijk? Vanmorgen kon hij niet van haar afblijven en nu... Had het soms iets te maken met dat telefoontje van daarnet? Mike had niet ontkend dat Parrot de reden was waarom hij het uit wilde maken. Had die hem verboden om met haar om te gaan? Was Parrot jaloers? Of wilde hij haar beschermen? Maar dat was toch helemaal niet nodig? Ze kon zelf wel beslissen met wie ze omging.

‘What’s going on, Mike?’ vroeg ze zacht.

Mike keek haar aan en pakte haar hand. ‘You are my sister,’ fluisterde hij.

Joan wist even niet wat ze moest zeggen. Ze had alles verwacht, maar dit niet. Wat zei Mike nou? Was ze zijn zús? Hoe kwam hij aan dat belachelijke idee? Natuurlijk was ze zijn zus niet! Hoe kon dat trouwens? Zij was de dochter van Parrot en hij...

Een vreselijk vermoeden kwam bij haar boven.

‘Nee!’ Dit ene woord ontsnapte aan haar lippen en ze werd spierwit.

Mike hield haar vast en knikte. ‘Parrot is my father,’ zei hij met trillende stem. ‘And you are his daughter. He just told me!’

Joan voelde de grond onder haar voeten weggeslagen worden. Haar hoofd suisde. Dit kon niet waar zijn! Dit mocht niet! Ze was verliefd op haar eigen broer? Maar...

‘I don’t believe you!’ schreeuwde ze en ze rukte zich los. ‘You’re lying!’

Ze bonkte met haar vuisten tegen zijn borst en herhaalde de zin. ‘You’re lying, you’re lying...’

Mike greep haar polsen vast.

‘Quiet,’ siste hij en hij keek naar de schipper, die hen nieuwsgierig aanstaarde.

‘Au...’ Zijn stevige greep deed pijn.

Mike liet haar polsen los en trok haar naar zich toe. Joan probeerde haar tranen te bedwingen. Dit was niet eerlijk. Ze wilde zich losrukken uit zijn armen; armen die veilig voelden, maar haar tegelijkertijd beklemden.

‘Easy,’ fluisterde Mike en hij streelde haar haren. Joan gaf zich over en leunde tegen Mike aan. Wat moest ze doen? Wat voelde ze?

Minutenlang bleven ze zo staan. Joan met haar hoofd op zijn schouder, zijn handen strelend door haar haar. Een paar uur geleden had ze hiervan genoten. Nu was het anders. Mike was haar broer! Ze kon het nog steeds niet geloven.

‘Explain to me, please,’ zei ze zacht en ze luisterde naar de stem van Mike, die haar vertelde over zijn ouders, zijn jeugd en zijn band met Parrot. Joan begreep dat Parrot hem niets had verteld over zijn drie dochters. Mike had al die tijd gedacht dat ze oude kennissen waren van zijn vader. Het was voor hem ook een schok geweest toen zijn vader hem daarnet belde met de mededeling dat Joan zijn halfzus was.

Langzaam drong het tot haar door wat de consequenties waren. Mike zou nooit haar minnaar kunnen worden. Niet nu ze wist dat hij haar broer was. Joan glimlachte. Ze had altijd een grote, stoere broer willen hebben, en nu had ze er één. ‘Why are you laughing?’ vroeg Mike toen hij de glimlach op haar gezicht zag.

Ze probeerde het uit te leggen en Mike leek het te begrijpen. Wat onwennig keken ze elkaar aan.

‘I’m not ashamed that I love you,’ zei Mike toen, en Joans hart begon sneller te kloppen.

‘Me neither,’ fluisterde ze. ‘As a brother.’

‘As a sister,’ vulde Mike aan en gaf haar een kus op haar wang.

‘We both need time,’ zei hij zacht.

‘Hé, waar zit jij met je gedachten?’

Joan keek op. De stem van Tanja sneed door haar gedachten heen. ‘Sorry, wat zei je?’

‘Of je worst lust!’ zei Tanja lachend, maar ze bond direct in toen ze het ernstige gezicht van Joan zag.

‘Balen, hè?’ zei ze zacht. ‘Ik bedoel... van Mike.’

Joan knikte. ‘Ja.’

Hanna keek van de een naar de ander. ‘Heb ik iets gemist?’ Er viel een stilte. Mike staarde uit het raam van de auto. Hij kon het Nederlandse gebabbel niet verstaan. Parrot legde zijn hand op Joans knie. ‘Het spijt me. Ik had het eerder moeten vertellen.’

Hanna werd nieuwsgierig. ‘Jongens... Kan iemand mij vertellen wat er aan de hand is?’

‘Vertel jij het?’ vroeg Tanja aan Joan.

‘Nee,’ sprak Parrot. ‘Ik vertel het.’

Hij draaide zich om naar Hanna. Joan en Tanja zwegen. Zij wisten wat er komen ging.

Mike keek af en toe op bij het horen van zijn moeders naam. Hanna’s ogen werden groter en groter. Langzaam drong het tot haar door wat Parrot haar vertelde.

‘Dus... ik heb een broer?’ stamelde ze en ze keek met een schuin oog naar Mike. Toen beseftte ze wat Joan had meegemaakt en ze keek haar zus aan. ‘Gaat het?’

Joan haalde haar schouders op. ‘Verkering uit, broer erbij,’ probeerde ze zo luchtig mogelijk te zeggen.

De limousine stopte voor de deur van het Amstellhotel. De chauffeur opende het portier en ze stapten naar buiten. Weer stonden er fans hen op te wachten. Camera’s flitsten, mensen schreeuwden.

Snel liepen ze het hotel in, de schreeuwende fans buiten achterlatend.

Joni ontving ze met een glimlach. ‘Good morning,’ zei ze vriendelijk. ‘Did you have a pleasant journey?’

Parrot gaf een bevestigend knikje en liep de trap op. 'Wil je zo wat broodjes gezond brengen?' vroeg Tanja, die een enorme honger had. 'En doe er meteen een fles champagne bij.'

De hele middag bleven ze in de Royal Suite. Er was veel te vertellen. Hanna deed uitgebreid verslag van haar bezoek aan Den Haag. Over Jasper raakte ze niet uitgepraat. Dat hij samenwoonde met een vriendin zorgde voor een enorme lachpartij, maar ze legde uit dat er absoluut geen probleem was.

'Hoezo?' Tanja grijnsde. 'Is het zijn zus?'

Nu moest Hanna lachen. 'Nee,' zei ze. 'Ze valt niet op jongens.'

Het werd even stil.

'Dat zegt Jasper?' vroeg Joan, die zo langzamerhand nergens meer van schrok.

Hanna knikte. 'Ja, hij zei dat ze eerder verliefd zou worden op mij dan op hem.'

'En dat geloof jij?'

'Ja.'

'Lekker makkelijk,' zei Joan die achteroverleunde in haar stoel. 'Nu kan hij van twee walletjes snoepen.'

'Zo is Jasper niet!' riep Hanna boos. 'Ik geloof hem. Waarom zou hij liegen?'

'Weet ik veel,' zaagde Joan door. 'Ik hoor wel gekkere verhalen over vriendjes.'

'Stoppen!' zei Parrot bars en hij keek Joan doordringend aan.

‘Ik heb al gezegd dat het me spijt. Val je zus niet lastig met je eigen frustraties.’

Joan deed haar mond open om wat te zeggen, maar zweeg. Ze had absoluut geen zin in ruzie nu.

‘Ik stond trouwens nog in de Engelse kranten,’ zei Tanja die het gesprek op een ander onderwerp wilde brengen.

‘Poedelnaakt nog wel!’

‘Nee!’ riep Joan. ‘Laat zien!’

Tanja klapte haar tas open en haalde er een krantenartikel uit.

‘Hier, kijk zelf maar als je het niet gelooft!’

‘Absurd!’ riep Joan.

‘Maar goed dat ze alleen je bovenlijf hebben gefotografeerd,’ stelde Hanna vast.

‘Nice,’ glimlachte Mike.

Hij draaide zich om naar Parrot. ‘This is insane!’ Hij sloeg met zijn hand op het artikel dat Tanja op de salontafel had gelegd. ‘It’s getting worse!’

Parrot knikte. ‘I know... I have to protect you all.’ Zijn gezicht stond zorgelijk.

‘Wat wil je eraan doen?’ vroeg Hanna. ‘We hebben er allemaal last van. Heb je dat artikel in dat roddelblad gezien over Joan en haar vader?’

Joan zuchtte. ‘Mijn vader was woest. Het is dat hij mij vertrouwt, maar ik moet me in allerlei bochten wringen om hem niet de waarheid te vertellen over Parrot.’

‘Maura belde mij op in Londen,’ zei Tanja. ‘Ze was ook al aan het vissen. Vreselijk!’

‘Dit houden we nooit lang vol,’ stelde Hanna vast.

‘Ik weet het,’ mompelde Parrot.

Terwijl Tanja haar zussen honderduit vertelde over haar bezoek aan Londen, bespraken Mike en Parrot hun rooster voor de komende dagen. De uitreiking van de tmf awards zou morgenavond plaatsvinden en er moest nog van alles geregeld worden.

Mike had al gepolst bij de tv-zender of de kansen groot waren dat The Jeans in de prijzen zouden vallen, maar er werd niets losgelaten.

‘Ik hoop dat jullie winnen,’ zei Joan, die met een half oor het gesprek tussen Mike en Parrot had gevolgd.

Tanja was klaar met haar uitgebreide verslag en knikte. ‘Ja, ik weet zeker dat jullie winnen. Misschien wel in meerdere categorieën.’

‘Waar zijn de andere bandleden?’ vroeg Hanna. ‘Die zitten nog in Engeland... bij hun familie,’ legde Parrot uit. ‘Ze waren blij met die paar dagen rust. Ze vliegen morgenmiddag naar Nederland en gaan direct door naar de studio.’

‘Jij zit hier,’ stelde Tanja vast. Ze haakte haar arm in de zijne. ‘Bij jouw familie!’

Parrot glimlachte. ‘Ja, bij mijn lieve, gekke, maar vooral gezellige familie.’

‘Heb je nog meer familieleden?’ vroeg Tanja met een grijns. ‘Ik bedoel... Als je nog ergens kinderen hebt rondlopen, zeg het dan nu, dat scheelt een heleboel problemen.’

Parrots gezicht kreeg een ondoorgrondelijke uitdrukking.

‘Oké, ik zal het maar toegeven: er lopen nog minstens zeven kinderen van mij rond op de wereld.’

Tanja schrok. ‘Echt?’

Nu was het Parrot die moest lachen. ‘Als ik de roddelbladen moet geloven, wel.’

‘Dus niet echt?’

‘Nee, natuurlijk niet. Tenminste... niet dat ik nu weet.’

‘Wat niet is, kan nog komen,’ mompelde Joan. ‘Van ons wist je vorige week ook nog niets.’

‘Dat is waar, maar ik beloof jullie plechtig dat ik geen geheimen meer voor jullie zal hebben. Zodra er een kind opduikt, zijn jullie de eersten die het horen.’

Hij vertaalde het snel in het Engels voor Mike en voegde eraan toe dat hij van hen vieren ook volledige openheid verwachtte.

Ze konden niets anders doen dan het beloven.

‘Mike moet nodig een cursus Nederlands gaan volgen,’ zei Tanja.

‘You can talk in English as well,’ kwam meteen het antwoord van Mike.

Tanja trok haar wenkbrauwen op. ‘Versta jij mij?’

‘Yes,’ lachte Mike. ‘If you talk slowly...’

‘Hmm, dus als ik snel praat, kun je mij niet meer volgen. Nou broertje, dat is handig om te weten!’

Mike keek haar vragend aan. ‘What did you say?’

‘Niets,’ antwoordde Tanja. ‘Only that you are a smart boy.’

‘Slimme jongen,’ zei Parrot. ‘Onthoud dat maar: je bent een

slimme jongen!’

‘Sliemu jonguh,’ herhaalde Mike. ‘Lekkur dieng!’

‘Zoiets, ja,’ beaamde Tanja, die met een schuin oog naar Joan keek.

Joan beet op haar lippen. Ze kon nog niet echt grapjes maken over haar ‘broer’. Het was nog te vers.

Telkens dacht Joan dat ze droomde, dat ze straks zou ontwaken in de armen van Mike en hem zou kussen. Maar ze droomde niet. Dit was de realiteit, en Mike scheen de hele situatie al aardig te hebben verwerkt. Hij lachte in ieder geval al mee met de grapjes van Tanja. Alsof er niets gebeurd was. Sinds dinsdagmiddag hadden ze elkaar niet meer gezien.

Mike had haar netjes naar huis gebracht en Joan had zich de hele avond en de dag erna opgesloten in haar kamer. Haar ouders hadden geprobeerd om met haar te praten, maar ze was te boos, te verdrietig en te teleurgesteld. Ze had hun kort verteld dat ze er later op terug zou komen en haar ouders hadden haar verder met rust gelaten.

Hilke was een doorzetter. Zij was nog een paar keer naar haar kamer toe gekomen, maar ook aan haar wilde Joan niets kwijt. Ze schaamde zich. Dit kon ze toch aan niemand vertellen?

Wie werd er nou verliefd op haar eigen broer? Belachelijk was het... Ze wilde alles zo snel mogelijk vergeten.

Alsof dat kon...

‘Het geeft niet,’ zei Joan met hese stem. ‘Die broer van ons is toch een lekker ding?’

Ze keek naar Mike, die bij het horen van zijn naam naar haar

glimlachte.

‘I love you, little sister,’ zei hij, met een plagende blik in zijn ogen, en Joan wist wat hij bedoelde.

‘I love you too,’ fluisterde ze. ‘We all do.’

‘Ja, zo kan-ie wel weer,’ riep Tanja. ‘Ik ga mijn spullen uitpakken.’

Hanna fronste haar wenkbrauwen. ‘Spullen uitpakken? Blijf je hier dan?’

‘Ja, ik mag bij Parrot blijven, voor altijd! Dat heeft hij gezegd. Deze suite heeft twee slaapkamers, en in Londen is er ook genoeg plek voor mij.’

‘Maar... Kan dat zomaar? Ik bedoel... Moet je dat niet officieel melden?’

‘Bij Anneke?’

‘Ja, ook, maar ik bedoel eigenlijk de Kinderbescherming,’ zei Hanna. ‘Je hebt ons zelf verteld hoe moeilijk ze doen. Je bent pas zestien, en zonder voogd of...’

Tanja knikte. ‘Ja, ja, dat ga ik allemaal nog regelen. Ik weet nog niet precies hoe, maar één ding weet ik zeker: ik ga nooit meer terug naar dat weeshuis. Een weeshuis is voor kinderen zonder vader en moeder, en ik heb nu een vader!’

‘Maar ze weten niet dat Parrot je vader is. Hoe wil je dan toestemming krijgen om bij hem te blijven? Misschien klagen ze hem wel aan als... als...’

‘Nou?’ riep Tanja boos. ‘Zeg het dan! Als kinderlokker? Dat wilde je toch zeggen?’

Hanna schrok van de heftige reactie van Tanja.

‘Zo bedoel ik het niet. Ik...’

‘Nee, maar je zegt het wel! Jij maakt altijd van alles een probleem. Het komt heus wel goed. Laat me nou maar!’ Hanna zweeg. Ze wist dat ieder woord van haar nog meer ergernis bij Tanja zou opwekken.

‘Bah, je bederft de sfeer!’ zei Tanja en ze verdween naar de slaapkamer. De deur viel met een klap achter haar dicht. Parrot wilde opstaan om haar achterna te gaan, maar Hanna hield hem tegen. ‘Nee, laat mij maar.’

Joan zat zwigend in haar stoel en luisterde naar de twee meisjesstemmen die uit de logeerkamer klonken.

Na enkele minuten kwamen Hanna en Tanja weer de kamer in.

‘Cooled down?’ vroeg Mike met een licht sarcasme in zijn stem.

Het gezicht van Tanja betrok, maar ze forceerde een glimlach. ‘Ja... voorlopig,’ zei ze.

Mike legde de papieren op de salontafel en richtte zich tot Parrot. ‘Are the girls coming with us, tomorrow, to the show?’ Er viel een stilte. De drie meiden keken elkaar aan. Gingen ze mee naar de tmf awards-uitreiking? Dat zou te gek zijn! Parrot glimlachte. ‘Well, if they want to go...’

Hij zag ze heftig knikkend naar hem kijken.

‘Alright. You can come if you like.’

Met veel gegil sprongen de meiden boven op hem en bedolven hem onder de knuffels.

‘I think the answer is yes!’ riep Parrot lachend.

Winnaars en verliezers

‘Welkom bij de tmf awards!’

De stem van de presentatrice schalde door Ahoy. ‘Hebben jullie er zin in?’

Een oorverdovend lawaai brak los, en op en rond het podium flitsten lichten. Het publiek ging compleet uit zijn dak.

De drie meisjes op de voorste rij schreeuwden keihard mee. Ze sprongen, gilden en dansten.

‘Lekker sfeertje!’ schreeuwde Tanja.

Hanna en Joan konden door het lawaai niet eens precies horen wat Tanja zei, maar knikten hevig met hun hoofd. Ze hadden de beste plaatsen gekregen, in de vip-ruimte vooraan bij het podium, en genoten van de feeststemming.

De vip-ruimte was een apart gedeelte, afgezet met hekken, waar ongeveer vijftig mensen een rood fluwelen stoel tot hun beschikking hadden. Mike had de stoelen voor hen geregeld en de meisjes voelden zich de koning te rijk.

Heel even was hun plezier bedorven toen een reporter van het nieuws lastige vragen ging stellen. Iedereen in Nederland en Engeland was nieuwsgierig naar het drietal en vooral naar Tanja, zei hij. Hij had de foto’s in de tabloids gezien. Het was toch een kleine moeite om te vertellen wat Parrot en zij met elkaar hadden?

De meisjes hadden duidelijk laten merken niets te willen vertellen en twee bewakers hadden de journalist

verwijderd. 'Ik kom er toch wel achter,' had de man geroepen. 'Al is het het laatste wat ik doe!'

De presentatrice gebaarde dat ze iets wilde zeggen en het publiek ging zitten.

'Vanavond zullen we dan eindelijk weten welke artiesten naar huis gaan met de one-and-only tmf awards. Nog even geduld, want eerst heb ik de eer om de eerste artiest aan te kondigen.

Mag ik een warm applaus voor... Marco Borsato!'

Terwijl de muziek inzette, kwam de zanger het podium op en nam het gejuich dankbaar in ontvangst.

'Hallo allemaal!'

Het werd rustiger en Marco zette zijn nummer in.

Het publiek in de vip-ruimte ging er eens goed voor zitten.

Joan had het gevoel dat ze Marco bijna aan kon raken, en toen hij zich dan ook vooroverboog en haar een knipoog gaf, kreeg ze een kleur.

'Ik wist niet dat jij fan was van Marco Borsato,' zei Tanja, die het tafereel had gezien.

'Doe effe normaal,' siste Joan. 'Ik vind het gewoon gaaf dat we hier zijn.'

'Heb je gezien wie er achter ons zit?' zei Hanna.

Joan en Tanja keken achterom en keken recht in het gezicht van Leontien, zijn vrouw.

Tanja proestte het uit. 'En jij dacht dat Marco naar jou knipoogde!'

Joan zag de grap er wel van in. 'Gelukkig maar,' zei ze. 'Ik heb voorlopig mijn buik vol van mannen!' Op dat moment zag ze

een bekend gezicht achter de hekken van de vip-ruimte.

‘Hanna... Tanja... kijk!’ Ze wees in de richting van het hek.

‘Die jongen daar, met die rode trui.’

‘Verrek,’ riep Tanja boven de muziek uit. ‘Dat is die jongen uit de discotheek! Hoe heette hij ook alweer?’

‘Jim,’ antwoordde Joan en ze dacht terug aan de allereerste avond samen met haar twee zussen. De avond was niet geheel vlekkeloos verlopen, maar uiteindelijk belandden ze samen in de discotheek, waar ze Jim ontmoetten.

Jim was ook fan van The Jeans en had hen op het spoor gebracht van hun vader. Hij wist te vertellen dat Parrots echte naam John Tana was.

Joan verschoot van kleur. ‘Ik hoop niet dat hij zich onze ontmoeting nog herinnert!’ siste ze en haar zussen begrepen haar direct. Ze hadden Jim die avond ingelicht over het feit dat ze zusjes waren die op zoek waren naar hun vader. Ze hadden hem hun gouden ketting laten zien met daaraan de gouden hanger met de papegaai: Parrot in het Engels.

Het was niet in zoveel bewoordingen gezegd, maar als Jim een beetje logisch nadacht, kon hij zelf ook bedenken dat Parrot iets te maken had met de drieling.

Tanja draaide zich om. ‘Kom op! Als hij kwaad had gewild, had hij ons allang verraden. Heel Nederland heeft onze gezichten in de kranten en bladen gezien. Hij weet vast van niks!’

‘Misschien leest hij geen kranten en roddelbladen?’ opperde Hanna nog, maar ze hoopte vooral dat Jim niet zo iemand

was die overal een slaatje uit wil slaan.

‘Ik heb hem afgepoeierd toen hij belde voor kaartjes voor het concert,’ herinnerde Joan zich. ‘Dat vond hij niet zo leuk!’ Net toen ze zich om wilde draaien, kruiste haar blik die van Jim. Hij zwaaide.

In een automatische reactie stak ze haar hand op.

‘Wat doe je nou?’ siste Tanja. ‘Laat die gozer toch!’

Joan aarzelde, maar stond toen op. ‘Ik moet het zeker weten,’ zei ze. ‘Ons geheim mag niet uitlekken!’

Ze liep langs de stoelen naar achteren en kwam voor het hek te staan waar Jim stond.

‘Hoi,’ zei ze.

‘Dag, Joan.’ Jim grijnsde. ‘Jullie hebben mooie plaatsen.’

Joan glimlachte flauw. ‘Jij toch ook?’

‘Vooraan in de vip-ruimte. Heeft dat soms iets te maken met die papegaai van jullie?’ Hij benadrukte het woord ‘papegaai’ en keek nieuwsgierig.

‘Hoe bedoel je?’ Joan probeerde zo onschuldig mogelijk te kijken. ‘Mijn vader heeft deze plaatsen geregeld, net als toen die concertkaarten. Sorry nog dat je niet meekon, maar mijn zussen...’ Ze draaide zich om en wees naar Hanna en Tanja die inmiddels weer waren gaan zitten.

‘Ja, ik begrijp het. Zeg...’

Hij boog zich iets voorover en drukte zijn mond tegen Joans oor. ‘Wat is dat met jullie en Parrot? Ik lees allemaal berichten, zie foto’s...’

Joan voelde haar lichaam verstijven. Het bloed pompte door

haar hoofd. Zie je wel!

‘O... dat? Dat heeft niks te betekenen. Mijn vader kent gewoon Parrots assistent...’

‘Mike?’

Joan kon wel door de grond zakken. Dat wist hij dus ook al.

‘Ja, Mike...’

Jim keek haar onderzoekend aan. ‘Waarom geloof ik jou niet?’ zei hij.

‘Weet ik veel. Dat is jouw probleem.’

Joan probeerde zijn blik te weerstaan.

‘Ik las dat een van die zussen van je, die Tanja, met hem mee is gereisd naar Londen van de week.’

‘O ja?’

Joan deed net of de opmerking haar niets deed, maar ondertussen kookte ze vanbinnen. Die gozer was wel erg aan het zuigen.

‘Hmmm,’ ging Jim verder. ‘Wat heeft Tanja met Parrot te maken, dan? Jouw vader – pardon, adoptievader – heeft toch niets met háár te maken? Of regelt hij voor iedereen ontmoetingen met Parrot?’

Nu moest Joan diep nadenken. Ze was in haar eigen val gelopen. Tanja had natuurlijk niets te maken met haar vader... Zij was geen Van den Meulendijck.

‘Nou?’

Joan herstelde zich. ‘Waarom niet? Dat doet-ie wel vaker.’ Heel even staarden ze elkaar aan, maar toen draaide Joan hem de rug toe. ‘Nou, tot ziens maar weer!’

Ze voelde de priemende ogen van Jim in haar rug en hoorde nog net zijn antwoord.

‘Volgens mij is Parrot jullie geheimzinnige vader.’

Als door een wesp gestoken draaide Joan zich weer om.

‘Daar heb jij niets mee te maken!’ siste ze en ze keek naar het publiek dat rondom hen stond. Zo te zien hadden ze niets van hun gesprek gehoord.

‘Aan je reactie te zien, heb ik gelijk,’ zei Jim. ‘Wat is het je waard om dit stil te houden?’

Joan dacht na. Moest ze doorgaan met ontkennen? Hij had het toch allang door en hij zou veel schade kunnen aanrichten als hij de pers inlichtte. Het zou een geweldige primeur zijn en er zou veel geld voor worden betaald. Die Jim wist precies wat hij deed. Nee, ze kon hem beter paaien. Hij was gevoelig voor geld, dat had ze allang begrepen.

‘Je houdt je mond,’ siste ze. ‘Kom na het concert maar naar mij toe. Dan kunnen we dit verder bespreken.’

‘Daar houd ik je aan, dame! Tot straks. En reken maar dat ik veel geld wil zien! Jouw pappie zal dat er best voor overhebben.’

Heel even vroeg ze zich af welke vader hij bedoelde, maar toen begreep ze dat dat om het even was. Beide vaders wilden niet via de krant geconfronteerd worden met dit geheim.

Joan liep terug naar haar stoel.

‘En?’ vroegen Hanna en Tanja.

‘Problemen,’ antwoordde Joan en ze vertelde wat er gebeurd was.

‘Ik sla die gozer op zijn bek,’ riep Tanja. Ze draaide zich om en keek recht in het lachende gezicht van Jim. Hij was ook nog zo brutaal om zijn hand op te steken.

Tanja balde haar vuisten. ‘Wat een zuiger.’

‘Wat doen we?’ vroeg Hanna. ‘We kunnen hem toch geen geld geven?’

‘Ik weet het niet,’ verzuchtte Joan. ‘Ik ook altijd met jongens!’ Hanna en Tanja zwegen.

De show was grandioos. De artiesten deden hun act en het publiek genoot. Hanna, Joan en Tanja vergaten zelfs af en toe dat ze gechanteerd werden.

‘En dan nu de categorie “Beste buitenlandse act”,’ zei de presentatrice. Het publiek viel stil.

‘Ik mag Marco Borsato uitnodigen om de winnaar bekend te maken.’

De zanger kwam bij de microfoon staan en keek naar de namen op zijn kaartje.

‘Genomineerd dit jaar voor beste buitenlandse groep zijn: U2, Coldplay en... The Jeans!’

De zaal klapte en stampte.

‘En de winnaar is...’

Het werd stil. Een licht tromgeroffel klonk vanuit de boxen. ‘The Jeans!!’

Er klonk een luid gejuich en de jongens van The Jeans kwamen het podium op. De zaal werd bijna afgebroken. Hanna, Joan en Tanja sprongen op en schreeuwden de longen uit hun lijf. Wat waren ze trots. Hun vader had een

tmf award gewonnen!

Parrot nam de Award namens de bandleden in ontvangst en liep naar de microfoon. Het publiek ging zitten.

‘Thank you very much,’ zei Parrot. Weer klonk er gejuich. Nadat het gejoel wat minder was geworden, ging hij verder. ‘Ik wil jullie allemaal heel erg bedanken...’

Het werd stil in de zaal.

‘Praatte hij nou Nederlands?’ hoorde Joan een stem achter zich. De duizenden mensen in de Ahoy staarden naar Parrot, die zichtbaar geëmotioneerd was.

Joan, Hanna en Tanja hielden hun adem in. Wat deed hij nou? Hij had nog nooit iemand laten merken dat hij Nederlands kon spreken.

‘Hij vergist zich,’ fluisterde Tanja ontzet.

‘Ik heb jaren geleden Nederlands geleerd,’ ging Parrot verder. De zaal hing aan zijn lippen. Iedereen voelde dat er iets stond te gebeuren. Hier en daar flitsten camera’s. De groep journalisten aan de zijkant van het podium stond met gestrekte armen; Tanja zag de vele memorecorders in hun handen.

‘De afgelopen dagen heb ik het weer op kunnen halen.’ Hij glimlachte. ‘Ik moest wel. Drie dames uit Amsterdam herinnerden mij aan mijn jeugd.’

‘Wat doet ie nou?’ siste Joan. Ze gluurde naar Jim, die nog steeds achter het hek stond. Ze had nog de stille hoop dat ze hem kon afpoeieren straks, maar als Parrot zo doorging...

‘Zeventien jaar geleden was ik hier in Amsterdam,’ ging Parrot

verder. ‘Ik werd verliefd op de stad en op een van haar inwonsters. Christa heette ze.’

Hier en daar begonnen wat mensen te fluiten. Parrot lachte.

‘Ze was mooi en intelligent en ze leerde mij Nederlands.’

Een luid gejuich volgde. Parrot wachtte tot het weer stil was.

‘Christa is jaren geleden overleden, maar zij heeft mij het grootste cadeau gegeven dat ik mij maar kon wensen...’

Hanna, Tanja en Joan zaten met ingehouden adem op hun stoel. Wat was hij van plan?

Parrot keek naar hen. Zijn uitnodigende gebaar was duidelijk.

Ze moesten het podium op komen.

‘Nee,’ siste Joan. ‘Ik zie er niet uit!’

Tanja was de eerste die het podium op klom. Het publiek schreeuwde haar naam: ‘Tan-ja, Tan-ja, Tan-ja...’

Wat verlegen ging ze naast vader staan.

‘Jullie weten haar naam,’ riep Parrot, ‘omdat nieuwsgierige journalisten hun werk deden.’

Hij keek naar de hoek waar de pers stond en maakte een buiging. De journalisten wisten niet zo goed hoe ze moesten reageren. Was Parrot nu boos of bedankte hij hen?

‘En dit is Hanna...’

Parrot sloeg zijn arm om Hanna heen en het publiek herhaalde ook haar naam.

Joan was de laatste. Aarzelend ging ze naast Hanna staan.

‘En dit is Joan...’

‘Joan! Joan! Joan!’ galmde het door de zaal.

Bij het horen van haar naam voelde Joan haar lichaam

gloeien. Wat een machtig gevoel was dit. Duizenden mensen die je naam roepen!

Het werd stil.

Parrot wenkte naar de achterkant van het podium en Mike kwam tussen de coulissen door naar voren.

‘Jullie kennen Mike?’ vroeg hij.

Het publiek juichte. Mike kwam naast Tanja staan en glimlachte naar het publiek. Ook hij was overrompeld door Parrots actie. Wat hulpeloos keken ze elkaar aan.

Parrot wreef over zijn neus. ‘Jarenlang hebben jullie geprobeerd mijn privé-leven uit te pluizen. Als ik alle verhalen moest geloven die over mij zijn geschreven...’

Er viel een stilte. De mensen van de pers verdrongen zich voor de beste shot.

‘Wat ik nu ga vertellen, is misschien schokkend...’ ging Parrot verder. ‘Maar ik heb geen zin meer in verstoppertje spelen.

Fotografen die mij achtervolgen, journalisten die de vreselijkste dingen schrijven over mij en mijn naasten... Ik wil dat niet meer. Jarenlang heb ik mijn privé-leven zo veel mogelijk verborgen kunnen houden. Maar de laatste paar dagen zijn er te veel dingen gebeurd... Er zijn dingen geschreven die niet waar zijn... Er zijn mensen beschadigd die dat niet verdienen. En het ergste is nog dat er mensen zijn die mij proberen te chanteren.’

Joan, Hanna en Tanja schrokken.

Joan dacht aan Elmar. Zou hij contact hebben opgenomen met Parrot?

Hanna dacht aan Jim. Zou hij nu al iets geflikt hebben? Of misschien... Ze zag weer het gezicht voor zich van die nieuwsgierige Manon in de achterkamer. Zou zij...?

Tanja dacht aan Maura. Ze zou toch niet..

Parrot sloeg zijn armen om zijn vier kinderen heen. ‘Dit zijn mijn kinderen,’ zei hij zacht en de stilte in Ahoy was om te snijden. Niemand bewoog, niemand zei iets. Zelfs de fotografen vergaten te flitsen.

‘Joan, Hanna en Tanja zijn een drieling. Ze zijn de dochters van Christa en mij. Mike is mijn zoon uit een eerdere relatie. Zo... Nu is iedereen op de hoogte en kunnen we door met ons leven. Ik hoop dat iedereen...’ Hij keek naar de pers. ‘... mij vanaf nu met rust laat wat betreft mijn privé-leven. Over muziek mogen jullie alles vragen en schrijven, maar van mijn kinderen blijven jullie af, begrepen? Ze hebben al genoeg moeilijkheden gehad.’

Achter in de zaal klonk gefluit en direct daarna brak er een oorverdovend lawaai los. Het enthousiaste publiek had zich gerealiseerd dat ze getuige waren geweest van een heel bijzonder moment, waaraan de komende dagen in de media volop aandacht besteed zou worden.

De presentatrice gaf de drie meiden en Mike een zoen en gaf aan dat ze plaats moesten nemen in de vip-ruimte vooraan in de zaal. Ze keek Parrot aan; die knikte.

‘Dames en heren... En dan nu het optreden waar we met z’n allen op hebben gewacht: The Jeans!’

Bekende klanken van het eerste nummer denderden door

Ahoy; het publiek werd wild.

Joan zat weer op haar stoel; ze voelde de ogen van Jim in haar rug. Ze draaide zich om en keek hem strak aan. Ze zag zijn teleurgestelde blik en stak haar tong uit. Net goed! Nu wist iedereen het, dus kon hij haar niet meer chanteren.

Hanna staarde met open mond naar hun vader, die op het podium zijn beste act ooit weggaf. Dit was gaaf! Nu wist iedereen het. Het was geen geheim meer. Ze kon haar zus, haar broers, haar ouders alles vertellen. Opgelucht blies ze haar adem uit en ze voelde zich ontspannen. Zou Jasper gekeken hebben? Ze had hem wel gezegd dat ze bij de show aanwezig zouden zijn en dat het live werd uitgezonden. Ze pakte haar mobiel uit haar tas en zette hem aan. Direct kwam er een aantal berichten binnen. Jasper, Kim, Thijs, haar ouders, Shanon...

Hanna klemde haar mobiel in beide handen en staarde dromerig voor zich uit. Wie zou ze het eerste terugbellen? Joan dacht aan haar ouders. Ze wist zeker dat ze vanavond naar de uitzending zaten te kijken. Toen ze hoorden dat Joan met haar zussen naar de tmf awards ging en dat The Jeans daar zouden optreden, waren ze merkbaar ongerust. 'Kijk je uit, liefje?' had haar moeder geroepen. 'Niet alles doen wat Tanja doet, hoor!'

Haar vader had haar stevig vastgehouden. 'Ik hou van je,' had hij gefluisterd. 'Als je dat maar weet. Jij blijft altijd mijn kleine meisje!'

Ze had zijn vochtige ogen gezien en ze wist dat hij ongerust

was.

‘Weet ik, pap,’ had ze geantwoord. ‘Vertrouw me nou maar!’
En nu wisten ze het.

Joan probeerde zich hun reactie voor te stellen. Hoe reageer je als je hoort dat je dochter haar echte vader heeft gevonden? Moest ze haar ouders bellen? Ze twijfelde. Wat moest ze zeggen met al die herrie om haar heen? Nee, ze kon beter wachten tot straks.

Joan glimlachte. Ze wist zeker dat haar ouders haar vannacht zouden opwachten en dat gaf haar een goed gevoel. Een moeder en twee vaders... Het kon erger.

Tanja gilte en klapte mee. Ze stond voor haar stoel te springen en richtte haar blik op de man die haar leven veranderd had: haar vader. Ze hoefde nooit meer terug naar het weeshuis. Hoe goed ze daar ook verzorgd was... Nooit meer!

Tanja dacht aan Anneke, aan de kinderen en aan haar kamer. Het was goed zo. Klaar. Afgesloten. Ze zou natuurlijk nog wel langsgaan om afscheid te nemen. Maar daarna wilde ze zich richten op haar toekomst. Een toekomst met een vader, een broer en twee zussen. ‘Hé, Joan!’

Tanja trok aan haar arm en Joan draaide zich om. ‘Wat?’
‘Kijk!’ Met grote ogen staarde Joan naar de laserstralen die de wand achter het podium verlichtten. Er verschenen letters in de speelse lichtshow.

m... z... z... l...

Het publiek schreeuwde het uit. ‘Maz-zel! Maz-zel...’ De

drieling keek elkaar aan. Hoe was dit nou mogelijk?

Was dit toeval?

‘Isn’t it cool?’

De enthousiaste stem en het glunderende gezicht van Mike vertelden genoeg.

‘Did you arrange this?’ schreeuwde Joan boven het lawaai uit. Mike knikte.

‘I learn quickly. The first Dutch word you taught me...

Mazzel! You are mzzlmeiden!’

Joan schoot in de lach. Ze sloeg haar armen om Mike heen.

‘En jij bent onze mzzlbroer!’

De laatste klanken stierven weg en The Jeans maakten een buiging.

‘Thank you,’ riep Parrot. Hij wierp een paar kushandjes naar de zaal. ‘Bedankt!’

Het publiek klapte en joelde. ‘We want more! We want more!’

Parrot gebaarde dat het stil moest worden.

‘Dit was voorlopig ons laatste optreden in Nederland.’

Het publiek floot en het boe-geroep denderde over het podium. Parrot glimlachte.

‘Maar...’

Het werd stil in Ahoy.

‘Maar onze wereldtournee gaat verder. Komende zomer toeren we door Europa en dan door naar de United States! Dus wie er zin heeft om met ons mee te gaan...’

Weer brak er een oorverdovend lawaai uit.

‘Misschien tot ziens!’ schreeuwde Parrot boven het gejuich uit. Hij sloeg een akkoord aan en de band zette in voor het slotnummer.

Joan, Hanna en Tanja keken elkaar aan. Ze dachten alle drie hetzelfde.

‘Ik denk dat ik al weet wat ik komende zomervakantie ga doen,’ zei Tanja. ‘Jullie?’

mzzlmeiden: een bruisende serie vol spanning, liefde en meidenzaken!

MZZLmeiden

deel 1

Vlak voor hun zestiende verjaardag krijgen Tanja, Hanna en Joan een vreemde brief: of ze op hun geboortedag naar de notaris willen komen. De drie op het oog totaal verschillende meiden hebben elkaar nog nooit gezien. Bij de notaris blijkt dat ze toch iets gemeen hebben: hun inmiddels overleden moeder en hun onbekende vader.

Aanvankelijk willen de zussen niets van elkaar weten. Maar na de eerste schok – ze zijn een drieling! – wint hun nieuwsgierigheid het. Ze besluiten samen op zoek te gaan naar hun vader. Wie is hij? Reist hij nog steeds als zanger en

gitarist rond, zoals hij zestien jaar geleden met hun moeder door Europa trok? En bovenal: zal hij iets van zijn drie dochters willen weten?

De pers over MZZLmeiden:

‘Om te smullen!’ Biblion

‘Een fris en sprankelend meidenboek. Petje af!’ BOEK

Magazine

MZZLmeiden on tour

deel 3

Joan, Hanna en Tanja mogen met hun vader en zijn band op tournee naar Rome! Terwijl Tanja nog snel haar vertrek uit het tehuis regelt en Hanna haar bezorgde ouders vertelt dat Jasper met haar meegaat, droomt Joan ervan om te gaan shoppen in Rome.

Eenmaal in Italië komen de meiden al snel voor allerlei verrassingen te staan. Zo ontdekt Tanja dat ze zangtalent heeft, merkt Hanna dat Jasper 'meer' wil dan alleen zoenen, wordt de band getroffen door een mysterieuze ziekte en komt Joan erachter dat Hilke een geheime minnaar in Rome heeft. Naarmate de tour vordert, gedraagt hun vader zich bovendien

steeds vreemder. Het lijkt of hij dingen achterhoudt; waarom doet hij zo geheimzinnig?

Wanneer Joan per ongeluk een sms'je op haar vaders mobiele telefoon leest, krijgt ze de schrik van haar leven...